

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Tercer període

Sèrie P - Número 30
26 de setembre de 2013

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 17, segona reunió

SUMARI

Dossier

Debat
sobre l'orientació política general del Govern (tram. 255-
00005/10) (continuació) p. 3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 17.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, es reprèn la sessió.

Debat

sobre l'orientació política general del Govern
(tram. 255-00005/10) (continuació)

Continuem el debat amb les intervencions dels representants dels diferents grups parlamentaris. I, en primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Oriol Junqueras.

Oriol Junqueras i Vies

Bon dia a tothom, president, presidenta, consellers i conselleres, diputats i diputades, al públic i als ciutadans que ens segueixen a través dels mitjans de comunicació. El país... –faig una pregunta tècnica... (*veus de fons*), ah!, perfecte, és que ara dubtava sobre el rel·lotge, molt bé...–, el país viu entre la preocupació i l'esperança, entre la *molta* preocupació i la força esperança. I els adverbis no estan triats per casualitat. De fet, aquesta és una característica que comparteix bona part del món, i en el nostre país, en especial.

Intentaré construir la meua intervenció amb un ordre diferent, potser invers en algun aspecte, al que feia servir ahir el president del Govern: ell, primer, parlava de procés; després, parlava de la situació de les finances públiques; en tercer lloc, parlava d'economia, i, en quart lloc, de transparència.

Jo inverteixo una mica aquest ordre: parlo primer d'economia en general, en tot cas, intento guardar el tema del procés i de la participació ciutadana pel final. Intento endreçar, també, la meua intervenció des de dos criteris generals: un des de l'economia a la política, per tant, primer amb més atenció a l'economia en general, després a la política més en particular, i des d'una dimensió més extensa, des d'una perspectiva més internacional, finalment a una perspectiva més local; i tots aquests eixos s'aniran entrellaçant, poc o molt, al llarg de la meua intervenció.

Deia que en el nostre país es viu amb preocupació i amb esperança. De raons per a la preocupació, malau-

radament, no en falten; raons per a la preocupació que s'expressen, a vegades, amb xifres, o molt sovint, amb xifres socialment especialment dramàtiques; per exemple, el mes d'agost es va tancar amb més de sis-cents mil aturats a Catalunya, més d'1.300.000 en el conjunt dels països catalans, i amb una xifra monstruosa en el conjunt de l'Estat espanyol. Tenim, a Catalunya, setanta mil famílies que han perdut casa seva; òbviament no tots són sense sostre, però, que s'han vist obligats a deixar casa seva o bé per impossibilitat de pagar la hipoteca o bé per impossibilitat de pagar el lloguer, i, en concret, per exemple, a la ciutat de Barcelona hi ha tres mil persones sense sostre.

Moltes d'aquestes persones que estan a l'atur són o persones molt joves, que necessiten una oportunitat al més aviat possible, perquè les persones que no s'incorporen en el mercat laboral en la primera etapa en la qual busquen feina arrossegueu aquesta dificultat, arrossegueu aquesta cicatriu al llarg de tota la seva vida, o persones de més de quaranta-cinc anys o de més de cinquanta anys, amb poques esperances, en aquest moment, de trobar feina; o persones de totes les edats que fa més de tres o quatre o cinc anys que no tenen feina i que, per tant, són aturats de llarga durada; per tant, de motius per a la preocupació no en falten.

De motius, per a l'esperança, afortunadament, tampoc, i algunes de les dades que estimulen l'esperança del país, que són bons senyals per a l'economia, són coneguts perquè s'han repetit en diverses ocasions, però segur que és bo posar-los un al costat de l'altre. Entre els motius per a l'esperança hi ha el comportament de les nostres exportacions. Catalunya bat cada any el rècord de les seves exportacions, un any rere l'altre. De fet, la nostra economia cada vegada és una economia més oberta, cada vegada és una economia més internacionalitzada, i, per exemple, al tancament de juliol les exportacions catalanes ja eren de 37.000 milions d'euros, i, per tant, tot sembla indicar que aquest any tornarem a batre el rècord establert l'any anterior.

De la mateixa manera, també, hi ha un comportament positiu, per exemple, en l'àmbit del turisme, no només en la xifra de turistes, sinó també en les aportacions que aquests turistes fan a través de la seva despesa. I, en aquest sentit, indico alguna xifra que em sembla reveladora: l'increment de la recaptació d'IVA i d'impostos especials a Catalunya al llarg de l'any després dels increments decidits pel Govern espanyol ha sigut de més del 20 per cent –20 i 22 per cent–, mentre que, en canvi, en el comportament de l'IRPF veiem com cau la recaptació d'IRPF. En això, l'aportació dels turistes, que òbviament no paguen IRPF però sí que paguen IVA d'allò que consumeixen i impostos especials d'alguns dels productes que consumeixen, hi juga un paper molt rellevant.

De la mateixa manera, també, hi ha un comportament molt positiu en la captació d'inversió estrangera, no només pel fet que l'economia catalana l'any passat va ser la segona economia del conjunt de la Unió Europea i la primera de la zona euro després de la regió de Londres, en captació d'inversió estrangera, sinó perquè també aquest any el comportament d'aquesta magnitud és molt bo, i en el que va d'any hem captat

més d'una quarta part del conjunt de la inversió estrangera que arriba a l'Estat espanyol.

Per tant, hi han elements també per a l'esperança. Malauradament, els elements per a la preocupació són molt intensos i molt dramàtics, i, malgrat una lleugera millora en el comportament del mercat laboral, i que, per primera vegada, tenim unes xifres interanuals que són millors que les de l'any anterior des de fa molts anys, al mateix temps també és veritat que el percentatge d'atur continua essent extraordinàriament elevat –i em remeto a les xifres que donava al principi de la meua intervenció–, i que, a més a més, les previsions del mateix Govern espanyol continuen parlant de més d'un 25 per cent d'atur, almenys fins a l'any 2015. Per tant, de raons per a l'eufòria, no n'hi han; en tot cas, hi han raons per a l'esperança, però per a l'eufòria no.

Apunto algunes dades més que donen esperances, en aquest moment, i intento fer-hi una especial referència, perquè em sembla que és necessari, també, adreçar-nos al conjunt de la nostra ciutadania, donant-los elements perquè mantinguin la seva implicació en la nostra economia i en la nostra societat. Per exemple, són especialment positives, malgrat les moltes limitacions en les quals encara ens trobem, la venda de vehicles industrials i, sobretot, la venda de béns d'equip. El nostre país està adquirint, en els últims tres trimestres –els està adquirint–, molts béns d'equip. És veritat que això té algun aspecte que és millorable; però, en tot cas, l'increment és molt important. I, de fet, bona part de les importacions que fem, bona part d'aquestes importacions és, precisament, en aquests béns d'equip que són claus per a la nostra competitivitat, per a la nostra capacitat de producció futura, per a la nostra capacitat de vendre, de penetrar en els mercats internacionals, i, per tant, sens dubte, són un dels indicadors més positius.

Al costat d'això, però, també hi han molts elements per a la preocupació; per exemple, el consum de productes tan significatius com ciment, gasoil o electricitat continuen en termes negatius, continuen caient. És cert que no cauen tant com queien fa uns trimestres, però continuen caient, i són un bon indicador de les moltes dificultats que travessa la nostra economia, que travessen les nostres empreses, que travessen les nostres administracions públiques, els nostres ajuntaments i que travessen el conjunt dels nostres ciutadans, transportistes i consumidors, en general. Per tant, elements per a l'esperança i per a la preocupació.

Hi han molts factors sobre els quals nosaltres tenim alguna capacitat d'incidència, i molts sobre els quals no podem incidir. Tot i així, potser és bo –vaja, a mi em sembla que és bo, estic convençut que és bo– fer-hi una breu reflexió. Fa alguns anys, i, en concret, per exemple, des de les meves primeres intervencions en aquest Parlament, ara fa gairebé un any, que hem parlat del fet que les polítiques fiscals estan en un terreny d'utilitat marginal quasi negativa o negativa, i que, per tant, ulteriors esforços fiscals tenen efectes contraproductius en el conjunt del teixit econòmic i que és evident que ulteriors retallades tenen efectes molt perniciosos, no només sobre la cohesió social, no només sobre la justícia social, sinó sobre la capacitat de creixement de la nostra economia.

Durant un cert temps, almenys, hem basat bona part de les nostres esperances en el context internacional, també en el context de la Unió Europea, i, per tant, del seu impacte sobre la nostra economia, en el fet que hi hagués una política monetària més activa, més intensa, més agressiva. Malauradament, també, hi han molts elements que semblen indicar que aquest instrument s'està esgotant, i, malgrat que hi han indicadors positius, per exemple, en el cas de l'economia japonesa... –que és la tercera economia del món i, per tant, espero que em permeteu fer-hi alguna referència–, malgrat que hi han elements positius gràcies a l'oferta monetària, en economies com la japonesa i també en la nord-americana, la primera economia del món, també és veritat que l'increment de l'oferta monetària està arribant segurament al límit, almenys –almenys– al límit jurídic. En el cas dels Estats Units, la reserva federal col·loca 80.000 o 85.000 euros..., perdó, 85.000 milions de dòlars al mes en la compra de deute públic –entre 80.000 i 85.000 milions de dòlars al mes en la compra de deute públic. Això vol dir 1 bilió de dòlars a l'any en deute públic. Aquest dèficit enorme s'acumula en forma de deute, de tal manera que els Estats Units tornen a estar al llindar de l'abisme fiscal. I, més enllà dels límits jurídics que existeixin, dels límits legals i de les conseqüències extraordinàriament negatives que pot tenir per a la despesa pública nord-americana o per a la seva capacitat de creixement, i, per tant, també, per a la seva capacitat d'importació de molts dels productes de la zona euro de la qual nosaltres en som especialment sensibles i dependents, més enllà d'aquestes limitacions jurídiques, deia, també hi han limitacions de caràcter econòmic, perquè existeix l'amenaça que aquesta enorme massa monetària que està en circulació en la majoria de les economies occidentals acabi traduint-se en processos inflacionaris molt accelerats.

I, de fet, malgrat que els tipus d'interès es mantenen a nivells molt baixos –molt baixos–, i que, sens dubte, això és un element positiu en el context actual, també és veritat que els mercats anticipen augments dels tipus d'interès que poden tenir conseqüències molt negatives per al conjunt de les economies occidentals, i també per a la nostra. Perquè és possible –és possible– que un increment en els tipus d'interès preanunciat –si no anunciat, almenys preanunciat per la reserva federal i també pel Banc Central Europeu, i també pel Govern japonès– consolidi o tanqui l'anomenada «trampa del deute». Una cosa és endeutar-te a tipus d'interès molt baixos, amb barra lliure a les subhastes a tres mesos en el Banc Central Europeu, i que això tingui com a conseqüència que almenys temporalment la prima de risc estigui significativament més baixa del que havia estat, però que, en canvi, això pugui canviar de forma molt radical.

De motius per a la preocupació no en falten, també per raons molt més properes: l'Estat espanyol deu o està a punt de deure 1 bilió d'euros, el 100 per cent del seu PIB. De fet, més preocupant que el volum del seu deute és el ritme al qual creix. I, perquè ens entenguem en xifres fàcils de fer servir, la mitjana dels darrers cinc anys el que indica és que l'Estat espanyol, de cada tres euros que gasta, un el deixa a deure –de cada tres euros que gasta, un el deixa a deure. I aquest increment

del dèficit o aquests dèficits acumulats, que es tradueixen en un increment del deute i per tant del servei del deute, impliquen que un de cada quatre euros ingressats –un de cada quatre– vagi a servei del deute. Per tant, interpreto el silenci com un assentiment a la preocupació. Per tant, de raons per a la preocupació no en falten. (*Remor de veus.*) Si un de cada tres euros que es gasten es deixa a deure i un de cada quatre que s'ingressen –ara interpreto el soroll com una demostració de la preocupació que es detecti que esteu preocupats– va al servei del deute, és evident, i això ho entén tothom, que hi han motius per a la preocupació. Motius per a la preocupació que afecten realitats molt concretes i molt quotidianes; per exemple, el fons de reserva de la seguretat social, que no només ha estat retallat en els darrers dos anys –l'any passat i en el que portem d'any–, sinó pel fet que el 97 per cent del fons de reserva està nominat en títols de deute de l'Estat, de tal manera que, quan el Govern espanyol retira diners del fons de reserva, de fet el que està venent és títols de deute que ell mateix s'ha autocomprat. I, digueu-ho com vulgueu, però és evident que això és enginyeria comptable poc fina i molt perillosa. Per tant, de motius per a la preocupació no en falten. Insisteixo que de motius per a l'esperança, tampoc. I dependrà de la nostra capacitat d'incidir en la realitat que la preocupació es concreti o que l'esperança esdevingui una realitat.

Per intervenir en aquesta realitat, per intervenir en l'economia, necessitem instruments. Alguns d'aquests instruments canviaran senzillament –o complexament– perquè el context internacional està canviant: el fet que existeixi una autoritat bancària única per al conjunt d'Europa a partir de l'any que ve; alguns elements que ajuden en el context actual, almenys des de la perspectiva del sector financer, amb la consolidació d'algunes de les entitats supervivents en el procés de reestructuració, que ha sigut extremadament dur, però també amb molts elements de preocupació aquí. Per exemple, el fet que els crèdits subestàndard sovint amaguen morositat que els bancs no volen reconèixer. I això explica per què hi ha un excés de liquiditat en el centre de l'economia de la zona euro i en canvi hi ha tanta sequera de líquid en la perifèria de la zona euro: perquè hi ha una desconfiança manifesta en el crèdit interbancari enfront de les entitats financeres de la perifèria del sistema. És a dir, els bancs alemanys no es fien de les entitats financeres de l'Estat espanyol. Per tant, de motius per a la preocupació en aquest sentit tampoc no en falten.

Deia, hi han elements que canviaran: l'autoritat bancària única europea i els *stress test* que això implicarà a principis de l'any que ve. Hi han altres elements, en canvi, que depenen de nosaltres. En poso algun exemple. L'increment de la recaptació d'IVA fruit de l'increment del tipus decretat pel Govern espanyol, només l'increment de la recaptació, permetria que a Catalunya no hi hagués cap retallada. Només amb el que es recapta de més a l'economia catalana. El problema és que d'aquesta recaptació de més a les nostres administracions i als nostres ciutadans els en toca zero cèntims d'euro. Reben, rebem, tots plegats, zero cèntims d'euro d'aquest increment de la recaptació. Per tant, és

evident –és evident– que ens manquen instruments per incidir en la realitat.

Ahir se'n repassaven uns quants més, d'instruments que en aquests moments no tenim a la nostra disposició, o bé que nosaltres hem de suplir perquè l'Estat no els compleix en l'àmbit de la Llei de dependència o, per exemple, en l'àmbit de les polítiques actives d'ocupació; o, per exemple, en aquelles mesures de caràcter fiscal que haurien de reforçar les nostres finances públiques i que s'haurien de traduir en un millor servei a la nostra activitat productiva o a les nostres necessitats socials, com per exemple l'impost sobre el passiu bancari, que el Govern espanyol bloqueja, s'apropia i a més a més es nega a compensar, amb conseqüències terribles per al conjunt de la nostra economia.

Davant d'aquestes evidències, davant de l'evidència que necessitem instruments, que necessitem poder intervenir en la realitat, davant de l'evidència que una crisi que va començar com una explosió de la bombolla financera immobiliària, que va començar com una crisi de sobreendeutament, de palanquejament, s'ha anat traduint, a causa de la caiguda dels salaris en termes absoluts i, sobretot, en termes relatius, dels salaris reals, s'ha anat traduint també en una crisi de subconsum, i que és evident que aquí hi han sectors que, malgrat la crisi general, en surten prou beneficiats, i, si no, n'hi ha prou amb veure els beneficis de les grans entitats financeres o de les grans companyies energètiques, i està bé recordar que en el nostre país hi ha poca gent que durant molt temps ha viscut molt bé a costa del sacrifici de la immensa majoria de la nostra societat, i que els guanys de la competitivitat, els guanys en termes de competitivitat que expliquen l'increment de les nostres exportacions en gran mesura i la millora de la nostra balança per compte corrent, aquests guanys de la competitivitat, en competitivitat, s'han fet a costa quasi exclusivament de la reducció dels salaris.

Allò que alguns anomenen «els costos laborals unitaris» han caigut molt més –molt més– que a qualsevol de les grans economies de la zona euro –Alemanya, França o Itàlia. Tot l'ajustament, tota la millora de la competitivitat es fa, o gairebé tota, a base de l'estrangulament de la massa salarial, i molt poc o gens, o gens de gens, en la millora dels costos energètics, dels costos de transport o dels costos de finançament.

I quan en l'estructura de costos d'una empresa els costos energètics augmenten..., i paguem l'energia, l'electricitat, gairebé més cara d'Europa. I malgrat que les companyies elèctriques tenen guanys importantíssims, i, comparats amb el patiment de la majoria de la nostra gent, gairebé abusius, malgrat això, la factura elèctrica continua pujant, i ha pujat aquest any i tornarà a pujar a principis de l'any que ve. I quan l'ajustament no es fa en l'àmbit energètic i en l'àmbit del transport, o en l'àmbit del finançament, i és evident que el crèdit no flueix i que les entitats financeres no fan fluir aquest crèdit a les nostres petites i mitjanes empreses, és evident que el conjunt de la nostra economia en pateix, i el sacrifici l'assumeixen quasi exclusivament els nostres treballadors, amb conseqüències que són molt perjudicials per al conjunt de la nostra economia, per-

què la variable a la qual és més sensible el comportament del producte interior brut és precisament el consum privat.

Si a això hi afegim les moltes limitacions de la nostra Administració pública a l'hora de recaptar l'esforç fiscal que fan els nostres ciutadans, i per tant la clara insuficiència en la inversió pública, el resultat és que estem també, i potser cada vegada més, i més especialment, davant d'una crisi de subconsum.

I aquí, una altra dada que a mi em sembla que és molt rellevant: en el comportament del mercat de la «vivenda», que és un mercat que continua sense ajustar-se tant com caldria, el que ha quedat demostrat és que la variable determinant en el preu de la «vivenda» la marquen les entitats financeres a través de l'esforç que fan les famílies en termes de renda familiar per comprar aquesta «vivenda». I una de les xifres més escandaloses en aquest sentit és que durant alguns anys l'esforç en renda familiar ha sigut de més del 50 per cent, i que continua estant prop del 40 per cent, i que, per tant, les nostres famílies i els nostres consumidors continuen patint, i molt.

Davant d'aquestes evidències, que es tradueixen també, per exemple, en el fet que els nostres funcionaris perceben menys renda de la que percebien, fruit de la congelació en els salaris o fruit de la pèrdua d'una paga extra, aliment de la crisi de subconsum, fruit de tot això, el que es demostra és que necessitem instruments.

El conjunt del pressupost de la Generalitat de Catalunya no el decideix, el total del pressupost de la Generalitat de Catalunya, del Govern de Catalunya, no el decideix el Govern de Catalunya, ni el Parlament de Catalunya, perquè qui decideix el total del pressupost –qui decideix el total del pressupost– és el Govern espanyol, que és qui decideix si ens podem endeutar o no, en quina mesura ens podem endeutar, si paga o no paga allò que ens deu, fins i tot si està reconegut per llei, fins i tot si està reconegut per llei orgànica, fins i tot si està reconegut reiteradament als pressupostos generals de l'Estat, i per tant és evident que el total del pressupost no el decideixen els ciutadans de Catalunya a través de les seves institucions sinó que el decideix el Govern espanyol.

En un context com l'actual, en un context com l'actual de tant patiment entre la nostra gent, entre la gent d'aquest país, dels ciutadans del nostre país, en un context especialment injust i en un context en què no podem decidir el total del pressupost, tenim una obligació, perquè les necessitats dels nostres conciutadans, les necessitats dels ciutadans del nostre país constitueixen per a nosaltres un deure, una obligació. Tenim una obligació, en un context especialment injust com el que vivim, i és que els propers pressupostos siguin els pressupostos, almenys en termes relatius, atès que no podem decidir el volum absolut dels pressupostos, que siguin, almenys en termes relatius, els pressupostos socialment més justos dels últims anys, i, si m'ho permeteu, de les últimes dècades. Expressat d'una altra manera: que almenys percentualment els recursos que destinem a l'àmbit de l'ensenyament, de la salut

i de les polítiques socials representin els percentatges més alts dels darrers anys.

I és evident –és evident– que aquí ja hi ha un esforç que s'ha anat fent en termes percentuals, que la immensa major part del pressupost de la Generalitat de Catalunya va destinat precisament a aquestes àrees, i per tant els marges de millora són escassos, però que hem de mantenir tota la nostra atenció i tota la nostra capacitat precisament a garantir que aquests siguin els pressupostos socialment més justos, almenys en termes relatius.

I això ha d'anar acompanyat, òbviament, i celebrem que el president ahir així ho digués, que l'any que ve no ha d'haver-hi cap retallada addicional a les que ja hi han hagut aquest any, malgrat que el servei del deute s'incrementa, malgrat que el sostre de dèficit disminueix, i disminueix en valors absoluts de forma molt significativa, perquè passa de gairebé 1,6 a 1,1, i per tant disminueix en 1.000 milions d'euros. I, per tant, aquí és evident que hi haurà un esforç molt important, i, si depèn d'Esquerra Republicana, hi haurà un esforç decidit i determinant en aquest sentit. Per tant, també la importància d'incorporar en els pressupostos allò que l'Estat ens deu i que ens és imprescindible per fer front a les necessitats dels nostres conciutadans.

De necessitats n'hi han moltes: en l'àmbit escolar, en la franja de zero a tres anys, en les beques menjador; per exemple, en la mobilitat, en el transport de les persones que viuen dintre d'un mateix municipi encara que visquin en nuclis de població diferents, que en aquests moments no es beneficien d'aquestes ajudes.

Hi han partides addicionals en aquests àmbits. Però hi hem de seguir treballant, hem de continuar fent un esforç molt important en l'àmbit de la Llei de dependència, hem de continuar fent un esforç molt important també en altres àmbits. N'apunto algun més: no pot ser que el Govern del país, no pot ser que les institucions del país, afebleixin eines públiques, com la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals per afavorir possibles competidors de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. I, per tant, és evident que aquí també hem d'estar especialment amatents. I en l'àmbit de la funció pública segur que hi ha camí per recórrer i per millorar algunes de les mesures que es van prendre l'any passat.

Per tant, de deures concrets n'hi han, i molts. Si de debò volem afrontar tots aquests reptes, necessitem eines, algunes de les quals ara no tenim. Algunes, eines importantíssimes. És per això que necessitem dotar-nos de les millors eines possibles, i, sens dubte, les millors eines possibles són les eines d'un estat. I si alguns de nosaltres som independentistes, cosa que és molt legítima, com no ser-ho, és per moltes raons, per moltes, una de les quals és que hi tenim tot el dret, i una altra és que en tenim una necessitat, i una necessitat urgent. I aquesta necessitat, com he dit abans, la necessitat de qualsevol dels nostres conciutadans, ja siguin mestres, metges, mossos d'esquadra, botiguers, autònoms, aturats, joves, estudiants, jubilats, treballadors o empresaris, les necessitats dels nostres, constitueixen per a nosaltres una obligació. I és evident,

malaauradament, des del meu punt de vista, que aquest procés no l'impulsarem tots amb el mateix entusiasme. Segur que no. Però també és evident que allò que ens legitima davant de la nostra consciència, dels ulls dels nostres conciutadans i de la comunitat internacional és que tot això ho fem per a tothom, per a tots els nostres ciutadans i per a cada un d'ells.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Govern, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, senyor Junqueras, deixi'm fer-li alguns comentaris d'ordre general sobre la seva intervenció, que ha estat molt focalitzada durant una bona part en algunes reflexions sobre la situació econòmica, les perspectives, l'evolució, els motius pels quals s'ha arribat aquí, els perills que tenim en aquest moment...

Ha intentat, vostè, i crec que és una bona manera d'enfocar-ho, subratllar que hi ha motius de preocupació, i molts. Jo ahir també vaig intentar fer una aportació en aquest sentit, perquè a més a més és la pura realitat. Només un coneixement del que passa en el carrer, del contacte amb les persones, de la realitat del nostre país, ja porta concretament a no poder tancar els ulls de cap manera davant d'aquests motius de preocupació, que certament són molts.

Però vostè també diu: «Hi ha uns motius d'esperança.» I jo també ho subscric. També vaig intentar equilibrar la meua intervenció d'ahir en aquest sentit. Hi ha motius d'esperança, hi ha coses que aconseguim fer millor com a país, malgrat les condicions que tenim i les enormes restriccions de tota mena. Vostè n'ha posat alguns exemples que després hi farà alguna petita referència. Per tant, motius d'esperança n'hi ha. Res a veure amb l'eufòria. Cent per cent d'acord.

He intentat, jo, també, des del principi, no des d'ara mateix, sinó ja des del 2011, imprimir no un clima de pessimisme en el país, perquè crec que no és la meua funció fer-ho, com a president, però sí un clima de realisme, en el sentit de dir: «Nosaltres no parlarem de brots verds simplement com una cosa retòrica.» Nosaltres no farem veure allò que no hi ha. Descriurem la realitat, encara que sigui dura; ens hi enfrontarem, encara que sigui difícil i dolorós. Ho farem. Crec que ho hem fet. N'assumirem els costos, s'entén polítics. Crec que ho fem.

Ara, al costat d'això, també hem de subratllar, perquè normalment és el que no surt gairebé mai, tot allò que en aquest moment el país fa millor, o tot allò que el país pot arribar a fer encara millor. Vostè ha descrit algunes coses a què jo mateix ahir feia alguna referència i n'hi ha afegit algunes altres que clarament mostren que Catalunya, en alguns àmbits, no diré que excel·leix, en alguns potser fins i tot també, però com a mí-

nim té una bona marxa. I alguns són decisius. No per al 2013, ni per al 2014. Són decisius a llarg termini.

Que un país com Catalunya, amb 7 milions i mig d'habitants i 32.000 quilòmetres quadrats, per tant un país com Bèlgica, d'extensió, etcètera, una mica més gran que Dinamarca, una mica més gran que Finlàndia en població, més o menys similar a Àustria, que un país com aquest, com el nostre, sigui capaç de situar-se en el món ben situat, això no és per al 2013 o per al 2014. Això és per als propers cinquanta anys o per als propers cent anys. I aquest esforç el nostre país l'ha fet, però no amb la intensitat que el fa ara. Algú deuria dir: «Potser això ara ho fem perquè resulta que aquest Estat espanyol, tradicional, que era el nostre gran mercat també tradicional, fa figa.» Doncs potser sí. O potser no. Potser és això, que és una raó, i potser n'hi ha una altra, que és que cada vegada més la gent entén que situar-se al món és fonamental. I això, que vostè hi ha fet una referència llarga, a més a més, com a motiu d'esperança, jo crec que certament és exactament així.

Per descriure-ho, allò, amb un terme més gràfic, no?, en aquest sentit de preocupació, esperança –jo intento ser prudent, en aquestes anàlisis–, estem dintre d'una boira espessa. Això està clar. Fa anys que hi som, dintre de la boira espessa. Sembla que en aquesta boira espessa que hem anat creuant des de fa cinc anys llargs de tant en tant hi ha un raig de llum, hi ha esclatxes. El que ens preguntem tots plegats és si aquests raigs de llum i aquestes esclatxes són el final de la boira espessa i és una boira una mica menys espessa a partir d'ara, boira, però menys espessa, o si després d'aquestes esclatxes encara n'hi ha més, de boira espessa. Això no ho sap del tot ningú. Tothom fa molts pronòstics. Hi ha molts savis que fan molts pronòstics i que gairebé..., quan els van fer en el passat estaven equivocats. Però en sentim molts, de pronòstics, i gent que a través d'aquests pronòstics ràpidament diu: «Escolteu, ja està, s'ha acabat, ja estem en una altra etapa completament diferent.» No ho sabem. Honestament, no ho sabem.

Ara, el que sí que sabem és que hi ha algunes coses importants –jo ahir en vaig subratllar unes quantes– que clarament evolucionen en una línia millor. Això sí que ho sabem. Això se'ns pot girar en contra d'aquí a un temps? No ho sabem. Però com a mínim aquests temes hi són, i crec que fóra bo que entre tots plegats els anéssim subratllant, perquè poden donar confiança, poden transmetre un clima de confiança que també és fonamental perquè el país se'n vagi sortint. Perquè igual que es contagia el pessimisme es contagia la confiança. I d'això a vegades no en som prou conscients. I crec que en aquest sentit paga la pena incidir precisament en aquests motius d'esperança, que vostè deia que no han de confondre's clarament amb el tema de l'eufòria.

Una altra cosa que crec que val la pena recordar del que vostè ha dit. Més enllà de l'evolució de l'economia a nivell mundial, és evident que hi ha coses que es mouen, i molt. Ens trobarem amb un escenari europeu diferent del que hem conegut. No perquè els estats hi tinguin un gran entusiasme, a canviar el mapa. Això ja es veu. Fins i tot no tenen un gran entusiasme en el tema de la unió bancària, que vostè esmentava. Si vostè ana-

litza estat per estat, n'hi ha alguns que clarament són favorables a aquesta unió bancària, però molts que no, i molts que hi posen, diguem-ne, retard, eh? Tot el que poden. Per tant, entusiasme a Europa per fer aquest tipus d'operacions que resten poder als estats tradicionals no n'hi ha. No n'hi ha, d'entusiasme, en aquest sentit. Però hi ha necessitat. I la necessitat passa per davant, moltes vegades, de si els agrada més o menys acabar-ho fent. I, com que veuen que Europa no acaba de trobar el lloc i no acaba de trobar les solucions, no tenen més remei que reconèixer una cosa que els fa mandra, a molts, que és que es necessita més Europa i millor Europa. Això els fa mandra, a alguns, però ho acaben reconeixent. I quan les coses peten, com els sectors financers han petat durant aquests darrers anys, aleshores, encara que només sigui per necessitat, han d'acabar fent alguna cosa que cobreixi millor les espatlles d'aquests sectors clau per a l'economia. I suposo que la unió bancària acabarà sortint –vaja!, està tot ja molt encaminat cap aquí– malgrat aquestes reticències i aquestes mandres, perquè no hi ha més remei, i perquè al final per a tots plegats serà millor que pitjor que hi hagi aquests tipus d'instruments a nivell europeu.

Quan parlem d'això, per cert, ja que hi ha tants debats sobre el tema d'Europa, etcètera, deixin-me recordar que per part nostra, en el nostre projecte, aquest «més i millor Europa» sempre hi és present –sempre hi és present. Jo he dit moltes vegades, i ho repeteixo avui, que no hem de tenir cap reticència, com a catalans, a una Europa forta. A nosaltres ens pot beneficiar molt més que no ens pot perjudicar. I si després, durant el debat, tinc ocasió de parlar d'aquests temes europeus, que segur que en tindrè, recordaré que des del principi de la integració d'Espanya en el mercat comú, a la Comunitat Econòmica Europea, des de l'any 86, Catalunya cada any ha sigut contribuent neta a la Unió Europea. Hi hem portat més diners dels que n'hem rebut a canvi. Doncs bé, sabent això, ens interessa més Europa i millor Europa. Als qui no interessa tant això segurament és a alguns estats tradicionals, que, ho torno a dir, els fa molta mandra, a vegades, avançar en aquesta línia.

Alguns comentaris addicionals sobre coses concretes que vostè també ha anat esmentant. Ens deia: «Si Catalunya tingués, es pogués quedar, tota la recaptació de l'IVA addicional que l'Estat espanyol va decidir», només des del punt de vista de l'esforç fiscal dels catalans, és a dir, si passar del 18 al 21 per cent, i també els tipus del 8 al 10, eh?, o alguns del 8 al 21, per exemple en el cas de la cultura..., si tots aquests increments es quedessin a Catalunya, o, diguem-ho d'una altra manera, si la meitat d'aquests increments es quedés a Catalunya, que és el nostre 50 per cent de participació en l'IVA, aquesta meitat, moltes de les coses que s'han hagut de retallar no es retallarien.

Llavors, fixeu-vos fins a quin punt això és gràfic, no? Perquè tenim un sistema de finançament que ens dona un 50 per cent de participació en l'IVA, ens toca el 50; tenim un govern espanyol amb majoria absoluta que decideix una pujada de l'IVA molt forta, i aquest mateix Govern espanyol, en lloc de respectar el 50 per cent per

a uns i el 50 per cent per a uns altres, 50 per cent per a ells i 50 per cent per a nosaltres, en el cas de Catalunya s'ho queda tot ell. Ho decideix tot i s'ho queda tot.

Però no només això –i això vostè no ho ha esmentat, però jo ho afegeixo, no?–, sinó que a més a més d'això no és que no ens doni més diners, és que ens en costa. Perquè nosaltres, que també paguem IVA, com els ajuntaments, etcètera..., doncs, resulta que aquestes pujades del senyor Montoro, per entendre'ns, del Govern espanyol..., ell decideix, ell s'ho queda tot i a més a més ens costa diners, perquè nosaltres, evidentment, paguem l'IVA, i cada vegada que hem de pagar l'IVA paguem més IVA, i s'ho queda tot ell. «Tot ell» vol dir tot el Govern espanyol. Sí, home, no s'ho queda ell personalment; ja s'entén, parlo col·loquialment. Doncs, Déu n'hi do!

Ara vostès em diran: «Tenim un acord de finançament, el de l'any 2009, que ens protegeix davant d'aquesta barbaritat?» Doncs, desgraciadament no –desgraciadament no. No hi afegeixo cap altre comentari. Desgraciadament, el nostre acord de finançament últim no ens protegeix davant d'aquesta barbaritat. Llàstima. Perquè de què serveix tenir el 50 per cent de participació en l'IVA, si després resulta que quan incrementes els IVA tu no tens cap rendiment addicional, perquè els rendiments addicionals que ens tocarien ens els descompten per un altre lloc, com sap molt bé el conseller Mas-Colell. Diuen: «Sí, sí, li toca això de més per l'increment de l'IVA, però li ho resto dels fons de suficiència.» Per tant, t'ho pugen per un costat, t'ho resten per un altre, per aquí i per allà, no ha quedat re. Perdó, «no ha quedat re», no; pitjor: ha quedat la factura addicional, el que paguem més d'IVA des del punt de vista de la Generalitat de Catalunya.

Doncs, això és, explicat d'una altra manera, el que ens està passant, i suposo que s'entén bastant bé. Per tant, home, escolti'm, d'acord, s'ha d'apujar l'IVA a Espanya? Doncs, posem-nos-hi; ningú ha fet una oposició radical a alguna pujada d'impostos en aquest sentit. Ho ha apujat un govern del Partit Popular, els ha apujat tots, els impostos, tots, no n'ha quedat ni un per apujar. Ara, dius, home, s'ha d'apujar; primer, fem-ho racionalment. Per tant, no passem del 8 al 21: els que estaven al 8, com la cultura, que passin al 10, o com, per exemple, les perruqueries –del 8 al 10 és una pujada més raonable–, i els que estaven al 18, doncs, al 20 o al 21. Hem de fer un esforç col·lectiu. Per tant, fer-ho bé. I segon, si ho fem, doncs, escolti'm, a repartir entre els que tenim responsabilitats de serveis públics. I les autonomies en general, i nosaltres en particular, de responsabilitats en serveis públics bàsics, essencials, en tenim un munt; però, en canvi, no participem en aquests increments de recaptació decidits pel Govern espanyol i que, com vostè molt bé deia, una part de tot això, a més a més, ens ho paga la gent que vénen de fora, és a dir que ni tan sols va a càrrec de la gent, diguem-ne, de dintre només, exclusivament, sinó que tota la gent que ens visita ens ajuda, doncs, a poder incrementar aquests recursos, no?

Bé, crec que és un comentari que valia la pena, doncs, insistir-hi. Exactament igual que aquell que vostè feia sobre el dramatisme que significa que siguin pràctica-

ment la nòmina dels treballadors o les condicions laborals els que han restituit les condicions de competitivitat, o les estan restituint, de l'economia espanyola.

Deixi'm afegir-hi un altre concepte: abans de les baixades salarials hi va haver una cosa que encara era pitjor, que és que l'ajust en l'economia espanyola també de competitivitat es va fer traient la gent i, sobretot, la gent amb contractes temporals. Quatre milions –ara parlo de memòria, eh?–, més o menys 4 milions de persones amb contractes temporals, van anar al carrer aquests darrers anys. Qui els va defensar? Pràcticament ningú. Eren temporals, tenien mesos només de contracte, normalment eren joves, eren fàcils de treure'ls, perquè tampoc en aquell moment tenia gaire cost, i moltes plantilles es van ajustar d'aquesta manera. I quan es va haver acabat aquest ajust, que va ser l'increment brutal de l'atur a Espanya, a diferència d'altres països, que aquest ajust de costos no el van fer per l'increment de l'atur fonamentalment, sinó que el van fer repartint rebaixes de costos salarials i millorant altres factors de competitivitat que ja feia temps que treballaven, doncs, resulta que a Espanya, i a Catalunya també, s'ha fet el primer ajust en forma d'increment brutal de l'atur, ara ja no, però abans sí, 2008, sobretot el 2009 –sobretot el 2009–, que va ser el gran any de destrucció d'ocupació en el conjunt d'Espanya i a Catalunya, el 2009, el pitjor any de tots, amb molta diferència. I ara s'ha fet amb reduccions de costos salarials per als que quedaven treballant. Aquesta és la realitat, no?

I vostè deia, i jo també hi estic d'acord en aquest sentit, que hi han altres factors de competitivitat que són més difícils d'implementar, perquè requereixen més temps, més esforços, més disciplina, més paciència, més inversió continuada, i vostè en citava alguns, però concretament el de l'energia, que certament, doncs, són factors de competitivitat clau que a casa nostra, doncs, no sempre s'han tingut del tot presents o, en qualsevol cas, no s'hi ha posat sempre l'accent.

Parlant del tema de l'energia, fixi's, a Catalunya es va fer un gran esforç en el seu moment, des d'un punt de vista industrial, de cogeneració; i això també s'ho han carregat. Que Espanya es va passar uns quants quilòmetres primant-ho tot, és conegut. Que els governs espanyols de diferent signe no van tenir el coratge polític durant bastants anys d'apujar, ni que fos re, la tarifa elèctrica, també és conegut, perquè era populista. Deien: «No, no, no apujarem re de la factura elèctrica.» Volien pagar unes primes descomunals a les energies renovables –això és discutible o no, però volien pagar això–, però no repercutien després res a la factura, congelaven les factures. I això ho han fet tots. Recordo el senyor Aznar, que en presumia, d'això; i després els altres també. I mentrestant s'anava acumulant el deute, allò que vostè deia del deute, no?: anar acumulant el deute i el deute i el deute... No passava re; vingia, més deute –més deute. Fins que ha arribat un moment en què això ha fet catacraç. I quan fa catacraç, això? Quan els de fora, que són els que s'hi han jugat els diners, diuen: «Escolti'm, ni un euro més. Ja no ens fiem de vostès.» I aleshores fa catacraç, perquè no saps on anar a buscar els diners. Els sona, aquesta història? Doncs, és la realitat.

Ara, Catalunya havia fet un esforç important en cogeneració que s'ha ficat dintre del mateix sac, quan això era un factor de competitivitat molt important per a les nostres indústries. I ficar-ho tot en el mateix sac quan s'ha de triar és una decisió realment equivocada. Estem batallant en aquest sentit; el conseller Puig està batallant per intentar que això, doncs, es tingui en compte, es separi el gra de la palla i s'entengui que hi ha coses que s'han fet aquests últims anys, en aquesta línia dels factors que vostè deia, que són coses clarament en la línia correcta i que això s'ha de protegir i s'ha de defensar.

Dos o tres comentaris finals. Vostè deia: «El pressupost de la Generalitat el decideixen a Madrid.» Jo no ho he dit amb aquesta rotunditat, ho diu vostè; doncs, queda dit, eh? Potser que se'n prengui nota, perquè no ho diu el president de la Generalitat i no ho diu Convergència i Unió: ho diuen Esquerra Republicana i el senyor Oriol Junqueras: «El pressupost de la Generalitat el decideixen a Madrid.» Ja sé que empipa sentir-ho així, ja, ja... (*Veus de fons.*) No, no..., i aquí també, sí, sí, aquí també ja en parlarem, ja; no es preocupin, que ja en parlarem. I aquí també. Però diu el senyor Junqueras –diu el senyor Junqueras–: «El pressupost de la Generalitat el decideixen a Madrid.» Què vol dir amb això, o què interpreto jo amb això? Doncs, que a Madrid prenen les decisions clau i definitives perquè els nostres marges siguin uns o siguin uns altres. Per tant, el pastís es fa més petit? Doncs, una part del pastís es fa més petit, per les decisions que es prenen a Madrid; així de clar. Es fa per les decisions que es prenen a Madrid.

I els en posaré un exemple. Qui decideix el dèficit que fem? Qui el decideix? Perquè, és clar, quan a vostès els diuen: «El dèficit que els toca és aquest», estan decidint quant podem gastar; això és una obvietat. Crec que el senyor Junqueras es referia a coses d'aquestes. Diuen: «El dèficit que els toca a vostès és aquest.» Ah!, doncs, molt bé; doncs, miri, què hi farem. «I, per tant, no podran gastar més d'això que els dic.»

Però no només diuen això –a això el senyor Junqueras potser no hi ha fet referència, però jo també ho vull esmentar–, no només et diuen això, sinó que et diuen una altra cosa, i la poden fer en aquest moment –i la poden fer–, i la fan. Et diuen: «A vostès els toca aquest dèficit», i si tu et passes..., que llavors sí que seria una decisió autònoma nostra, no?, dir: «Ens diuen aquest dèficit; doncs, ens passarem.» Alguns ja hi tenen experiència, en això; tots, poc o molt, hi tenim experiència, perquè tots ens hem passat dels dèficits que ens han imposat. (*Veus de fons.*) Sí, sí, tots, absolutament tots; no me n'amago pas. Doncs, et fan una altra cosa, et diuen: «Et toca aquest dèficit; per tant, pots gastar fins aquí. Però si gastes més», com que aquesta aixeta d'aquí, que és la de la tresoreria, la controlen des d'allà, «no et pagaré. I, si no et pago el que et gastes de més, no ho podràs pagar a final de mes.» I això no són decisions que es prenen a Madrid davant d'una indefensió total i absoluta de les institucions catalanes? Doncs, crec que el senyor Junqueras ho descrivia més o menys en aquests termes.

Més exemples: allò que hem parlat de l'IVA. Decideixen a Madrid quin IVA s'apuja, nosaltres hi tenim un 50 per cent de participació; no ens toca ni un euro de l'esforç fiscal que fan addicional els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya. Una altra decisió que limita la nostra capacitat.

Des d'un punt de vista de les nostres pròpies decisions, a finals d'aquest any haurem tocat tots els impostos possibles que depenen de nosaltres, pràcticament tots; si no tots, ja em diran vostès..., tots. Es reinstaurarà, en part, l'impost de successions i donacions, es reinstaurarà. Ho hem dit moltes vegades; està signat, a més a més, en un pacte, del qual no ha passat ni tan sol un any. En els pressupostos del 2014 això s'abordarà. Es va apujar l'impost de transmissions patrimonials ara fa relativament poc temps. I en algunes altres intervencions els explicaré més coses en aquest sentit. Amb una pressió fiscal que vostè deia, senyor Junqueras..., també ho diu el senyor Junqueras, també ho diu ell, eh?; diu: «Segons com anem més amunt amb tot això, al final ja no tindrà cap utilitat.» Ho diu ell també, i jo ho subscric, eh?

Bé, aleshores, pressupostos del 2014: els intentarem fer d'aquesta manera que vostè comenta; és també el nostre desig, no? El pastís serà més petit, perquè ja ho és el del 2013 i ho era el del 2012. Ahir vaig dir que era un 20 per cent més petit que tres anys enrere, ha desaparegut un 20 per cent del pressupost de la Generalitat. Ara, dintre del que queda, el que pesarà més que abans seran precisament les polítiques socials, que vol dir que en les polítiques socials és on s'han posat l'accent i la prioritat. S'han sacrificat altres coses, moltes altres coses; algunes d'elles les vaig esmentar ahir. Algunes de les coses que s'han sacrificat no es poden sacrificar per sempre; per exemple, la inversió en infraestructures, que està absolutament sacrificada en aquest moment, per exemple. I d'altres coses, pressupostos de la Generalitat que han tingut baixades del 50 per cent en tres anys: pressupost d'Empresa i Ocupació, 50 per cent de reducció; pressupost d'Agricultura, economies productives, gairebé el 50 per cent de reducció; pressupost de Territori, 45-50 per cent de reducció; pressupost de Cultura, 30 per cent de reducció. Són àmbits molt importants per al país, però l'única manera que a Salut o a Interior, per la seguretat, o a Ensenyament o a serveis socials, per exemple, o a Justícia, que són departaments on es paguen moltes nòmines perquè hi ha molta gent treballant-hi, on es donen serveis essencials bàsics de cara a la ciutadania, l'única manera que aquests departaments no baixessin més del 20 per cent era que els altres baixessin molt més. I això és el que hem fet, i això és prioritzar. I per això també en el pressupost del 2014, amb un pastís més petit –perquè és més petit, un 20 per cent més petit– el pes de les polítiques socials, certament, serà segurament més gran que mai.

Bé, i la darrera cosa. Vostè deia: «no noves retallades», ho vaig comentar ahir, malgrat que hem d'advertir una cosa, i és que el dèficit que ens han imposat per a l'any que ve..., perquè això no és el que nosaltres triem, eh?, que quedí clar; ens diuen: «A vostès per al 2014 els toca l'1 per cent de dèficit sobre el seu producte interior brut. Toca això.» Molt bé. Aquest any 2013,

quan ens van dir el 0,7, vam dir que ni parlar-ne, i vam acabar en l'1 i mig llarg. Ara ens diuen: «Per al 2014, els toca l'1 per cent.» Sense fer res més, entre el que tenim assignat per al 2013 i el que ens diuen per al 2014, sense fer res més, vol dir que ens hem de menjar 1.200 milions d'euros. I això no és una decisió que la prenem nosaltres: ens la prenen des de Madrid. Així de clar. Ens hem de menjar 1.200 milions d'euros, només per baixar de l'1,6 que tenim assignat aquest any a l'1 que ens assignen i ens imposen per a l'any que ve.

Per tant, les decisions del Govern espanyol per a l'any que ve signifiquen que els catalans i les catalanes ens hem de menjar en el pressupost públic de la Generalitat 1.200 milions d'euros, quan l'Estat té un 5,8 per cent de dèficit assignat sobre el PIB general. Fixin-se: l'1 per cent de les autonomies –perquè això és per a Catalunya i per a totes les altres autonomies–, comparat amb el 5,8 per cent –ara en parlàvem amb el conseller Mas-Colell– del conjunt de l'Estat espanyol. Si dividim 5,8 per 1, doncs, vol dir que ens toca més o menys una sisena part del dèficit espanyol, i seguim representant una tercera part de la despesa pública de l'Estat. Una altra barbaritat. Però no tenim instruments per imposar una decisió diferent.

I aquí anem a l'últim punt, no? Vostè deia: «Ens falten els instruments d'un estat.» Jo hi estic d'acord: ens falten instruments perquè això no passi. Durant molt temps –i suposo que en parlarem al llarg del debat– havíem pensat que aquest estat que ens podia protegir en coses bàsiques, que a més a més estaven negociades, parlades, etcètera, es deia «Estat espanyol». I vull recordar que el catalanisme de tot signe... –per això ahir parlava de cent anys–, el catalanisme de tot signe... –d'en Cambó, és cert, i d'en Prat de la Riba, però també dels presidents Macià i Companys, i del president Tarradellas i del president Pujol, i dels presidents Maragall i Montilla...–, tot això, que són cent anys de fil roig, en cadascun dels moments s'ha intentat, des del catalanisme, que aquest estat espanyol fos un estat comprensiu, un estat col·laborador, un estat respectuós amb el que era el fet català, la identitat catalana, no cal dir-ho, però també els drets, diguem-ne, socials, econòmics..., per tant, el dret al progrés del poble de Catalunya.

I les respostes amb matisos... –amb matisos, però–, les respostes, més o menys, en el seu fons han sigut sempre les mateixes. I, per tant, quan vostè diu: «Ens falten instruments?» És evident. La gran pregunta és: «En aquest estat espanyol, després de cent anys, podem trobar els instruments que ens fan falta?» I la resposta la podem donar, si vostès volen, aquí, però coneixen la meua posició des del començament, que és invariable –i crec que ahir en vaig donar una mostra solemne, davant del Parlament de Catalunya, més enllà de declaracions que es puguin fer fora d'aquestemicicle, no–, la resposta, després d'aquests cent anys, és votar. La resposta són les urnes. La decisió, no sé quina prendrem nosaltres en aquest Parlament en algun moment de tot aquest procés, però, la decisió, amb majúscules, després de més de cent anys d'haver-ho intentat absolutament tot, la decisió aquest cop l'ha de prendre el poble de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Oriol Junqueras.

Oriol Junqueras i Vies

Començo amb una obvietat aritmètica, que ja l'he exposada aquí en una altra ocasió: en aquesta cambra no hi ha cap majoria possible que no inclogui Convergència i Unió.

Segona obvietat: el Govern del nostre país afronta una situació molt complicada. I insisteixo en el que explicava fa un moment: el total del pressupost de la Generalitat de Catalunya no el decideix el Govern de Catalunya, ni el Parlament de Catalunya, i, per tant, no el decideixen els ciutadans de Catalunya a través de les seves institucions. El total del pressupost el decideix el Govern espanyol, que és, i ho repeteixo, qui decideix si ens podem endeutar o no, en quina mesura ens podem endeutar. I recordeu que ja hem explicat, en més d'una ocasió, que nosaltres, de sostre de dèficit podríem acceptar perfectament el 0 per cent, només que l'Estat ens pagués allò que ens deu. Ja està, així de senzill. Imagineu –imagineu-ho– si fossin les nostres institucions les que recaptessin els nostres impostos i decidissin com els distribueixen, quan, segons dades de la mateixa Agència Tributària espanyola, l'any passat vam pagar 33.230 milions en IVA, IRPF i impost de societats, dels quals ens en van traspasar menys de la meitat. Imagineu quant de marge tindríem..., i, per tant, quantes decisions difícils s'han de prendre en l'àmbit de noves figures fiscals. I és evident que Esquerra Republicana procura que els que més tenen ajudin els que més ho necessiten. Però és evident, també, que no hi ha gaire marge més per exigir esforços fiscals, i menys encara per gestionar retallades entre els nostres ciutadans. Per tant, és evident que necessitem unes eines que el Govern espanyol ens en priva, en forma de capacitat d'endeutament, en forma del percentatge d'aquest endeutament, en forma de la recaptació d'IVA, per exemple.

Poso un exemple que em sembla molt evident: molts dels nostres ajuntaments assumeixen, en aquests moments, despeses que fins ara no els pertocaven, que no els són obligatòries per llei però que són indispensables en l'àmbit de les polítiques socials o de les polítiques educatives. Per cert, competències que el Congrés dels Diputats, amb la seva majoria absoluta, amenaça a fer desaparèixer del tot. Això és el que ens proposa l'Estat com a alternativa. Això, i el que fa a les Illes i el que fa al País Valencià. Per tant, és evident quina és la resposta que podem esperar de l'Estat, que és la mateixa que ens ha donat sempre i que ens continua donant ara en tots els àmbits. Per tant, els ajuntaments assumeixen responsabilitats que l'Estat amenaça amb eliminar, i les conseqüències que això tindria per als nostres ciutadans, o que tindrà per als nostres ciutadans, són fàcilment imaginables. Algunes d'aquestes despeses, per exemple, s'assumeixen en l'àmbit de la reparació o del manteniment d'infraestructures escolars, una cinquena part del pressupost de les quals paguem a l'Estat, l'increment del qual –la recaptació d'a-

quest increment– a nosaltres ens pertoca, a Generalitat i ajuntaments, zero. Per tant, em sembla que és claríssim l'argument.

Ateses aquestes limitacions, i que no podem decidir sobre el total del pressupost perquè ens el decideixen; atesa la situació especialment difícil que travessa la nostra societat, la situació especialment injusta que pateixen molts dels nostres ciutadans, la majoria, gairebé la immensa majoria dels nostres ciutadans, l'únic que podem fer és distribuir de la forma més justa i equitativa possible aquest total pressupost que ara ens decideixen, i, per tant, el que sí que hem d'intentar i el que sí que hem de fer i el que sí que hem d'aconseguir, és que, en termes relatius, en termes percentuals, siguin els pressupostos socialment més justos.

Tot això només ho podrem blindar i només ho podrem transformar si disposem de totes les eines, i qui ens ha de dotar de totes aquestes eines són els nostres ciutadans: som tots nosaltres els qui ens podem dotar d'aquestes eines. I el camí que recorrem –el camí que recorrem– segur que té incerteses, però aquestes incerteses són molt millor que les certeses que ens ofereix l'Estat. Per tant, són molt millor aquestes incerteses que les certeses que ens ofereix l'Estat, i el camí que nosaltres recorrem és un camí que abans que nosaltres han recorregut molts països del món, entre els quals moltes democràcies d'Europa Occidental com, per exemple, Irlanda, Noruega o Islàndia. Per tant, aquest camí és un camí conegut.

Al final, la garantia d'aquest procés, sigui des d'aquesta cambra o sigui a través d'un referèndum, són els ciutadans. Són els ciutadans els qui van determinar la majoria parlamentària que hi ha en aquesta cambra; són els ciutadans que majoritàriament van donar suport a partits que es comprometien en el seu programa amb una consulta a la ciutadania i amb un estat, o almenys a un estat propi. Per tant, són els ciutadans els qui ho han decidit, i són els ciutadans els qui ho avalen amb la manifestació de l'Onze de Setembre de l'any passat, i són els ciutadans els qui ho avalen amb la cadena humana de l'Onze de Setembre d'aquest any. I si algú creu que té una alternativa, és molt fàcil: que demostrï la mateixa capacitat de convocatòria. Ja està. (*Veus de fons.*) Així de senzill: que demostrï la mateixa capacitat de convocatòria. (*Remor de veus.*)

I aquest país se n'ha sortit de situacions... –i si no em respecten a mi quan parlo, almenys respectin les persones que represento, o les persones de les quals parlo, que és el total de la població d'aquest país.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Té raó, senyor Junqueras. Jo demano que estiguin en silenci i que escoltin, després tindran el seu torn.

Oriol Junqueras i Vies

I atès que els ciutadans mereixen el respecte de tots els diputats d'aquesta cambra, i que els nostres ciutadans mereixen l'agraïment del conjunt de les nostres institu-

cions, perquè contribueixen a fer possible que la nostra economia continuï activa en un context molt difícil, i que fan un esforç quotidià en tots els àmbits de la funció pública, de les empreses, dels autònoms, dels botiguers, en tots els àmbits, i els protagonistes d'aquest procés, amb una demostració quotidiana de compromís amb la nostra economia, amb les nostres institucions i amb els nostres serveis públics les donen els nostres ciutadans, i, atès que els nostres ciutadans aquesta demostració l'han feta moltes altres vegades, i atès que els nostres ciutadans han demostrat que aquest país era capaç de sortir-se'n en contextos molt difícils, a nosaltres el que ens pertoca demanar –em sembla que a Esquerra Republicana és el que li pertoca demanar– és, també, que el Govern i el seu president, i el conjunt d'aquesta cambra, si pot ser, siguin conscients que hi ha molts ciutadans d'aquest país que fa quaranta o quaranta-cinc anys o trenta-cinc anys, que van participar en un salt endavant extraordinari, que va dotar el país d'hospitals de referència que no existien –Bellvitge, Vall d'Hebron, Can Ruti–; que va dotar aquest país d'instituts a les nostres ciutats metropolitanes, de les quals alguns de vosaltres sou o heu estat alcaldes, d'instituts que no hi eren, d'escoles que no hi eren; que vau, que van, els nostres conciutadans i alguns de vosaltres d'aquesta cambra, contribuir a asfaltar milers de quilòmetres de carrers que estaven per asfaltar; que vau portar –que el vam portar entre tots– l'enllumenat públic als barris de la nostra àrea metropolitana i de molts pobles del nostre país; que vam fer xarxes de clavegueram que no existien; que vam portar l'aigua potable a barris sencers que no en tenien; que vam garantir –que l'hem garantida– la igualtat d'oportunitats de la immensa majoria dels nostres joves, malgrat totes les dificultats a les quals ens enfrontem.

I aquesta gent –aquesta gent– militava al PSUC, o militava al PSC, o militava a Convergència i Unió, o militava a Comissions Obreres... –que a Catalunya s'anomena Comissió Obrera Nacional de Catalunya, i no és per casualitat–, o militava a UGT o formava part dels consells parroquials, i, a vegades, diverses d'aquestes coses simultàniament.

I aquesta gent, que té una experiència cabdal en aquest procés i que va protagonitzar un gran salt endavant, des del nostre punt de vista, haurien de participar i –almenys em permetreu que ho expressi– els convidem a participar en un altre salt que ha de ser decisiu, no només per millorar moltes de les condicions assolides amb aquest esforç col·lectiu, sinó també per salvar moltes de les conquestes que entre tots vam construir i que les circumstàncies actuals posen en perill, i que, mentre estiguem dintre de l'Estat espanyol i les majories siguin les que són –i ho seran–, amenacen, per exemple, els serveis públics dels nostres ajuntaments, tal com acabo d'explicar.

I el president del nostre país ha d'entendre, i estic segur que ho entén, que els lideratges en aquest procés són lideratges compartits, són lideratges col·lectius que desborden, de molt, la política, i que penetren profundament en les nostres xarxes econòmiques i socials. Aquesta és la nostra fortalesa, i perquè és la nostra fortalesa és la nostra esperança, i es resoldrà –no en tin-

gueu cap mena de dubte– votant, i, com més esforços fem per votar, com més evident fem que volem votar i més evident es faci que no ens ho permeten, més raó política i moral, que al final acaba sent decisiva, acumularem davant dels ulls dels nostres conciutadans i també de la comunitat internacional.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presidenta

Té la paraula, en nom del Govern, el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Un parell o tres de comentaris, senyor Junqueras, com a torn final per part meva. Vostè esmentava el tema dels deutes de l'Estat. I jo els vull recordar només una cosa, perquè tothom en el transcurs del debat prengui nota d'aquesta dada, per si serveix per a alguna cosa. Agafin només un deute. De moment, els altres deixem-los de banda. No és que els hàgim d'anular, eh?; no els deixarem de recordar. Però imaginem que només n'agafem un, que és un de molt evident, perquè està en una llei que es diu Estatut d'autonomia; no és una llei menor, encara que l'hagin convertit en una llei escapçada.

Què diu l'Estatut d'autonomia? Que ens pertocuen, durant set anys, infraestructures per part de l'Estat equivalents a la nostra creació de riquesa anual, al nostre PIB. Això és el que diu l'Estatut d'autonomia. Si l'Estat no compleix amb les seves inversions, ens ha de donar els diners, de més a més, en allò que no compleix. Què puja això, en aquest moment? Què ens deuen del 2011, del 2012 i del 2013, que no ens han pagat? 1.700 milions d'euros. Retinguin aquesta xifra. L'Estat ens deu, per una cosa que està en l'Estatut i que es va complir durant uns anys, per cert..., i que es va complir durant uns anys, però es va deixar de complir amb l'últim Govern del senyor Zapatero i no s'ha complert en cap dels dos anys del Govern del president Rajoy. Aquests tres anys no se'ns han pagat els deutes que recull l'Estatut i que s'havien pagat anteriorment, per al període de set anys, perquè, passats els set anys, s'acabava aquesta clàusula i per tant s'havia de tornar a negociar, o deixava d'existir. Però, aquests set anys, això anava a missa. Ho torno a dir: es va complir durant un parell d'anys, després s'ha deixat de complir, un govern d'un color i un govern d'un altre –1.700 milions d'euros.

Si aquests 1.700 milions d'euros ens els reconeixen –fixin-se, eh?, «ens els reconeixen»–, encara que no ens els paguin immediatament, en *cash*, si ens els reconeixen, nosaltres l'any que ve podem complir, amb els pressupostos que tenim, el nostre dèficit, imposat per Madrid, sense cap alegria més.

Si, a més a més, l'Estat repartís els dèficits d'una manera justa i ens deixés fer un terç del que fa l'Estat... –pensin que l'Estat l'any que ve té autoritzat un 5,8; un terç d'un 5,8 és un 1,9, és el que ens tocaria a nosaltres, no l'1 que ens imposen, l'1,9–, l'1,9 més aquests

1.700 milions permetrien recuperar un munt –un munt– d'inversions i, sobretot, un munt de reforçament de polítiques socials, en les condicions actuals de crisi, sense l'economia creixent, o creixent poc. Aquesta és la situació: 1.700 milions d'euros, ens els deuen, i d'aquests 1.700, 759 estaven en un pressupost, l'últim del Govern socialista; estaven al pressupost, hi havia partida, i a més a més estan passats per una comissió bilateral, que va certificar que aquests diners es devien a Catalunya, signat –signat– pel Govern espanyol –1.700 milions d'euros.

On ha de posar l'energia, aquest Parlament? On han de posar l'energia les forces polítiques catalanes? Doncs, escoltin, en primer lloc, abans de discutir-nos per no sé quantes coses, que Madrid ens pagui els deutes evidents, perquè amb això resollem una part molt important dels nostres problemes. I està a la llei –i està a la llei–, a l'estatut, després, òbviament, discutit i rebaixat per una sentència del Tribunal Constitucional. (*Remor de veus.*) Sí, sí, tot el que vostès vulguin, però, atenció, no per això deixa d'estar a la llei, perquè l'única cosa que diu la sentència en aquest sentit, perdonin, l'única cosa que diu, i, si no, llegeixin bé la sentència, és que això estarà en funció dels pressupostos de l'Estat de cada any. Però la llei ho segueix dient, que és un deute. El que passa, que els deutes es poden reconèixer o es poden no reconèixer. I l'Estat espanyol ha decidit no reconèixer aquests deutes amb Catalunya. Però hem de recordar des d'aquí que, si es reconeixen, una part molt important dels problemes que estem patint des del punt de vista de les polítiques socials, des del punt de vista de les nostres polítiques d'inversió, quedarien resolts. Només amb el pagament d'aquests deutes. Potser val la pena recordar-ho, perquè és que, si no, sembla que aquí estiguem, doncs, en un altre planeta, i a vegades ens dediquem a discutir-nos entre nosaltres, com si el problema fos precisament entre nosaltres, quan, de fet, el problema el tenim fora i la solució ens pot venir simplement de l'exigència d'allò que ens correspon d'acord amb una llei aprovada pel Parlament de Catalunya, en el seu moment com a proposta, per les Corts espanyoles i pel poble de Catalunya en referèndum.

Darrer comentari. Deia el senyor Junqueras: «Lideratges compartits.» Si vostès agafen la meua primera intervenció després de les darreres eleccions, el discurs d'investidura, veuran que jo mateix vaig fer una apel·lació claríssima al que havien de ser lideratges compartits en aquest país. «Lideratges compartits» vol dir que cadascú ha de saber el que li toca fer. Això també és evident. «Compartits» no vol dir que no hi ha res, doncs, que pugui sobresortir en cap moment des del punt de vista de la responsabilitat. Per molt compartit que sigui el lideratge, doncs, escolti'm, sempre hi ha un president del Govern que té unes funcions i que, normalment, quan es tracta de liderar processos com aquests, doncs, és vist com una referència a tot arreu. I quan s'ha d'anar a La Moncloa, no hi podem anar tots junts, encara que hi cabríem, potser, però no hi podem anar tots junts.

Què vull dir amb això? El que vull dir és que..., molt important que els lideratges siguin compartits –per-

fectament–, no només entre formacions polítiques, sinó entre la política, les institucions i la societat, d'aquí la força de la mobilització de la gent, que són papers complementaris dels de les institucions, i els de les institucions, complementaris dels de la gent, cadascú té el seu paper en aquest procés, cadascú l'ha de saber exercir, i dintre de la política, òbviament, doncs, també.

Per part meua, doncs, jo vaig insistir ahir, en la meua intervenció, i crec que ho vaig deixar ben clar, que precisament en aquesta línia de sumar majories, que vostès saben que és un dels meus *leitmotiv* des del començament, no?, en aquella línia, les decisions grans que haurem de prendre els propers tres mesos en aquest Parlament han de ser decisions de compartir lideratges, però sobretot de sumar a tothom que hi pot ser. Vostè, senyor Junqueras, feia ara una apel·lació a tota aquella gent que durant tants i tants anys va fer tantes coses per millorar les condicions de vida de molta altra gent de Catalunya. I és veritat, han sigut generacions de gent. I moltes d'aquestes persones també estan en aquest hemicicle. I d'altres hi han passat en aquests darrers anys. Jo estic segur que la immensa majoria d'aquesta gent que va transformar el país ara estan d'una forma o d'una altra esperançats que aquest procés surti bé, i molts d'ells, implicats.

I vaig dir ahir una cosa que vull recordar. La gran força de transformació, en aquest moment, agradi o no agradi..., perquè no a tothom agrada, això; no a tothom li agrada sentir-ho, ni tothom ho vol respectar, però la gran força de transformació i el motor de canvi d'aquest país, allò que en aquest moment és capaç de moure més, de moure més gent i, sobretot, de crear més marcs d'esperança i horitzons de cara al futur és concretament el que vàrem veure a la diada nacional de Catalunya, que havíem vist, que hem vist aquest any, però que ja vam veure l'any passat, el 2012, i que havíem vist el juliol del 2010. Això no és només d'aquest setembre; això ja ve d'abans. I cada vegada agafa més força, i cada vegada agafa més visibilitat, i cada vegada agafa més transversalitat i més pluralitat, i més claredat que els objectius són possibles. Per tant, en tots aquests sentits allà hi ha la gran força de transformació. I el que hem de procurar és que aquesta gran força de transformació faci tot aquest procés d'una manera que aquest sentit inclusiu, que és fonamental perquè això vagi bé, doncs, no es perdi. I aquest és el nostre gran repte de cara a aquestes properes setmanes i aquests propers mesos.

I estic convençut que, en aquest repte de sentit inclusiu, de no perdre ningú que no s'hagi de perdre, i que, en últim terme, acabi com acabi aquest procés, la solució final estigui al servei del conjunt del poble de Catalunya, dels que hi hagin estat a favor i dels que hi hagin estat radicalment en contra, sempre, tots, des d'un punt de vista pacífic i des d'un punt de vista democràtic i educat, si això és així, si això està al servei del poble sencer, estic segur que entre tots plegats haurem fet no només una bona feina sinó una feina per a moltíssimes generacions.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la contrarèplica, té la paraula l'honorable senyor Oriol Junqueras.

Oriol Junqueras i Vies

Molt breument. Atès que la situació és difícil i la situació social de molta de la nostra gent és especialment injusta, atès que el Govern del nostre país assumeix una responsabilitat difícil en un context difícil, Esquerra Republicana, que vol fer tot el possible per ajudar a tots els nostres conciutadans, expressa aquesta voluntat d'ajuda a través del seu suport a la tasca que fa el Govern.

Al mateix temps, també, volem ser molt exigents en aquesta tasca; tenim el deure de ser molt exigents en aquesta tasca, i en el repartiment de les partides de despesa del pressupost de la Generalitat de Catalunya i de l'actuació de la Generalitat de Catalunya en tots els altres àmbits.

Això vol dir que, per poder ser exigents en la despesa i en la distribució del pressupost, cal ser exigents també en la defensa dels ingressos, perquè és impossible gastar allò que no ingresses, o allò que no et permeten ingressar, o allò que no et permeten endeutar-te, que t'has d'endeutar perquè ells no et paguen, perquè l'Estat espanyol no et paga allò que et deu, de tal manera que nosaltres acabem pagant interessos per allò que l'Estat ens deu a nosaltres.

Per tant, la legitimitat a l'hora d'exigir responsabilitat en la despesa passa també per la responsabilitat a l'hora de defensar els ingressos de les nostres institucions, que no són només els ingressos de la Generalitat de Catalunya sinó que també són els ingressos dels nostres ajuntaments i de bona part de la nostra societat, que es veu privada de recursos que li pertocuen, en forma de Llei de la dependència o en forma de polítiques actives d'ocupació, o de tantes altres maneres. I aquí, aquells que som víctimes d'aquest tracte injust que l'Estat ens imposa no és només el Govern, no és només la Generalitat, sinó que són també tots els nostres ajuntaments i la majoria dels nostres ciutadans, i especialment els que més ho necessiten.

Alguna vegada, algú diu que els polítics no toquen de peus a terra. Jo cada matí surto de casa meva i vaig a peu fins a l'ajuntament –avui no, eh?, que he vingut directament aquí. En aquest camí em trobo amb molta gent i gent molt variada, la immensa majoria dels quals tenen com a llengua familiar i com a llengua habitual la llengua castellana, com la immensa majoria dels ciutadans del meu municipi, que voten a les eleccions al Parlament de Catalunya el líder del partit independentista que fa més temps que deu ser independentista.

Escolteu una cosa. Nosaltres, i si voleu, jo en particular i Esquerra Republicana en general, nosaltres ens estimem la llengua espanyola, la cultura espanyola; ens estimem Espanya, i no confiem en l'Estat espanyol. I la prova que això és així la donem cada dia des dels ajuntaments que governem, cada dia. I hi han desenes de milers i centenars de milers de ciutadans que en són testimonis.

És més –i cito un exemple personal, que espero que, per personal, me'l perdonin, però per significatiu el vulguin valorar, almenys alguns de vostès–, aquest dilluns, un militant històric del PSUC, precisament, em deia: «Yo soy internacionalista, no me gustan las fronteras, ni los estados, ni las banderas, pero yo fui a la Vía Catalana, iré tantas veces como haga falta, haré todo lo posible porque Cataluña sea independiente, porque, aunque yo sea internacionalista, mis hijos, mis nietos van a la escuela en este país, necesitan los recursos que nuestra sociedad genera, y, por tanto, por ellos haré todo lo posible porque Cataluña sea un país independiente.»

Doncs, per a ell i per a les nostres escoles, i per al conjunt dels nostres ciutadans, i especialment per a aquells que més ho necessiten, nosaltres també farem tot el possible perquè els ciutadans de Catalunya puguin votar i perquè, si ho volen, puguin votar que sí en un referèndum sobre la independència del país.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Pere Navarro.

Pere Navarro i Morera

Bé, bon dia, senyora presidenta. Senyor president de la Generalitat, membres del Govern, senyores i senyors diputats, després d'aquesta amable conversa entre el president de la Generalitat i el cap de l'oposició sobre polítiques globals enmig, com ha dit el president, d'una espessa boira, potser que parlem una mica del que passa a Catalunya.

Vaig escoltar ahir amb atenció el seu discurs, i el vaig escoltar amb ànim constructiu, li ho asseguro. Sóc conscient que no és normal dir-ho, però comparteixo algunes de les coses que vostè ens va exposar, com, per exemple, li reconec que hi ha coses que funcionen mitjanament bé: el turisme, l'exportació, la seguretat viària, per posar alguns exemples. Ara, president, abans de passar a parlar dels temes que volia tractar avui amb referència al seu discurs d'ahir, li he de dir que vostè parla del prestigi de la Catalunya d'avui i sempre oblidada que en gran mesura aquest prestigi es deu a la Barcelona d'ahir. Mai ho reconeixen, com mai reconeixen que molts dels èxits de què vostès parlen, dels que vostè va parlar ahir, es deuen, en gran mesura, a la tasca feta pels governs Maragall i Montilla: la Fira, el Barcelona Mobile Congress i molts dels avenços en matèria de salut entre altres qüestions. Per cert, em va sorprendre molt que s'apuntessin els èxits a les exposicions a les quals hi va tanta gent fora d'aquí, d'en Dalí o d'en Miró. Vaja, conseller Mascarell i president Mas, ara resulta que la Tate Modern s'omple per vostès, però que el director artístic del Liceu marxi al Teatre Real de Madrid deu ser culpa de l'oposició.

Però anem al que ens ocupa avui. President, Catalunya avui està pitjor que fa quatre anys, i li reconec que

no tot és per la seva responsabilitat, però, reconegui'm que vostè té una part important d'aquesta responsabilitat. Parlem d'economia, tot i que, com que el conseller Puig diu que la crisi ha acabat, potser no cal. President, l'economia catalana no millora; li ho concedeixo, ja no empitjora, estancar-se és millor que seguir caient; però seguim on érem en el que és més important, sense idees ni lideratge per treure el país del pou i amb una política pressupostària que va en contra de l'economia real, perquè el que vostès han fet amb el pressupost del 2013 se'n diu «fugir d'estudi». «Què m'importen» –deuria pensar vostè– «les institucions del meu país si jo em puc estalviar un mal tràngol?» Aquesta idea, àmpliament difosa a través dels canals habituals, que el pressupost no es podia presentar és insostenible tècnicament, i vostè, que ha sigut conseller d'Economia, ho sap perfectament.

La realitat és que vostè tenia l'obligació de presentar els pressupostos, per respecte als sectors productius que estan impulsats per la despesa pública; però, sobretot, per un tema de principis bàsics: no es pot dir que defensem la democràcia per damunt de les normes al matí i a la tarda dir que no s'envien els pressupostos al Parlament. I, per cert, si parlem de regeneració democràtica no es pot dir que s'obre un portal de la transparència un dia i l'endemà amagar els comptes al Parlament, on, li ho recordo, es troben els representants del poble de Catalunya i que és l'únic titular possible, en puritat democràtica, de la validació dels comptes públics.

Fem memòria. No va presentar pressupostos al·legant que no estava d'acord amb el sostre de dèficit. I ens ho va recordar: tot era culpa de Madrid; i ens ho recorden permanentment, malgrat que van ser vostès els que van votar a favor d'aquest sistema de la mà del Partit Popular. Sembla una broma, una broma de mal gust, oi?, però, bé, demanaven més dèficit. I aquesta demanda la podíem comprendre i, fins i tot, compartir, perquè amb un sostre de dèficit diferent sabem que ens podríem haver estalviat unes quantes retallades. Volem entendre que no s'acceptava aquest sostre de dèficit per evitar retallades. El que no s'entén, llavors, és el següent: no s'han presentat pressupostos, no hem fet el debat normal i democràtic, però s'ha retallat encara més. Diguem la veritat: la pròrroga ha servit per fer retallades en la *clandestinitat*, no per evitar el patiment innecessari. Això sí, ha fet servir la bona reputació d'un dels economistes més reconeguts del nostre país per dur a terme la maniobra econòmica menys democràtica que es pot imaginar.

President, hi havia alternativa: augmentar els ingressos el 2013. Això ja ho va pactar amb Esquerra en iniciar la legislatura, ja tenia majoria per fer-ho. Més ingressos volia dir «menys retallades» aquest any, més demanda agregada per la nostra economia, menys pèrdua de qualitat de vida, però no ho ha fet, i, de fet, ahir ni en va parlar, d'ingressos. Aquí el que hi ha hagut és una estafa pressupostària, l'estafa d'un govern que diu que no vol fer un pressupost per no retallar i, mentre tant, està retallant més que mai, això sí, sense que l'oposició ho pugui denunciar a aquest Parlament. Un govern que diu que el pressupost no es pot fer sense tenir objectiu de dèficit, però el que de debò li passa

és que no el podia aprovar al Parlament i que sap que si patís aquesta derrota hauria de plegar. Aquesta por és la que no han tingut a l'hora de retallar en polítiques socials, i, si ho volen, anem a les dades.

Repasant la seva execució pressupostària a meitat d'exercici i comparant-la amb la del 2012 ens trobem que hi ha una reducció de la despesa no financera de 1.600 milions, només sobre mig any, i que aquesta es resumeix així: 900 milions menys en salut, 300 milions menys en educació, 200 milions menys en foment de l'ocupació i 100 milions menys en protecció social. Bravo, president!, just en contra de la direcció que cal.

Així, és clar, no es pot presentar el pressupost, però no perquè res li ho impedeixi, sinó perquè hauria d'explicar que, després de tan omplir-se la boca que respectaven el nucli de l'estat de benestar, que s'havien aturat a un dit de l'os per no trencar-lo, etcètera, ara resulta que han concentrat tot l'esforç fiscal justament en els que més necessiten, és a dir, els que menys tenen. Si això no és malmetre l'estat del benestar, què ho és?

Sàpiga que molts, tot i el nostre desacord profund, el respectàvem més per la seva defensa sincera ideològica de la doctrina de l'austeritat, de les retallades, que no en la capitulació pressupostària d'aquest estiu; un estiu que, per altra banda, i passant ja a l'estat dels nostres sectors productius, ha estat força bo per al turisme, i és veritat que entre molts senyals negatius alguns senyals positius es reben, conseqüència, sobretot, d'algunes actituds assenyades del BCE.

Però no podem enganyar-nos, el balanç del que portem d'any a Catalunya és molt dolent, el primer i segon trimestres varen ser nefastos per al teixit productiu i més encara si ho mirem en clau territorial –territori, senyor president, ahir no en va parlar. Perquè, president, en el seu balanç falten noms, noms que a mi m'han quedat gravats aquests darrers mesos, noms com Flix, Arbúcies, Solsona, Sant Vicenç de Castellet i molts d'altres. Quines alternatives tindran els municipis en els quals la seva empresa més important ha tancat? Avui totes aquestes poblacions ja no surten als telenotícies, ja no s'hi desplacen els consellers, però el problema el tenen igual o pitjor. La crisi és injusta, però el mapa de la crisi ho és encara més i comprèn tot el territori català.

President, el sector exterior de la indústria millora, però els experts ens diuen que aquest avenç es tradueix en pocs llocs de treball encara, i l'accés al crèdit, autèntica clau de volta de la recuperació, no millora gens, la morositat escala, i escala fins a fites mai assolides. La banca, que va actuar amb irresponsabilitat durant molts anys i que és una de les grans culpables de la crisi, encara està en reconversió fent pagar als treballadors mals que no són seus i ningú descarta una ampliació dels rescats.

El turisme, com he dit, ens dona algunes alegries, és cert, però arreu veiem cada dia comerços que tanquen. Fa exactament un any que es van eliminar tots els programes d'autònoms i més de dos que es va eliminar el programa d'ocupació d'autònoms. Resultat: Catalunya és la comunitat que més autònoms ha perdut de tot Espanya en termes absoluts i percentuals. Alguns sectors com l'automoció ja tenen una estabilitat més sòli-

da, però en bona part guanyada a canvi de rebaixar els sous dels seus treballadors.

Contestim, senyor Mas, vostè també creu que la sortida de la crisi passa per treballar més i guanyar menys? Creu que aquesta és la recepta? El nostre PIB, després d'una recessió profunda pot haver passat a tenir una variació nul·la el segon trimestre d'enguany, però, amb tot plegat, la nostra taxa d'atur és encara intolerable. En el darrer any hi ha 52.000 aturats més, recorda la seva promesa electoral? Va dir: «Reduiré l'atur a la meitat.»

President, el fet que l'increment de l'atur sigui menys intens es deu, bàsicament, a l'emigració i a la desesperació dels qui creuen que mai més trobaran feina i que, per tant, ja no la busquen. A hores d'ara, senyor Mas, ja es pot dir: la reforma laboral del Partit Popular que vostè va recolzar ha estat l'empenta decisiva per ajudar a tancar moltes empreses i no per ajudar-ne a obrir-ne de noves. I també ha contribuït que els llocs de treball avui siguin clarament més precaris. I, senyor Mas, vostè va votar aquesta reforma tenint majoria Mariano Rajoy. President, la van votar per ideologia, punt; perquè hi estaven d'acord, no perquè hi estiguessin obligats. I aquesta reforma laboral ha creat atur per si sola. President, reconegui el seu error. Ajudi'ns, a partir d'ara, a tots els que no som el PP a derrotar aquesta llei ineficaç i brutalment injusta. En els primers mesos d'enguany vostè va menystenir l'oferta d'acords sobre la sortida de la crisi que li vàrem formular els socialistes; agafant-se a una excusa molt feble va decidir no reunir els partits per parlar del tema que tothom situa com a primera urgència del país, i per sortir de l'atzucac va convocar empresaris i sindicats a una reedició de l'acord estratègic, però han passat pràcticament sis mesos i el més calent és a l'agüera.

President, s'ha adonat que té un govern amb un suport molt fràgil i que li toca buscar acords, com fa, per exemple, el senyor Urkullu amb el senyor Patxi López? S'ha adonat que, si no ho fa, no té pràcticament forces ni legitimitat per dur a terme cap reforma en profunditat? Ara, també li demano, a la llum del que hem vist fins ara, hi ha algun exercici de diàleg que li surti bé? És vostè capaç de sumar, d'ampliar espais, de crear vincles per assolir millor els objectius comuns? Tant de bo ens sorprengui a partir d'ara, però les evidències passades li van en contra.

Per altra banda, més enllà del seu limitat capital polític actual, tampoc presenta un marc de propostes digne d'aquest nom. El document de planificació estratègica, Ecat 2020, que va publicar aquest estiu és, encara, un full de ruta buit, sense mesures noves.

Al meu parer hi ha quatre coses que es poden fer de manera quasi immediata: doni's un termini màxim per tancar el diàleg amb els actors socioeconòmics i, si no se'n surt, no ho dilati; presenti en públic i comenci a dur a terme allò que vostè ha proposat per l'acord; agafi com a full de ruta el Pacte per la indústria a Catalunya que ens han presentat tot un conjunt d'entitats i experts de gran prestigi, posi fil a l'agulla i habiliti recursos i posi equips a treballar en la seva realització. Hi ha 138 propostes molt assenyades. Repassi la resolució del debat específic sobre la situació dels joves

que va promoure el Grup Socialista, hi trobarà moltes i bones mesures, algunes que, per altra banda, té l'obligació d'endegar. I, finalment, dediqui un esforç suplementari als aturats de llarga durada i als majors de quaranta-cinc anys. Calen plans d'ocupació, formació, orientació i suport directe. Sí, calen recursos, però d'això se'n diu «prioritzar» i, per tant, «governar».

Honestament, senyor president, per què no fa els deures? Per què no fa la seva part en l'assignatura comuna de lluita contra la crisi? Rodes de premsa sí que en fan, però quan es consulta el web de referència en aquest tema, el que es titula «Eines contra la crisi», no s'hi troba gran cosa que es pugui qualificar de nova, ni tan sols res de vell acompanyat amb un increment de recursos proporcional a la magnitud del problema.

President, ja estem fora de temps, però ens hi hem de posar. Jo no tinc cap recança a dir-li que en matèria de reactivació econòmica i lluita contra l'atur sempre tindrem disposició al diàleg per arribar a acords, tot i que vostès la ignorin, com han fet fins ara, a diferència del que va fer fa uns dies el lehendakari Urkullu amb els socialistes bascos. Fixi's, en aquest tema cal que tots ens empassem l'orgull de partit, la situació no permet actituds orgulloses.

Senyor Mas, amb el seu govern no sortim de la crisi, perquè amb les darreres dades no podem dir res millor que «estem estancats», però és que tampoc tenim pla-nol de sortida, ni tampoc tenim caixa d'eines. No en sortiríem sols ni tenint les millors idees, perquè aquesta és una crisi que ens ultrapassa. Però sense idees segur que no ho sabrem aprofitar quan vingui l'onada bona.

Bé, hem parlat d'economia, que és un tema fonamental, però el que no admet discussió, president, és que la situació de Catalunya és més que preocupant. President, el país s'ha fracturat, s'ha trencat. Per cert, ahir ens va dir que Convergència i Unió paga les retallades. Senyor president, no les paga Convergència i Unió; les paguen els ciutadans que pateixen les retallades, aquesta és la realitat. *(Aplaudiments.)*

Hi ha una part de la ciutadania que pot fer front dignament a la malaltia, la vellesa, la necessitat d'educar els fills, el mal tràngol de perdre la feina, però hi ha molts i moltes conciutadans i conciutadanes que no poden. En el nostre esquema de valors, que jo creia que era compartit per totes les forces polítiques, aquests problemes eren de tots, i per això vàrem construir el nostre sistema de serveis públics. Però avui, quan gent gran que estava ingressada en una residència assistida n'ha de marxar a cuita-corrents perquè una normativa seva els fa impossible pagar; quan les llistes d'espera per a operacions i proves diagnòstiques creixen tant que fins i tot a vostès els fa vergonya publicar-les; quan anuncien que ja no es faran càrrec de finançar ni amb un euro les escoles bressol municipals; quan s'acomoden els orientadors laborals del Servei d'Ocupació de Catalunya; quan segueixen negant la renda mínima d'inserció a famílies sense ingressos i amb fills petits; quan les persones amb diversitat funcional tenen menys oportunitats que mai; quan deixen sense suport els ajuntaments, que són els que donen la cara i atenen els que ja no tenen res; quan segueixen carre-

gant la reducció del dèficit sobre els treballadors que cada matí han de posar-se al front dels serveis públics, aleshores, senyor Mas, jo em pregunto si aquest consens encara el mantenim.

Miri, aquesta reflexió me l'he fet aquest estiu, veient com reaccionaven vostès davant el problema de l'alimentació dels infants. Primer van ser les entitats del tercer sector i els ajuntaments els que van alertar sobre el que estava passant; després va ser aquest Parlament que els va instar a prendre totes les mesures per tal que no passés, i finalment va ser el Síndic de Greuges que els va recordar que sobre el terreny no s'estava fent prou. I tot i aquesta unanimitat, tot i que estic segur que a nivell personal tots els 135 que som aquí pensem que la despesa més urgent i necessària sempre serà atendre els infants que no mengen el que els cal, tot i així, vostès no van saber crear, coordinar i dotar de recursos l'operatiu necessari per fer front al problema. I no només això: confrontats a la realitat, varen negar que el problema existís i van acusar el Síndic de Greuges i la resta dels grups de la cambra d'alarmisme i tremendisme.

Per cert, li recomano que llegeixi aquest article (*l'orador el mostra*) de Francesc Duch, secretari general de Metges de Catalunya, en què ens alerta d'una altra desnutrició que comença a ser molt i molt preocupant: la geriàtrica, la de la gent gran. M'imagino que la senyora Borràs també li dirà alarmista i tremendista al senyor Duch, com va fer amb el síndic. No, president, aquesta no és l'actitud per fer front a un greu problema. Quan s'és al govern no es pot ser l'últim a anticipar-se als problemes, no es pot rebutjar el consens en els temes que cremen i no es pot negar la realitat quan emergeix el resultat de la mateixa inacció.

Deu dies després que el Grup de Convergència renyés el síndic de greuges i negués que existissin infants mal nodrits a Catalunya, la consellera Rigau anunciava que habilitaria més d'1 milió d'euros en beques menjador per als infants amb dèficits alimentaris. Senyor Mas, vostè creu que ens podem permetre jugar amb les paraules en aquest tema? Vol fer el favor d'assumir que hi ha un problema que per dignitat col·lectiva no ens podem permetre, i pactar un pla d'acció amb les forces polítiques, els ajuntaments i les entitats?

Miri, precisament una proposta de resolució del Grup Socialista serà una proposta de pla d'acció en aquest camp. Espero que demà ens la recolzin. Perquè en polítiques socials, senyor Mas, dues paraules són clau, i els que hem estat alcaldes les coneixem prou: realisme i prioritització. I el seu Govern aquest estiu ha demostrat no tenir aquests dos instints bàsics. Malauradament, molt malauradament, hem après que el seu Govern no sap respondre al patiment dels seus ciutadans.

I sí, ja sé el que em contestarà: «Calen diners.» És cert; en polítiques socials tenir diners és molt important. Per això fa dos anys que li diem que havia de fer una política de nous ingressos abans de retallar despeses, com ha fet, i lluitar contra aquests que no paguen els seus impostos, i també –no ho oblidí– contra els patriotes que s'emporten els diners fora de Catalunya i fora d'Espanya, amb bitllets ben grans i d'origen dubtós.

President, si un afronta per primer cop una retallada de recursos en serveis públics, el que no s'entén és que no busqui acords amb els professionals, amb els usuaris i, sobretot, amb les altres forces polítiques, per mirar que aquesta reducció es faci amb cura, amb flexibilitat, amb reformes que busquin eficiències. I d'acord, no sempre és possible, però és que vostès ni ho han intentat! O si ho han fet, com en el Pacte nacional de la salut, ho han fet massa tard, quan el mal ja està fet.

Per cert, no n'hi ha prou a fer pactes i signar-los: s'han de dotar i complir. A vostès se'ls omple la boca que varen posar en peu l'estat del benestar a Catalunya. Evidentment, obvien la LODE de Maravall, la Llei general de sanitat d'Ernest Lluch; les pensions no contributives..., tot un edifici legislatiu de nous drets construït als anys vuitanta pels socialistes al Govern de l'Estat.

Miri, no ho discutim, perquè hi vàrem ser molts. El que és segur és que vostès i el PP, aquest estat del benestar, avui l'estan destruint. No sé si hi ha més voluntat directa de fer-ho o incapacitat per defensar-ho en aquest context de crisi. Fet i fet, és igual; al final el resultat és el mateix. Avui, gairebé tres anys després de la seva primera investidura, la ciutadania catalana té menys oferta i un accés més difícil als serveis educatius públics: adéu, sisena hora en l'educació primària; hola, taxes d'accés a la formació professional. Té una barrera d'entrada econòmica en l'accés a la universitat; vostès han augmentat el preu real de les matrícules, i no hi ha, ni molt menys, beques i ajuts per a tothom que n'ha de menester. Ha de pagar pels medicaments a les oficines de farmàcia i als ambulatoris i hospitals, encara que els seus ingressos siguin minsos; ha d'esperar per a una operació, segons les dades de desembre del 2012 –perquè les de juny d'enguany no les han publicat–, un 50 per cent més que el desembre del 2010. Ha vist com l'IVA dels bolquers i altres productes de primera necessitat s'apujava un 13 per cent. Ha de deixar d'accedir a la cultura, perquè els preus la transformen en un producte de luxe. Ja no sap com resoldre els problemes de la dependència. O es troba amb una reducció de l'oferta del transport públic, sense importar si es generen desigualtats.

Senyor Mas, no creu que ja és hora que les polítiques socials siguin de veritat objecte d'atenció del seu Govern? Jo crec que sí. Demà tindrà una oportunitat de demostrar les seves prioritats en la votació de les propostes de resolució del Grup Socialista. L'esperem.

Em permetrà que dediqui uns minuts a parlar de la greu situació que pateix el món local, de què vostès parlen molt però, sincerament, sense massa resultats. President, estem molt preocupats. I ho estem perquè tothom sap que el món local viu moments difícils, com a conseqüència de la crisi econòmica i institucional i davant l'amenaça que suposen per a la seva autonomia i competències les dues noves lleis locals, la catalana i l'espanyola, en els termes en què s'estan tramitant actualment. Reclamem que el Govern es compromet a desenvolupar de manera urgent una nova llei d'hisendes locals que garanteixi d'una vegada un finançament local just i suficient per als municipis.

Com pot, vostè, defensar alhora el concert econòmic de Catalunya i tenir escanyats els ajuntaments? No veu que això és profundament contradictori, injust i insostenible? Els ajuntaments necessiten aquest finançament per poder donar els serveis socials bàsics que presten a la ciutadania. Els alcaldes i les alcaldesses, tots els electes locals, tenen el seu despatx al carrer, i són els que estan més a prop per conèixer de primera mà els problemes de la gent i, per tant, són els que millor poden dissenyar les seves possibles solucions, parlant i escoltant, compartint els problemes de la gent i priorititzant-los. Però per a això necessiten instruments i finançament.

Pel que fa a la Llei de governs locals, està molt lluny d'agradar-nos. Exigim diàleg i consens; volem que la nova llei local catalana desplegui el marc competencial de l'Estatut. Demanem que es respecti escrupolosament l'autonomia local. Els municipis el que han de guanyar és eficàcia, no perdre competències. Competències i finançament local són dues cares de la mateixa moneda.

President, qui gestionarà les escoles bressol municipals? Què passa amb les escoles de música, amb les feines d'acompanyament del món educatiu? Com es coordinarà sense els ajuntaments la programació de l'ensenyament? Desapareixeran les oficines municipals d'educació, els consells de la formació professional o els acords amb els consells escolars? I, si tampoc tindran competències en promoció econòmica, qui garantirà els milers de plans d'ocupació que fan els ajuntaments per als aturats d'aquest país?

I també és molt important saber qui farà costat a les dones maltractades –ahir no va dir ni una sola vegada la paraula «dona», senyor president. Com supliran totes aquestes competències? President, els ajuntaments, també els governats per Convergència i Unió, necessiten respostes, respostes ja. I el seu Govern tampoc en això les dona.

Ara sí que vaig a la part final del meu discurs, en què tractaré d'explicar-li com veiem els socialistes la profunda crisi que existeix avui entre Catalunya i el conjunt d'Espanya. President, veig aquest tema com un repte polític, i tinc la sensació que per desgràcia vostè el planteja i el viu estrictament en clau de conflicte, cosa que dificulta els acords; això és evident.

En primer lloc, crec que el procés cap a la celebració d'una consulta ha anat acompanyat d'una radicalitat verbal creixent, amb una total manca de resultats, fins a la tramesa de la carta al president Rajoy i la seva declaració en què rebutja una consulta il·legal, que és quan s'obre, de fet, la negociació amb el Govern d'Espanya, amb set mesos –amb set mesos– de retard. Nosaltres hem afirmat des del principi que el camí havia de ser una negociació que havia de partir del respecte estricte de la legalitat. Crec que l'origen dels problemes és una decisió poc meditada, a la vista dels resultats de les eleccions del 25-N. No només no va obtenir la majoria que demanava, sinó que va retrocedir electoralment, i, en comptes de revisar l'estratègia, va iniciar una sortida endavant i va constituir un govern fortament condicionat per un suport a data fixa, és a dir,

un compte enrere, que és el contrari de l'estabilitat imprescindible i de la força necessària per conduir un delicat –un delicat– procés negociador. Per negociar amb un govern d'Espanya amb majoria absoluta assegurada fins al novembre del 2015 cal un govern de Catalunya amb el suport d'una majoria sòlida com a mínim per al mateix període. És a dir, no ens trobem en aquesta situació ni per casualitat ni per atzar: ens trobem així per decisions que s'han pres amb precipitació i sense reflexió.

En segon lloc, els socialistes estem tant o més empenyats que vostè o que els milers de catalans i catalanes que van sortir al carrer l'Onze de Setembre. Volem canviar radicalment la situació. Ningú estima més Catalunya i els seus homes i dones ni ha treballat més ni treballarà més per Catalunya que nosaltres. Igual potser sí; més, no. Som partidaris que el poble de Catalunya sigui consultat, i treballarem perquè ho sigui. Ara, d'entrada li dic que no hi ha altra sortida que la legal, la qual cosa no vol dir que hagi de ser la legalitat actual, però no hi ha altra sortida que la legal i acordada. La situació exigeix diàleg i no rendir-se a la primera i, sobretot, buscar aliats. No es pot dir que no hi ha ningú a l'altra banda, perquè no és cert. Modestament li diré que he recorregut Espanya i he trobat molta gent que vol un estat federal. El convido a fer-ho a vostè, també. Com li he dit en moltes ocasions, vostè veu normal estar negociar una consulta amb Espanya i, en comptes de veure's amb els presidents d'Andalusia, de les Illes o de Madrid, només viatjar a Brussel·les, on, per cert, sembla que vostè no genera massa confiança, provocant en la majoria de casos desconfiança internacional sobre el nostre país?

Nosaltres no volem trencar, hi veiem molts més inconvenients i més problemes que avantatges. El que nosaltres volem és estar junts, però millor. Ara en diuen «la tercera via», a la qual alguns se sumen ara amb entusiasme, però en la qual els socialistes hi estem des de fa molt de temps; per cert, està aquí... (*l'orador mostra un document a la cambra*), si a algú li interessa, publicada des del mes de maig.

Volem més recursos econòmics, respecte per la nostra llengua i la nostra cultura, i per les competències de les quals ens hem dotat democràticament. Li recomano que ens vegi més com a aliats per buscar solucions que no com a adversaris o obstacles a vèncer en l'aventura independentista. Ens necessitarà per ajudar a la cohesió social, sense la qual no podrem tirar endavant. Em comprometo a lluitar més que mai en aquesta direcció i el convido que vostè també ho faci, particularment, contra la catalanofòbia allà i la hispanofòbia aquí.

Per nosaltres, la millor manera de treballar per la llibertat dels catalans i les catalanes no és només... –escolti-ho bé–, *només* resoldre el contenciós amb la resta d'Espanya, sinó lluitar aferrissadament per evitar tantes desigualtats, patiments i injustícies dels homes i dones de Catalunya.

En tercer lloc, amb la mateixa contundència que li ho dic a vostè em vull dirigir a la resta d'Espanya per dir alt i clar: o entenen que l'*statu quo* no es pot mantenir

o difícilment hi haurà lloc per a un camí compartit. Ja ho vaig dir fa temps: «Espanya serà federal o no serà.» El Govern de l'Estat ha d'assumir que els catalans hem de poder decidir sobre la nostra relació amb la resta d'Espanya, i crec que hi ha fórmules que ho farien possible d'una forma legal i acordada. Els socialistes diem «sí» sense reserves que els catalans puguem decidir sobre la nostra relació amb Espanya –sense reserves. Ara bé, amb la mateixa convicció expressem l'exigència democràtica de garantir que no s'utilitzi aquest procés de forma partidària. Fer-ho seria el principi d'un gran fracàs. No podem cometre aquest error.

Acabo, senyora presidenta. Estem malament. Hi va haver 7.452 manifestacions el 2011 i 6.280 el 2012. Milions de persones surten al carrer per reclamar un canvi: canviar perquè cap català ni cap catalana no quedi desamparat. I això vol dir igualtat d'oportunitats davant la cobertura de les necessitats bàsiques –feina, casa, educació, atenció social i sanitària. I això vol dir canviar les polítiques neoconservadores que està desenvolupant. Canviar perquè els joves no hagin de marxar o romandre aturats en el nostre país, sense esperances; canviar per ser eficaços davant els reptes i les amenaces globals que tenim com a ciutadans del món –el canvi climàtic, la transició energètica, la seguretat davant el terrorisme internacional–; canviar perquè Catalunya tingui un nou estatus en la seva relació amb la resta de pobles, nacions i estats veïns; canviar perquè tinguem una democràcia de qualitat, a l'alçada del que demanden els ciutadans –participació, honestat, rendició de comptes.

Molt honorable president, crec que avui ni vostè ni el seu Govern poden garantir aquest canvi.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Govern, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, senyor Navarro, permeti'm, d'entrada, un comentari que és més formal que no pas de fons: jo entenc perfectament que vostè, doncs, critiqui tot el que hagi de criticar; és una part del seu paper, etcètera, no? Només li demano una cosa: que quan les coses estan escrites, com el meu discurs d'ahir, no tergiversi les meves paraules. És fàcil de comprovar, només s'ha de llegir. I, si no ho vol llegir, només s'ha d'escoltar. Són dues coses fàcils: o llegir o escoltar. Li ho dic perquè ara m'ha atribuït... –i això és el que jo crec que és el límit que no es pot passar, per molta crítica que hi hagi, eh?–, m'ha atribuït que jo vaig dir que els costos de les retallades els ha assumit Convergència i Unió. Jo no vaig dir això. Llegeixi i escolti. I dic: els costos polítics de les retallades, que vol dir els electorals, els ha assumit Convergència i Unió. (*Veus de fons.*) Està escrit en el discurs. Per tant, si tenen un mínim... (*Remor de veus.*) Sí, sí..., això es va dir, està en acta i està escrit.

Per tant, si tenen un mínim, diguem-ne, de *fair play* parlamentari, que no és molt demanar, doncs, haurien de cenyir-se al que està escrit i al que està dit. Perquè si això no és així, aleshores tota la resta del que vostè ha dit ja cau, per manca de credibilitat. I com que jo no li vull atribuir això –no li vull atribuir això– li faig només aquest comentari, perquè entenc que vostè segurament també el pot entendre. I, a partir d'aquí, doncs, entrem en el fons del que vostè esmenta, del que vostè critica, que hi ha coses, doncs, que jo les puc entendre millor, altres coses que potser no tant. Per exemple, crec que vostès, doncs, estan en un *ritornello* d'aquells que encara no han sortit des de fa anys i panys, que és bastant incomprendible perquè només cal, una vegada més, escoltar el que moltes vegades es diu.

Vostès m'atribueixen, per exemple, que jo no parlo de Barcelona. Doncs, s'equivoquen rotundament, perquè me'n faig un tip, de parlar de Barcelona, a tot arreu i en molts idiomes diferents, tant com puc. I ho faig, a més a més, amb tota naturalitat i amb molt d'orgull. I moltes vegades que parlo de Barcelona, si vostès estiguessin atents, parlo de l'alcalde Maragall –o del president Maragall. I moltes vegades, quan parlo de les coses que van millor en el nostre país, parlo del tall que va significar l'any 92; fins i tot, arribo a dir –i ho dic públicament i ho dic a tot arreu i en diferents idiomes– que ens vàrem situar en el mapa del món a partir del 92. Només cal seguir-ho. No atribueixin coses que són absolutament falses. Perquè, a més a més, fóra gairebé inversemblant que un president de Catalunya no valorés el que és, des d'un punt de vista de la projecció internacional i de la massa crítica del país, el principal actiu. Barcelona és molt més coneguda i reconeguda en el món, ara com ara, encara, que Catalunya. Però, atenció, no és una competència entre Barcelona i Catalunya, és: Barcelona amb aquest poder d'atracció pot acabar ajudant que Catalunya sencera sigui tan coneguda i tan reconeguda com ho és avui Barcelona. Però ho he dit moltes vegades. I en el discurs d'ahir està escrit, concretament quan es parla de coses positives, la capacitat d'atracció que té Barcelona, per exemple, des d'un punt de vista d'atraure gent que ens ve a visitar des de fora. No entenc per què aquesta referència.

I encara entenc menys, senyor Navarro, que em parli de coses tan concretes com, per exemple, la Fira de Barcelona. Això encara ho entenc menys. I encara ho entenc menys i que m'ho digui a mi, perquè li explicaré com va anar tot això. Vostè potser estava en altres responsabilitats i no estava prou atent al que passava, no? D'això, en fa més de deu anys. I això es va fer en una època en què el president Jordi Pujol era president de la Generalitat i l'alcalde de Barcelona es deia Joan Clos. I entre el senyor Clos i jo, com a conseller en cap, amb la col·laboració del conseller d'Economia d'aleshores, que era el senyor Francesc Homs, nosaltres tres, Joan Clos, Francesc Homs i un servidor vàrem fer tots els pactes, conjuntament amb la gent de la cambra de comerç i amb el recordat Jaume Tomàs, que en aquell moment tenia la responsabilitat, des del punt de vista del món empresarial, vàrem fer l'acord per tirar endavant la Fira de Barcelona.

I, sap què n'ha resultat d'allò, d'aquell acord Joan Clos, Francesc Homs i un servidor, més la cambra i en Jaume Tomàs? N'ha resultat que la Fira de Barcelona ha recuperat el lideratge a tot Espanya i a tot el sud d'Europa. De què m'està parlant, senyor Navarro? –de què m'està parlant? Potser m'està parlant des del desconeixement i aleshores és lògic que s'hi posi així, no? Però jo li demano que s'informi una mica millor, perquè..., jo, són fets que els conec i que els recordo i que els vaig viure.

Un altre aspecte que vostè, doncs, ha esmentat, molt recurrent, és el tema dels pressupostos del 2013. Permeti'm dir que jo crec que ha utilitzat un llenguatge excessiu –un llenguatge excessiu. Aquesta és la meva sensació, no? «Des de la clandestinitat.» El conseller d'Economia va comparèixer fa poques setmanes en una comissió i se'ls va explicar exactament el perquè d'aquesta prorroga. Jo ahir vaig dedicar una part important de la meva intervenció, malgrat no ser un debat de pressupostos, a justificar el perquè no s'havia fet el pressupost definitiu aquest any 2013, que no vol dir que no hi hagi pressupost. Perquè ara sembla que el 2013 no hi ha pressupost. Sí que n'hi ha, de pressupost; hi ha el del 12, prorrogat. Que, per cert... (*Remor de veus.*) Perdonin, vostès, que sempre estan tan, òbviament i lògicament, obsessionats que tot sigui legal, ho diuen vostès, doncs, escoltin, això és legal. Però no només és legal, a més a més era convenient. És legal i és convenient. I ara els tornaré a dir per què. I, a més a més, té majoria en aquest Parlament. I ara els explicaré com. Per tant, és legal, era convenient i tenia majoria en el Parlament. No és poca cosa. A partir d'aquí, vostès discuteixin el que vulguin, però, legal, és impossible de discutir-ho.

Que és convenient? Se'ls va explicar ahir. Gràcies a haver estat set mesos batallant amb Madrid per intentar aixecar el sostre de dèficit s'han estalviat, a Catalunya, 1.800 milions d'euros de retallades. Vostès quedin-se amb els discursos. Vostès es queden amb els discursos, amb la crítica, i nosaltres amb haver evitat el patiment de 1.800 milions d'euros de retallades en aquest país. (*Veus de fons.*) És igual, fem-ho així, fem-ho d'aquesta manera: vostès es queden amb el discurs, nosaltres amb l'actiu d'haver estalviat 1.800 milions d'euros de més retallades en aquest país, aquest any 2013.

Ara, per a això no es podia presentar el pressupost –no es podia presentar el pressupost–, perquè presentant el pressupost sap què passava? Que la sensació que hi havia a Madrid... –com que l'havíem de quadrar, perquè no ho pots fer d'altra manera que quadrar-lo d'acord amb el que ells determinen–, la sensació que hi havia a Madrid és de dir: «Ja està, no hi ha cap problema, Catalunya ja se'n sortirà amb el 0,7 o amb l'1,1.» I havíem de demostrar que no passava re.

Què és el que han fet els altres? Agafi pressupostos d'altres autonomies, del PP i del PSOE –agafi'ls. Veurà, vostè, les tones de maquillatge que tenen aquells pressupostos. És a dir, fan pressupostos sabent que no es compliran de bon tros, de llarg.

Vostè creu que aquesta és una manera normal d'actuar? Si creu que és una manera normal d'actuar..., per això Espanya té tants mals a Europa, perquè sempre

ha actuat així, sempre ha actuat maquillant. I al final «maquillant» vol dir enganyant. I se n'han adonat, ho han calat, els europeus, això. Ja ho han vist. I han vist que aquesta no és la manera de ser seriós. D'aquí vénen molts dels problemes que ha tingut l'Estat espanyol en aquests darrers anys –d'aquí vénen. I, per cert, això és patrimoni de diferents governs espanyols, no només d'un.

A partir d'aquí, doncs, vostè segueix insistint que tot això és la clandestinitat, tot el que vostè vulgui. Hi haurà, d'aquí a poques setmanes, un debat de pressupostos en aquest Parlament i allà es podrà parlar absolutament de tot. Però haurem aconseguit una cosa, senyor Navarro –haurem aconseguit una cosa–, que és que, després de tres anys –després de tres anys–, podrem fer un pressupost el 2014 en què no hi haurà noves retallades. Ha costat tres anys, però ja hi som. I en algun moment d'aquests propers anys, al més aviat possible, podrem començar a revertir algunes decisions doloroses que s'han pres i podrem dir una cosa que fa tres anys era gairebé impossible d'imaginar: que les finances de la Generalitat de Catalunya –vol dir les polítiques públiques– tornen a estar en una situació d'estabilitat que fa possible que això sigui sostenible. Perquè, si no, l'alternativa... –vostès ho saben perfectament–, l'alternativa era el desmembrament total. S'ha de triar entre una cosa dolorosa i el desmembrament total? Doncs, evident, s'ha de saber triar i s'ha de tenir el coratge polític per triar i per decidir.

A més a més, li deia que tenim majoria, i li explicaré com. Perquè per fer això que hem fet, per prorrogar el pressupost, òbviament havíem de saber si en aquest Parlament aquesta posició s'acceptaria o no. I quan el Govern a finals de juliol va ser informat de l'objectiu final de dèficit, després d'una batalla de set mesos –finals de juliol, i ja havien passat set mesos, estàvem ja al mes d'agost–, aleshores, efectivament, hi va haver una negociació amb el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, que és qui ens dona suport habitualment. Havíem d'anar a trobar, suposo, el que ens dona l'acord d'estabilitat. I de les converses amb Esquerra Republicana de Catalunya es va arribar a la conclusió, que és la que el Govern pretenia, que el pressupost era millor prorrogar-lo i centrar-se en el pressupost del 2014, i estalviar-nos d'aquesta manera les retallades que ens havíem estalviat, que no vol dir que l'any 2013 no s'hagi de gastar menys que l'any 2012. En això tenen raó: el 2013 es gastarà menys que el 2012. Això és així.

Ara, hi haurà hagut algunes retallades noves? Sí, senyor; entre altres coses, perquè ens han apujat algunes coses. Sap què ens pugen? Els interessos dels deutes acumulats. Sap què ens pugen més? Totes les operacions que vostès van fer... (*Veus de fons.*) Perdonin, no, no, escolti'm, si no és una crítica; només perquè ho recordin. Tot... (*Veus de fons.*) No, sí, clar, tot s'ho agafen com una crítica, vostès –tot s'ho agafen com una crítica. Si jo m'agafés de la mateixa manera que vostès s'ho agafen les coses que em diuen, escolti'm, no podria ni sortir aquí al faristol. Només els recordo –només els recordo– que una part de les coses que estan pujant ara –miri, estan pujant, què hi farem, no?– són aquelles decisions

que vostès van prendre els anys 2009 i 2010, en plena crisi, per invertir molt. I, com que no hi havien diners, només podien fer-ho a deute, a crèdit. Però ara resulta que els crèdits s'han de tornar i els peatges a l'ombra s'han de pagar. I, senyor Navarro, això també ens puja. I tot això són més retallades ara, perquè el sostre ens el marquen. Aquesta és la realitat.

Aleshores, a partir d'aquí, jo crec, sincerament, que hem fet bé fent la pròrroga del pressupost. Això ens permetrà, doncs, estalviar aquest 2013 el que puguem; ens permetrà no haver de fer més retallades, noves retallades, el 2014, i a més a més ho torno a repetir: no val una pròrroga de pressupost haver-nos estalviat 1.800 milions d'euros de retallades? Perquè ja m'explicaran d'on es treuen 1.800 milions d'euros del pressupost de la Generalitat. Agafin el pressupost i em diuen: «Miri, ho treuen d'aquí, ho treuen d'aquí i ho treuen d'aquí.» A veure d'on els traurien, vostès, 1.800 milions d'euros. Si ens els hem estalviat com a retallades, Déu n'hi do. Això no hauria de ser tan objecte de crítica, em dona la impressió. Potser necessitaríem una mica de suport respecte al que hem fet. L'hem tingut per part d'algun altre grup d'aquesta cambra.

Vostè em fa una pregunta... Bé, a part que em diu que jo no vaig parlar d'acumulacions concretes... M'esmenta Flix, m'esmenta Solsona, Sant Vicenç de Castellet, no sé si també ha dit Arbúcies, em sembla que també... Certament, jo no vaig parlar de tot. I a més a més, amb gairebé dues hores de discurs que vaig estar, que ja són moltes, ja els vaig advertir que jo no podia parlar de tot; és impossible parlar de tot, sempre hi haurà alguna cosa de què vostès podran dir que no he parlat. Però, escolti'm, no vam parlar d'aquestes quatre poblacions, no en vaig parlar, però vaig parlar concretament del que significava la feina del Govern per reflotar empreses que no anaven bé o empreses que plegaven. Posaré un parell d'exemples d'això que vostè mateix va dir.

Vostè és conscient de la feina que ha fet el nostre Govern per recuperar, per exemple, la inversió industrial a Solsona? Vostè sap què s'ha fet, o no sap què s'ha fet? Perquè totes les expectatives a Solsona –el conseller Puig li ho pot explicar amb tot el detall– són que recuperarem l'activitat industrial. Fa mesos que treballem a fons en aquest sentit, buscant inversors. I els tenim –i els tenim. No ens digui que de tot això no ens n'hem ocupat, perquè torna a ser un gran desconeixement de la realitat, senyor Navarro.

I Flix. Vagi a parlar amb l'alcalde de Flix; jo ho he fet. I li diré el que diu en públic, i no és del nostre partit: està agraït i ha reconegut la feina que ha fet el Govern a Flix. Ho diu un alcalde que no és de Convergència i Unió, però ho diu en públic. Per això m'atreveixo a dir-ho avui aquí, perquè ho diu en públic; si no, no ho diria. I vostè hi té molta afinitat, segur, políticament. Parli amb ell, parli amb els sindicats d'Ercros, i li diran si el Govern de Catalunya s'ha ocupat o no d'Ercros. I després faci una cosa que encara és més fàcil segurament: parli amb el president d'Ercros, amb el senyor Zabalza, que segur que des de molts punts de vista, doncs, vostè hi tindrà sintonia, perquè havia sigut un alt càrrec del Govern socialista a Espanya, uns quants

anys enrere, no? Per tant, en pot parlar amb ells –en pot parlar amb ells.

Em fa una pregunta també sobre si jo estic d'acord que s'ha de treballar més i guanyar menys; m'ha dit això. «Vostè hi està d'acord?», m'ha dit això. Jo li vull contestar, a això. Això és el que està passant, però no és la fórmula ideal –no és la fórmula ideal–, jo li ho dic clarament. El que és important és treballar millor. No cal treballar més i guanyar menys, si som capaços de treballar millor. La clau no és el menys o el més, és el millor. Som capaços de treballar millor? Si ho demostréssim, aleshores, amb el pas del temps es guanyarà més. No sé fins on arribarà treballar menys; potser arribarà, per exemple, que tindrem molta més contractació a temps parcial a casa nostra que la que tenim, com molts altres països d'Europa que tenen menys atur. Potser, si el concepte és treballar menys, a això potser hi arribarem. Però, en qualsevol cas, es pot guanyar més si es treballa millor; no necessàriament s'ha de guanyar menys. El que passa és que, si volem que això sigui així, hem de treballar millor, com a conjunt; després hi haurà totes les excepcions del món. Crec que el concepte realment important és aquest.

Em parla també de la reforma laboral, i em diu: «Els grans mals vénen d'aquí», em diu vostè. Jo li demano una cosa: miri's les xifres d'atur del 2009, agafi-les; a Catalunya i en el conjunt d'Espanya. Diguï'm vostè si hi va haver algun altre any –algun altre any– com el 2009 quant a destrucció d'ocupació. Ni el 8, ni el 10, ni el 11, ni el 12 –que va ser molt dolent, per cert–, ni el 13. El pitjor, de molt llarg, va ser l'any 2009. Quina legislació laboral hi havia a Espanya l'any 2009? L'actual no, l'anterior. Va evitar, aquella legislació laboral, la destrucció d'ocupació més gran que hi ha hagut a Espanya els darrers quinze, vint anys? No. Per tant, vostè creu que realment el problema és la reforma laboral, o el problema el tenim en un altre lloc?

Li diré una cosa, senyor Navarro. Jo no sóc qui per jutjar el que passarà, eh?, però li faig una aposta: si vostès guanyen les properes eleccions espanyoles, no modificaran la llei laboral. Li faig aquesta aposta. I ha passat moltes vegades això, eh?, ha passat moltes vegades, que partits que en algun moment: «Això, no sé què, no sé quants, ho canviarem radicalment», etcètera, al moment de la veritat, doncs, no ho han fet. Sí que, en canvi, crec que canviaran una altra llei si vostès arriben al Govern, i en aquell cas tindran tot el nostre suport, que és la llei Wert; aquesta sí, aquesta crec que la canviaran, vostès i molts d'altres. I si vostès arriben al Govern espanyol i decideixen fer-ho, vostès tindran els vots de Convergència i Unió, si la modificació va en la línia correcta, segur; i segur que de moltes altres formacions polítiques que estan en aquest Parlament, convençuts, si les modificacions van en la línia correcta. Bé, però la reforma laboral, senyor Navarro –miri, és la meua aposta–, no la tocaran. Diran que no sé què, alguna excusa, però no la tocaran. Aquesta és la meua impressió.

Tres temes finals que vostè esmentava. L'acord estratègic. En l'acord estratègic, senyor Navarro, s'hi està treballant des de fa tres, quatre mesos, molt intensament. Certament, no hem arribat al punt final, perquè hi ha

algunes divergències en el diàleg amb sindicats i amb patronals, però en alguns temes estem molt a punt d'arribar als acords definitius. Vostè em dirà: «No han arribat encara a tots aquests acords.» D'acord. Però el que no em pot dir és que no s'està intentant ni que no hi ha diàleg per part nostra. El diàleg està obert i és constant, és absolutament permanent, no?, un diàleg absolutament permanent.

Però això vostè ho lliga a aquesta incapacitat, vostè diu, que tenim nosaltres d'arribar a acords; ens diu això. I jo aquí sí que això no li ho puc admetre; no li ho puc admetre, perquè no és veritat. No és veritat que no tinguem capacitat d'arribar a acords. En un munt de coses estem arribant a acords amb molta gent. Ens costa molt d'arribar a acords amb vostès, això és veritat. Però amb molta altra gent ens posem d'acord. Aquesta és la realitat, no?

Fixin-se, en aquest mateix Parlament. En aquest mateix Parlament, un any enrere i escaig ens vam posar d'acord amb molts en el tema del pacte fiscal. Ens vam posar d'acord amb molts, però amb vostès no. I aleshores el que jo em pregunto és: si nosaltres ens vam posar d'acord amb molts i amb vostès no, el problema era nostre, o potser el problema era seu? Potser això que vostè mateix em diu, que no som capaços d'arribar a acords, és un problema que el tenen vostès, més que no pas nosaltres. Fixi's, pacte fiscal.

Però ara anem a una cosa més recent: tot aquest tema del Pacte nacional pel dret a decidir. Nosaltres estem d'acord amb gairebé tothom –amb gairebé tothom. Jo vaig reunir..., vaja, es va reunir aquí al Parlament de Catalunya, aquí mateix, el mes de juliol, una taula impressionant –entitats, partits polítics, institucions, tot el que vostè vulgui, seixanta–, i els que no hi eren eren vostès. Hi havia la UGT, hi havia Comissions Obreres, hi havia les cambres de comerç, hi havia entitats –moltes– del tercer sector social, entitats de l'àmbit cultural, un munt de grups polítics d'aquest Parlament, però vostès no. I aleshores jo em pregunto: som nosaltres que tenim tanta dificultat d'arribar a acords, quan nosaltres hi som en tants i vostès no?

Li dic això perquè, dit d'aquesta manera que vostè ho ha dit, doncs, pot sonar bé, però pot ser molt retòric, perquè quan vostè analitza la realitat les coses no van per aquí.

I, dit això, doncs, escolti, tant de bo en totes aquestes coses siguem encara més. És el que nosaltres estem intentant sempre: que siguem encara més. Ara tenim tot aquest manifest, que vostè no hi ha fet referència, que està promovent el president Rigol, per encàrrec d'aquell Pacte nacional pel dret a decidir, que sembla que vostès, doncs, s'hi afegiran. Escolti'm, molt bé. La nostra valoració, si és així: molt bé. Perquè, com més hi siguem, millor. I si en aquests més hi són vostès, el Partit Socialista de Catalunya –deixi-m'ho dir així–, doblement millor. No millor, no, doblement millor –doblement millor–, si hi és el Partit Socialista de Catalunya. Doblement millor. No és una valoració neutra.

Per tant, no, escolti'm, tots som..., tots hem d'intentar ser capaços d'arribar a aquests acords. Ara tenim lleis aquí importantíssimes, com la llei electoral, que

requeriran aquesta capacitat d'arribar a acords. I això depèn de tots vostès i de tots nosaltres.

Vostè em feia fins i tot una referència –que aquesta, doncs, tampoc l'he acabat d'entendre– al que passa a Euskadi, no? Vostè em diu: «El senyor Patxi López és capaç de posar-se d'acord amb el senyor Urkullu», i concretament ho deia en els temes pressupostaris, econòmics, socials, etcètera, no? És cert, té tota la raó. Però fixi's en una cosa: el senyor Patxi López es posa d'acord amb el senyor Urkullu en això i en el concert econòmic. El senyor Patxi López, quan va a veure i negocia amb el senyor Urkullu, no discuteix el concert econòmic. Per tant, la política d'ingressos la tenen assegurada, l'autonomia fiscal la tenen assegurada, la clau de la caixa –en paraules col·loquials– la tenen ells.

I, quan vostès i nosaltres parlem de pressupostos i de moltes altres coses, no hem sigut capaços encara de posar-nos d'acord en un tema de pacte fiscal en la línia del concert econòmic. Vostès no hi van ser. El senyor Patxi López, amb el senyor Urkullu, hi és; cap problema. Però el PSC en aquests temes no hi és. Parla d'altres coses: del model federal, etcètera –ara hi entrarem, com a últim tema–; però no hi són, allà. I, en canvi, ells sí que hi són: hi són els nacionalistes bascos, els socialistes bascos, el PP basc –també hi són. Allà no ho discuteixen, tot això, perquè saben que allà s'ho juguen tot –saben que s'ho juguen tot–, i fan pinya tots. I fixin-se en una cosa que és molt curiosa: mai es toca re del concert econòmic basc, mai. Han passat governs de tota mena a Espanya aquests darrers trenta anys –de la UCD, del PSOE amb majoria absoluta, del PSOE sense majoria absoluta, del PP amb majoria absoluta, del PP sense majoria absoluta, tots els governs–, i no han tocat mai ni una coma del concert econòmic ni tampoc del «cupo» basc, que és el que els dona els diners a final d'any. Tan difícil és posar-se d'acord aquí a Catalunya sobre això, i a partir d'aquí discutirem com gastem aquests diners? Vam tenir l'oportunitat, l'any passat, d'or de posar-nos d'acord en aquest tema. Vam tenir una gran majoria. Però vostès, ho torno a recordar, senyor Navarro, no hi van ser. O no hi van ser del tot. (*Veus de fons.*) Sí, home, però s'hi ha de ser del tot, en aquestes coses. Vostès ho saben. S'hi ha de ser del tot, perquè, si no, no saps on ets. (*L'orador riu.*) Si no hi ets del tot, no saps si hi ets o no hi ets. No hi van ser del tot.

Bé. Darrer tema..., dos darrers temes, perdó. Un a què vostè ha fet referència, sobre tot el tema de polítiques socials. Miri, jo crec, senyor Navarro, que el nostre Govern demostra –i abans li n'he donat un exemple, no?, en puc donar molts més, i ahir en vaig donar molts– que, malgrat que els recursos són molts menys, i això és un fet que ens pot agradar molt poc, ens agrada molt poc, però és una realitat... Vostè deia: «S'ha d'abordar des del realisme» –deia vostè– «i des de la prioritització.» Ha dit aquestes dues paraules. Ha dit: «Les polítiques socials s'han d'abordar des del realisme i des de la prioritització.» Miri, «realisme» què vol dir? Vol dir conèixer el que passa en el país. Ho coneixem. I vol dir saber de quins diners disposem. Ho sabem. Sabem totes dues coses: el que passa i els diners disponibles. I «priorització», senyor Navarro, què vol dir? Què vol dir «priorització»? Vol dir que a aquests

temes de polítiques socials del que tens –del que tens– hi destines més o hi destines menys. Això, vol dir «priorització». Tens menys, el pastís és més petit, però dintre d'aquest pastís més petit hi destines més porció.

Doncs això que vostè reclama és el que fem. Vostè agafi els pressupostos d'aquests darrers dos anys i agafi el que vindrà d'aquí a unes setmanes per a l'any que ve. Agafi'ls. Vostè veurà que el pes de les polítiques socials per atendre les persones amb més necessitats a Catalunya, aquest pes, no només es manté, sinó que puja respecte al conjunt. Li ho diré d'una altra manera: els pressupostos de Catalunya són més socials ara que fa tres anys enrere –els pressupostos de Catalunya són més socials ara que fa tres o quatre anys enrere. Però tenen un problema que vostès potser no voldran reconèixer –aleshores no veuen la realitat o la volen amagar–, i és que el conjunt del pressupost ara és més petit. Tot el pressupost és més petit. (*Remor de veus.*) Sí, és clar, però això resulta que és culpa nostra, això és culpa del Govern; que el pastís s'hagi fet més petit és culpa del Govern. S'ha fet més petit per a tothom –per a tothom–, però és culpa del Govern de Catalunya.

Ahir els en posava un exemple. Vostès, vostès no, però un partit socialista, participa en un govern d'Holanda. Holanda està molt millor que no pas nosaltres; no té el dèficit que tenim nosaltres, creix millor, té menys atur, etcètera. I un govern holandès –holandès, eh?, dels que estan molt més amunt que nosaltres– on participa un partit socialista diu clarament, ells, que estan molt millor: «Això, ho repensem o no ens en sortim.» Bé, i nosaltres l'única cosa que diem aquí és: «Siguem realistes, entenguem d'una vegada per totes que tenim menys diners» –tenim menys diners, ens agradi o no, i no ens agrada, però tenim menys diners– «i el tema és com els repartim.»

I posats a fer com els repartim, jo els torno a dir: «Els pressupostos d'ara són més socials que els de fa tres, quatre, anys enrere.» I ho són perquè la proporció de polítiques socials és més gran. A vostès això no els agrada? Doncs molt bé. Doncs no els agrada. No ho acceptin.

La presidenta

Senyor president...

El president de la Generalitat

Però és així, és d'aquesta manera, perquè a més a més això es demostra amb xifres...

La presidenta

Senyor president, un moment –un moment.

El president de la Generalitat

...i amb percentatges.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats..., silenci! (*Pausa.*)

President, continuï.

El president de la Generalitat

Ens parla també de la política, lligat amb això, de nous ingressos. Senyor Navarro, aquest Govern pren totes les decisions possibles en matèria de millorar els ingressos. Vostès ho saben –vostès ho saben. Fa poques setmanes es va apujar aquí l'impost de transmissions patrimonials del 8 al 10 per cent; Catalunya és l'únic lloc de tot el territori de l'Estat espanyol, l'únic, que té una taxa turística; Catalunya és el lloc de tot l'Estat espanyol on el preu de l'aigua ha pujat més; Catalunya va apujar més d'un 60 per cent les taxes universitàries ara fa uns mesos, però ho va acompanyar d'un pressupost potent de beques perquè tothom que vulgui anar a la universitat hi pugui anar, independentment de les seves possibilitats econòmiques.

A Catalunya, senyor Navarro, s'aplica un impost que vostès van anul·lar, que és l'impost de patrimoni, perquè en aquell moment deien, vostès, el Partit Socialista, que «bajar impuestos es de izquierdas». Ho deien vostès no fa gaires anys, senyor Navarro. Vostès ho deien no fa gaires anys, i tots vostès aplaudien quan sentien aquestes frases, «bajar impuestos es de izquierdas». Tots ho recordem. No parlo del segle passat. Parlo de fa cinc anys enrere. Després, quan van veure que tenien perdudes les eleccions, van dir: «Aquell impost de patrimoni que havíem tret» –perquè «bajar impuestos es de izquierdas», eh?– «ara el tornarem a posar.» Però ja sabien que perdien les eleccions.

I a Catalunya què hem fet? L'hem posat. A diferència d'altres que l'han bonificat, l'hem posat. I no només l'hem posat, sinó que l'any 2012 vam apujar les tarifes de cada tram, i l'última tarifa la vam apujar el doble que les anteriors, la tarifa de més amunt. És una forma d'allò a què alguna vegada jo m'havia compromès: que a Catalunya hi hagués un impost de grans fortunes. Doncs això ho tenim. Més que cap altre. I no només això, sinó que a més a més vam abaixar la base de la bonificació, que estava en 700.000 euros i la tenim ara a mig milió d'euros, amb la qual cosa la gent que pagava paga més, perquè els hem apujat la tarifa i perquè els hem abaixat la base. Allò que deia el senyor Junqueras: «Procurem que tothom assumeixi una part del cost del que passa.» Ho assumeixen els treballadors públics en forma de menys salaris i de menys condicions laborals; ho assumeix molta gent en forma d'uns serveis públics que evidentment no tenen tants diners com tenien; ho assumeix gent que abans pagava menys i ara paga més, per exemple per aquest impost. Ara en el tràmit pressupostari recuperarem una part de l'impost de successions i donacions, que per cert vostès també van reduir, i molt, i l'any 2009, en plena crisi.

Per tant, no em digui que no ens ocupem dels ingressos. Hem creat ja, en aquest moment, i s'aprovaran, suposo, en aquest Parlament, tres impostos més en l'àmbit mediambiental. Ens en fem un tip, de defensar els ingressos. Però tot això sumat, senyor Navarro, tot això sumat, tot sumat –tot sumat–, és una petita part del que podríem tenir només que l'Estat ens pagués els seus deutes. Fixi-s'hi. Tot això que li he explicat, sumi-ho tot i serà una petita part del que tindríem si l'Estat ens pagués els seus deutes.

Al tema de l'alimentació dels infants, que vostè ha esmentat, també hi vull fer una referència. Miri, el que va passar aquest estiu és absolutament desproporcionat des d'un punt de vista informatiu. I vostès ho saben. Perquè si vostès es llegeixen, només s'ha de llegir, l'informe del Síndic de Greuges, només s'ha de llegir, vostès veuran que el mateix Síndic de Greuges diu, amb paraules molt clares, que «a Catalunya no es detecta cap problema estructural de situació de desnutrició infantil aguda o crònica per causes socioeconòmiques». Ho diu el Síndic de Greuges. No tenen valor, aquestes paraules? Estan escrites. Això és el que va dir. Ara, agafant un informe del Departament de Salut, que afecta 750 menors –750, no 50.000–, d'aquí, creuant-ho de maneres molt diferents, es pot arribar a crear una ficció que en aquest país hi ha un problema estructural de malnutrició infantil. Doncs escolti'm: per poc que respectem el que passa en el país... Denunciem les dificultats que hi ha, que hi són. Si són tan evidents que, escolti'm, en trobaran moltes, de dificultats en el país! Vostè n'ha citat unes quantes. Però no cal que exagerem fins al límit absolutament impresentable una cosa que el mateix Síndic de Greuges quan l'escriu diu clarament que aquest problema de desnutrició, com a problema estructural i crònic, no existeix. Una altra cosa, un altre debat, és si la població nostra en general és una població que té bons hàbits alimentaris o no. Això seria un problema de malnutrició. Però de malnutrició se'n pot tenir per excés o per defecte. (*Veus de fons.*) Perdonin, això és el que està en discussió en molts estaments acadèmics i professionals del nostre país. Per a la resta, es reacciona com sempre s'ha reaccionat: col·laboració. Serveis socials dels ajuntaments, Govern de Catalunya, entitats del tercer sector, voluntariat; tothom fent pinya per arreglar aquests problemes. I els problemes, si es detecten, i es detecten gairebé sempre, es resolen. Això és el que hem d'explicar a la gent, perquè hem de donar un mínim de confiança a la gent que els temes estructurals estan atesos.

Igual que vostè em deia: «No coneixem les llistes d'espera, en aquest país.» Fals, senyor Navarro. Centre per centre, es publiquen. Només cal estar atent, només cal informar-se. A cada centre es publiquen les llistes d'espera. Es poden consultar en el Departament de Salut. No tergiversem la realitat. Perquè ja és prou dura, la realitat; ja és prou punyent. No cal tergiversar-la d'aquesta manera.

L'últim tema que els volia comentar; la seva part final, que em sembla que parlava de tot el tema del model federal, no? Vostè ens segueix dient que la consulta ha de ser legal. Cent per cent d'acord. M'han sentit dir en alguna ocasió alguna cosa diferent? No m'ho han sentit dir. (*Veus de fons.*) No m'ho han sentit dir –no m'ho han sentit dir. Vostès m'han sentit dir una altra cosa, i aleshores ho confonen. Perdoni, però ho confonen. Vostès m'han sentit dir: «La consulta es farà sí o sí.» Això, m'han sentit dir. (*Veus de fons.*) Sí, sí. Oi que m'han sentit dir això? Però no m'han sentit dir: «La consulta la farem passant dels marcs legals.» Això no m'han sentit dir-ho mai. La consulta es farà dintre d'un marc legal. Però es farà, senyor Navarro, es farà. Es farà dintre d'un marc legal.

Quin marc legal desitjo jo, i el Govern? Quin marc legal desitgem? En desitgem un dels cinc, si és que no en surt algun altre, que estan identificats per fer aquesta consulta. Quatre d'aquests cinc, senyor Navarro, quatre d'aquests cinc, necessiten l'acord amb el Govern espanyol. Quatre. Un necessita que no ens ho portin als tribunals, que serà la Llei de consultes que aprovarà aquest Parlament. Amb qualsevol d'aquests cinc instruments podem fer la consulta. Quatre necessiten l'acord. Allò que vostè diu: «I acordat.» Un cinquè no necessita ni l'acord del Govern espanyol. Ho organitzem nosaltres a Catalunya per compte nostre. Només cal que no s'hi oposin. Allò que diuen els anglesos: «Hands off», «mans fora». Només necessitem això. Ara, evidentment, el Govern espanyol, o l'Estat, pot prendre la via que malgrat que no necessitem el seu acord per utilitzar aquest marc legal propi del Parlament de Catalunya ens el vulguin enfonsar en els tribunals. Pot passar, això. I si tot això passa, on anem? Doncs anem allà on jo intento explicar: anirem a un altre marc legal –a un altre marc legal–, que seran unes eleccions. Que no és el millor ni és el desitjable, perquè és un marc que, aquest sí, és un xoc molt gran. Però quan jo dic que la consulta es farà és perquè fins i tot si hem d'arribar a aquest extrem jo almenys estic disposat a arribar-hi. Després hi haurà majoria o no perquè això sigui així, però jo personalment estic disposat a arribar-hi si no hi ha més remei. Per això sempre dic: «Un instrument d'últim recurs.»

Llavors, a partir d'aquí, senyor Navarro, no ens vagi recordant que tot això ha de ser acordat amb l'Estat. Identifiquem els marcs que tenim, treballem pels mil·lors, que és el que intentem fer. Jo estic segur que vostès hi volen ajudar, en aquest sentit. N'estic convençut. Intentem treballar en aquest sentit, perquè podem intentar que hi hagin marcs bons per fer-ho, això. És el que procurem. Les meves converses, en plural, amb el president Rajoy van en aquest sentit. Per primera vegada s'adonen que hauran de fer alguna cosa. No sé quina –no sé quina–, però alguna cosa. Perquè fins ara tot era una barrera –tot era una barrera.

I la darrera cosa, senyor Navarro. Vostè ens parla de l'Estat federal. Jo només els demano una cosa: que el Partit Socialista –vostè sap que això que li demanaré ara ho vaig demanar davant de vostè al senyor Rubalcaba a Madrid– escrigui què vol dir un estat federal, i concretament digui com es modifica la Constitució espanyola perquè Espanya sigui un estat federal. I veiem quin resultat això té per a Catalunya. Facin-ho! Escriguin-ho! Escriguin una modificació de la Constitució. I han de fer una altra cosa, que és posar-se d'acord amb el Partit Popular. Perquè, miri, ara li explicaré una cosa. Quan vaig anar a La Moncloa l'última vegada, parlant amb el president Rajoy, li vaig dir: «Escolta'm, a mi el senyor Rubalcaba em diu que ell vol modificar la Constitució.» I el senyor Rajoy em va dir: «A mí también me lo ha dicho.» I li ha demanat que li digui en què, per escrit. I encara no té resposta. Escriguin-ho; ho escriuen, es posen d'acord amb el PP, i quan això ho tinguem, doncs, aleshores valorarem en què consisteix –valorarem en què consisteix–, però és que ara no tenim res; ara tenim declaracions, bones intencions, bones idees, etcètera, no?

I, és clar, sap què passa? Vostè em diu: «És que vostè no parla amb Andalusia.» No, amb el Govern andalús sí que hi parlem. Però vostè és conscient que quan la nova presidenta de la Junta d'Andalusia va prendre possessió, la primera càrrega que va fer, absolutament innecessària, va ser contra Catalunya? A què venia allò? A què venia? Contra el procés català, no contra el president de Catalunya, contra el procés català. A què venia tot allò?

És que estem cansats de ser l'ase dels cops, senyor Navarro. Estem cansats de ser l'ase dels cops. Així de clar. Sense, a més a més, haver-nos posat pel mig, només perquè som catalans. Mira, toca, pum!, reps una castanya. (*Remor de veus.*) Sí, sí, és que funciona així, això, funciona així, i els diré per què, ja que protesten tant: perquè entre vostès, el Partit Popular i el Partit Socialista, han utilitzat sempre el tema de Catalunya en les seves controvèrsies electorals per guanyar vots a la resta d'Espanya, per això (*aplaudiments*), per això –per això–, perquè sempre s'han pensat que això els donaria vots, sempre.

I llavors vostè em diu: «Doncs escolti'm, doncs jo ja m'apunto a una..., jo ja m'apunto a una tercera via.» Senyor Navarro, apunti-s'hi, no li dic que no, però recordi una cosa: quan es parla de terceres vies vostès i nosaltres i d'altres d'aquesta cambra ja la vàrem utilitzar no fa gaire temps. Nosaltres, la tercera via, la majoria d'aquesta cambra ja l'ha utilitzada, aquesta tercera via. I no històricament, que també, sinó ara, aquests darrers anys. L'hem utilitzada. Vostès i nosaltres junts. Si ho vam viure junts, això! I aquesta tercera via què era? L'Estatut de l'any 2006, promogut pel Parlament, amb amplíssims acords, passat pel sedàs de les Corts espanyoles, on hi ha la sobirania del poble espanyol, amb majoria absoluta al Congrés, aprovat, majoria absoluta al Senat, aprovat, ho vam passar per aquí, aprovació per un referèndum per part del poble de Catalunya. No era una tercera via, això?

Si ho hem intentat sempre, això. Ara, si vostè ens diu: «Hem d'agafar això.» I ara vostè dirà: «Hi ha molta gent que en parla; el senyor Duran en parla, tal, etcètera.» Molt bé, escolti'm, si no els dic que no a les terceres vies, però és que resulta que la tercera via és el que hem fet sempre. I, si estem on som, si som on som, és perquè les terceres vies no han funcionat, perquè si les terceres vies haguessin funcionat, ara, fa cinc anys, o en fa quinze, o en fa setanta o vuitanta, a l'època de la República, si haguessin funcionat les terceres vies, no seriem on som, perquè la societat catalana majoritàriament no és una societat de ruptura amb la resta d'Espanya. Som on som perquè hem acumulat cent anys de decepcions sobre les terceres vies; per això som on som.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Navarro.

Pere Navarro i Morera

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Mas, de la seva intervenció en desprenc el que ja sospitava: està ficat en

un embolic, en un embolic monumental. I el pitjor és que té el país també ficat en aquest embolic monumental.

Volia comentar-li algunes de les qüestions que vostè ha dit, en poc temps, perquè vostè ahir va tenir dues hores i jo avui només he tingut trenta minuts, ara només tindrè deu minuts; per tant, no podré parlar de tot. Sí que em va donar temps, sí que m'ha donat temps de parlar del territori; vostè en dues hores no. Però, en qualsevol cas, no em parli de tergiversar. És veritat que va dir «costos polítics». Però, escolti, «costos polítics» és perquè vostè té por de perdre vots, però és que els costos de veritat –els costos de veritat–, senyor Mas, senyor president, els costos de veritat són els que paga la gent, que veu retallats els seus serveis. Aquella..., vaig trobar... No, però, escolti'm, vostè no té, no té, no té..., no té el país, la realitat del país, perquè el que ens va expressar ahir és un país diferent del que es viu.

Jo em vaig trobar l'altre dia amb una senyora al supermercat. Sap què em va dir? Que feia gairebé tres anys que s'estava esperant, amb crosses..., que feia gairebé tres anys que s'estava esperant per a una operació de menisc. Aquesta és la realitat del país, aquesta és la realitat que vostè no coneix i que s'amaga i que amaga darrere dels números, de les estadístiques i paraules grandiloqüents que expressa d'una manera habitual en els seus discursos.

M'agradaria parlar també de Barcelona. I és veritat que vostè parla de Barcelona, però és que Barcelona ha perdut color; Barcelona ha perdut color i és la capital del nostre país. Per tant, digui-li-ho, digui-li a l'alcaldia de Barcelona que vostè està molt orgullós de la Barcelona del 92 i a veure si s'espavila i construeix una Barcelona que tingui color i no només una Barcelona que estigui supeditada al Govern de Catalunya.

Escolti'm, hi ha un to que no li accepto, que és aquest to de supèrbia quan parla que jo potser tinc desconeixement perquè m'estava dedicant a altres qüestions... Senyor Mas, no, no li ho accepto, això no li ho accepto de cap de les maneres, perquè potser vostè coneix la història de temes en els quals vostè va intervenir. Per cert, alguns dels meus companys diuen que el que ha dit no és exactament veritat. Però és igual, no ens col·loquem en això, no ens col·loquem en aquest debat, senyor Mas. Li accepto el que vostè ha dit. Però no coneix el país, com li deia abans. La foto que ens va fer ahir de Catalunya és una foto d'una Catalunya diferent de la que vivim les persones que cada dia caminem, que cada dia passegem, que cada dia parlem amb les altres persones. I vostè, com li deia, està rodejat de les seves estadístiques i dels seus assessors; passegi més, vagi a visitar les escoles, vagi a visitar els CAP, parli amb la gent que està a les llistes d'espera. Per cert, no s'han publicat les llistes d'espera. S'haurien d'haver publicat el mes de juny, com és la seva obligació; estem al mes de setembre i encara no s'han publicat.

Voldria comentar el tema de la pròrroga pressupostària, perquè això forma part de l'embolic en el qual està situat, senyor Mas. És veritat, és legal, però és veritat que ens ha amagat els números als representants del poble de Catalunya; no han passat els pressupostos per

aquest Parlament. Sí, han passat els que estan prorrogats, els que vostè va aprovar amb el Partit Popular.

Escolti, i no em parli de maquillatge, no em parli que totes les altres comunitats autònomes són molt dolents i aquí, com que ens hem plantat, el Govern de l'Estat ens ha permès tenir un límit de dèficit superior, perquè a més a més vostè no ha parlat amb els altres presidents de comunitats autònomes per intentar fer pinya, perquè probablement hauria pogut fer pinya amb algun president de comunitat autònoma socialista i fins i tot amb algun del Partit Popular, que li podien haver fet costat en aquesta reivindicació, com nosaltres li vam fer costat des d'aquí i també des del PSOE. Per tant, escolti'm, no ha aprovat els pressupostos perquè probablement no tenia majoria, perquè probablement el seu soci de govern, Esquerra Republicana, no estava disposat a assumir els costos polítics d'aprovar uns pressupostos.

I sí, sí, senyor president, el territori és molt important. I m'hauria agradat que en les seves dues hores de discurs n'hagués parlat –n'hagués parlat–, perquè Catalunya és el seu territori; Catalunya no és només un ens abstracte que no se sap exactament què és, representat per uns símbols, no, no, Catalunya és tot el seu territori, tots els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya. Flix, Ercros... Vostè ho ha dit molt bé, no abandonin tot això –no abandonin tot això–, treballin més a fons perquè tots aquests territoris que tenen tantes dificultats puguin tenir alternatives econòmiques.

Parlava de la reforma laboral. I és veritat que augmenta l'atur el 2009, és veritat; és quan apareix la crisi amb tota la seva força, és quan es destrueixen tots els llocs de treball que formen part d'unes determinades activitats que cauen d'una manera radical. Però el que no em pot negar, senyor president, el que no em pot negar és que la reforma laboral no ha aturat aquesta caiguda de l'ocupació; la reforma laboral no ha creat més ocupació, i l'ocupació que ha creat, la poca ocupació que ha creat, ha sigut més precària. Avui els treballadors i les treballadores de Catalunya i del conjunt d'Espanya tenen menys drets que abans de l'aprovació de la reforma laboral. I li accepto l'aposta: segur que canviarem la reforma laboral si accedim al Govern. Ja ho veurà.

Miri, parlava... Per cert, li agraeixo el suport al canvi a la llei Wert. No sé si llavors ja Catalunya serà independent o no, i per tant no sé si tindrà l'oportunitat de poder-hi donar suport, espero que sí, però, en tot cas, en això ens hem posat d'acord, en el fet que aquesta és una llei pèssima per a un model d'escola en el qual creiem –uns més que altres, per cert.

Jo li recriminava la capacitat d'arribar a acords, perquè vostès, no només vostè, també el seus socis, tenen un llenguatge que no ens agrada gaire en això, perquè el seu llenguatge sempre és «ja ho veuran com vostès algun dia veuran la llum i es sumaran...», a no se sap què: al pacte fiscal, a un procés molt majoritari a Catalunya, etcètera. Arribar a acords no significa que algú se sumi a alguna cosa que alguns altres han dissenyat, arribar a acords vol dir que ens reunim tots i mirem de trobar-nos en el punt del mig, no només en el seu punt. Quan vostè em parlava del pacte fiscal, evidentment... Escolti'm, senyor Mas, vostè el primer dia que ens vam

veure, el primer que va defensar vostè, les posicions que va defensar al principi de la negociació, eren exactament iguals a les últimes posicions, no va canviar ni un mil·límetre la seva proposta. I vostè el que defensava és que els socialistes ens suméssim a alguna cosa que era, pel que es veu, propietat seva.

Bé. Com que no tinc tant de temps com vostè, li he de dir: en el tema de les polítiques socials, prioritzi –prioritzi–, senyor president. No em pot dir que amb un pressupost aproximadament, eh?, de 20.000 milions d'euros vostè no pot prioritzar, vostè no pot aconseguir que les persones que necessiten més recursos puguin tenir aquests recursos. No m'ho pot dir. I no em pot dir que aquest pressupost és el pressupost més social. Vagi a veure les entitats del tercer sector, parli amb la Creu Roja, miri a veure en quina situació viuen. El 5 per cent de la població urbana a Catalunya va a fer cua als bancs d'aliments, senyor president. Prioritzi els recursos, té diners, els pot prioritzar. Faci-ho, si us plau. Governi, si us plau. Faci polítiques socials. Faci de les polítiques socials i de creixement econòmic la seva marca.

I els ingressos. Hem perdut un any. Nosaltres fa molt temps que els venim dient... Se'n recorda, en l'anterior mandat, quan vam intentar arribar a un acord amb vostès i un dels punts d'aquest acord era augmentar els ingressos? Se'n recorda, que ens van dir que era impossible i després van signar amb Esquerra Republicana alguns d'aquests ingressos? Allò que ens van dir a nosaltres que era impossible, vostès, després de les eleccions, no sé a canvi de què, o em puc imaginar a canvi de què, ho van signar. Per tant, aquells ingressos que eren impossibles després es van fer possibles, però perden un any de temps.

Miri, el tema de l'alimentació dels infants és que no l'hi penso ni comentar. No sé si va ser desproporcionat o no, però és una realitat que vivim i que mereix l'atenció, des del punt de vista humà, no només del president de la Generalitat de Catalunya sinó de tota aquesta cambra.

I és veritat, vostè va dir «consulta, sí o sí», però va dir «legal o no». Això està escrit, està escrit en aquesta cambra. Jo hi era; no era diputat encara, estava en aquella tribuna. Ho consultarem, tinc la fotocòpia. Però, vaja, jo m'alegro que vostè hagi rectificat i que ara estigui en la legalitat necessària a l'Europa del segle XXI per realitzar aquesta consulta, per preguntar als ciutadans de Catalunya què és el que volen, quina relació volen tenir amb la resta d'Espanya. Per cert, vostè ens diu que ha tingut converses amb el senyor Rajoy. Li agrairíem que informés la comissió parlamentària que parla del tema aquest del dret a decidir, de la consulta; que ens vingues a informar sobre quines són aquestes converses i com van aquestes converses aquí, al Parlament.

Finalment –acabo–, estat federal. Ho tenim escrit; es diu: document que vam aprovar a Granada. Ja li n'enviaré una còpia. Aquí hi ha els canvis de tot..., tots els canvis que proposem per a la reforma de la Constitució, no des del punt de vista de l'organització territorial i del federalisme, sinó també des del punt de vista

de la regeneració democràtica i de la solidaritat i les polítiques socials.

Per cert, senyor Mas, li ho demano, retiri allò que ha dit que ens hem aprofitat de l'anticatalanisme per obtenir vots fora de Catalunya. Els socialistes mai –mai– (*aplaudiments*) hem fet això, senyor Mas. Els socialistes mai hem fet això. I alguna vegada..., i alguna vegada ha costat... (*Remor de veus.*) Senyor Mas, alguna vegada...

La presidenta

Senyors diputats...

Pere Navarro i Morera

...ens ha costat vots defensar els drets de Catalunya. Això és el que ha passat.

I acabo, senyora presidenta. Jo, de gran, vull ser com vostè, senyor president: la culpa mai és meva, sempre és dels que hi havia abans o dels de fora. I vostè el que demostra és, aquí, una gran incapacitat per governar, per gestionar els seus recursos. Per cert, una altra cosa li he de demanar: no cridi més a la inestabilitat. Abans ens ha dit que feia falta confiança, senyor Mas, i «confiança» no vol dir amenaçar que convocarà unes altres eleccions. Avui el país el que necessita és sobretot estabilitat. Ahir ens ho va dir i avui ens ho ha tornat a repetir. Senyor Mas, les eleccions han de ser cada quatre anys i les eleccions han de ser cada quatre anys per expressar quin programa defensa cada partit.

I acabo. Ha repetit diverses vegades «Holanda». M'ha posat molt neguitós, m'ha inquietat, perquè això vol dir que amb el discurs que vam sentir d'Holanda..., i ja sé que m'ha insistit que hi ha un partit socialista, però el discurs que vam sentir d'Holanda és el discurs de la fi de l'estat del benestar. I vostè per una banda fa discursos defensant l'estat del benestar i per una altra banda fa discursos dient que això potser no ens ho podem pagar.

I, finalment, em va inquietar molt també la seva referència a les majories i les minories que va fer ahir. Catalunya som tots i totes, i per tant no hi ha majories i minories, sinó que hi ha un poble català representat per aquest Parlament.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Suspenem la sessió per deu minuts.

La sessió se suspèn a les dotze del migdia i tres minuts i es repren a un quart d'una del migdia i quatre minuts.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, reprenem la sessió.

I, seguidament, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Molt bon dia. Moltes gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president, consellers, diputades i diputats..., catalans, els que hi són i els que no hi són, va per tots, ara fa un any que el president de la Generalitat va utilitzar el debat de política general per convocar unes eleccions. Va demanar «una majoria excepcional» –paraules textuais–, una majoria que havia de semblar indestructible per impulsar un procés de transició nacional. Ell, que va avançar aquestes eleccions, ara fa un any, va aconseguir només que li neguessin aquest suport i aquesta majoria excepcional.

Un any després, en canvi, el president de la Generalitat segueix capficat en el trencament amb Espanya, en la divisió dels catalans i en la paràlisi política i econòmica.

Vivim, senyores i senyors diputats, un moment històric, un moment de grans incerteses per molts catalans, de moltes preocupacions per molts catalans, no solament econòmiques, sinó també del futur de la nostra convivència, i crec que aquest Govern de la Generalitat no ha sabut estar a l'alçada de les circumstàncies.

Vostè, senyor president, ha deixat orfes molts catalans; orfes no solament perquè ha pres partit per aquells que legítimament –i jo ho respecto– volen que hi hagi un estat propi i una Catalunya independent, sinó que també ha deixat orfes milions de catalans perquè ha estat durant un any sense governar.

A Catalunya, senyor president, som 7 milions i mig de catalans –7 milions i mig de catalans–, amb els seus valors, amb els seus sentiments, amb els seus interessos, una societat plural, rica i complexa. I, per tant, m'agradaria que vostè hagués estat el president de tots els catalans.

Vostè, senyor president, ha vingut a aquest debat a donar comptes de la seva acció de govern en un any, però el primer que va fer és parlar del procés independentista, el primer que va fer és demostrar que la seva prioritat per a Catalunya és el procés per la independència.

El més curiós de tot això, senyor president, és que vostè és d'aquells que sempre guanyen; té una gran sort. Perd les eleccions, perd dotze diputats, però guanya. No fa res durant aquest any, tenim un govern amb paràlisi, però tot el bo que ahir passava a Catalunya..., inversions, turisme, totes aquelles qüestions que vostè va defensar que anaven bé, i que moltes d'elles van bé, se les apunta vostè. I aquelles que van malament sempre són culpa d'uns altres, especialment del Govern de l'Estat. Per tant, vostè sempre guanya.

Jo, senyor president, he vist com aquest any hi ha hagut una paràlisi absoluta: setmana rere setmana, els acords del seu Govern han estat buits de contingut. I ara, una setmana abans..., anuncien vostès plans, projectes. Miri, n'he vist alguns: el pla Inserjoves va ser aprovat el dia 17 d'aquest mes; el de suport a la família a correu el dia 25; el senyor Puig el va anunciar fa quatre dies, el d'indústria, deu ser que tot això no ha estat degut al seu pla, tot allò que ha anat bé a la indústria, perquè ni tan sols l'han aprovat.

Vostès han deixat aquest any Catalunya sense governar. Per fer front als problemes, s'ha de governar, s'ha de prioritzar i s'han de prendre decisions, que és el que vostè no ha fet, senyor president. A Catalunya tenim molts problemes, i un d'ells és l'atur. Vagi per endavant que a aquest partit el que més el preocupa i ocupa és el creixement econòmic i la creació de llocs de treball. Crec que aquesta ha de ser la preocupació i la prioritat fonamental de Catalunya, i no un govern entestat a dividir, entestat a portar un procés de trencament, un procés independentista.

L'atur afecta en aquests moments més de 873.000 persones, 200.000 de les quals són joves. I vostè, ahir, no va donar cap resposta a aquests joves, ni als joves, ni a l'atur juvenil de més del 53 per cent, ni tampoc als aturats de llarga durada. L'únic que va fer és culpar el Govern de l'Estat de les polítiques actives i que no rebia els diners en el seu moment. Però cap proposta seva, cap reforma, cap proposta de la llei d'emprenedors, de la reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya, cap pla dirigit a la lluita contra l'atur juvenil, cap, ni una proposta.

Vostè..., mentre sembla que el seu Govern no fa res, més de mil joves llicenciats catalans han legalitzat els seus títols per marxar a l'estranger. Aquesta és la realitat del nostre país, mentre vostès estan en la paral·lisi. El pes de la indústria i l'economia catalana s'ha reduït en un 20 per cent, i les perspectives no milloren. L'índex del clima industrial es manté en nivells molt negatius, en la història; menys del 19,5 el passat mes d'agost.

Què pensa fer per canviar i diversificar el model econòmic, per reindustrialitzar Catalunya? Quines mesures ha presentat? Sembla que cap. El senyor Puig ja diu que la crisi s'ha acabat..., no la recessió, la crisi! Menys mal que el tenim de guru internacional, perquè, si no, alguns ja estarien pensant que la indústria es recupera d'una manera exponencial i es crearà ocupació a Catalunya d'una manera immediata i exponencial gràcies a les paraules del senyor conseller.

Vostè ahir treia pit per l'exportació de les empreses catalanes. És una bona dada, i, com a tal, la reconeixem, però li haig de dir que aquesta exportació de les empreses catalanes és ja una tradició de molts anys, a casa nostra, una tradició de feina centenària, de milers d'empreses catalanes, com, per exemple, Caves Torres, que ja exportaven al segle XIX, i moltes d'altres que ara són multinacionals i han incrementat la seva exportació.

Vostè presumeix que les exportacions són les més importants, però s'oblida de les vendes a la resta d'Espanya, perquè no té en compte que el comerç amb l'exterior és deficitari de 10.000 milions, mentre que el comerç i la demanda interna amb la resta d'Espanya aporta 23.000 milions i fa que la seva balança comercial pugui ser positiva.

Senyor president, vostè ahir no se'n va recordar, de les empreses que han tancat, dels comerços que tanquen, de les realitats dels petits autònoms i emprenedors que a diari estan tancant la seva empresa. Els darrers anys s'han perdut més de deu mil empreses, entre emprenedors i autònoms, i vostè l'únic que va fer ahir és parlar dels bons èxits de l'exportació.

Senyor president, aquí hi ha una Catalunya productiva, una xarxa productiva que vol seguir treballant i que vol seguir creant ocupació. Vostè ha d'establir les mesures i el marc idoni perquè això sigui així. Jo crec més que vostè potencia una Catalunya subsidiada, que és la que està ofegant la Catalunya productiva.

Senyor president, la Catalunya subsidiada és la dels mitjans de comunicació, aquells que estan subvencionats, la de les organitzacions que li donen suport en el seu pla i en la seva mesa del dret a decidir, i totes aquestes ambaixades improductives que vostè ha establert arreu del món.

Vull parlar-li, a més, senyor president, de l'Administració pública. El seu Govern està igual o pitjor; no ha presentat cap reforma de l'Administració. Ahir va esmentar que hi havien 273 empreses del sector públic majoritari de la Generalitat de Catalunya i que vostè n'havia reduït una trentena. Ha incomplert, fins i tot, els acords pressupostaris amb el Partit Popular, que l'obligaven a reduir el 25 per cent del volum pressupostari d'aquestes empreses públiques.

Nosaltres li hem presentat propostes; com també li hem presentat propostes per a consells comarcals, per fer-los més barats, més eficients, però vostès el que fan és presentar una llei de governs locals només per contraprogramar la proposta del Govern del Partit Popular.

Permeti'm, senyor Mas..., i li diré algunes de les coses que no accepto del seu discurs. Tot es pot defensar, en democràcia. Però el que no es pot, senyor Mas, és fer el xantatge immoral que vostè va esmentar ahir al Govern d'Espanya i als treballadors públics catalans al vincular el pagament de la paga extra al cobrament de la compensació per l'impost dels dipòsits bancaris. Vostè hauria d'explicar als treballadors públics perquè aquesta, Catalunya, és l'única comunitat autònoma que no els pagarà les dues extres aquest any. Expliqui-ho vostè. I expliqui perquè Madrid, Castella-Lleó i València, que no tenen aquest impost dels dipòsits bancaris, pagaran les dues extres, perquè per vostès, quan no poden pagar les extres, és culpa del Govern d'Espanya; quan vostès poden pagar, sempre és benefici seu.

Li ofereixo una alternativa, senyor president: els consells comarcals, redueixi'ls i redueixi el sector públic empresarial, com fan la resta de comunitats autònomes, com va presentar ahir la vicepresidenta del Govern d'Espanya, i tindrà diners per pagar els treballadors.

L'he sentit en tota la intervenció d'avui que si el Govern de l'Estat li pagava allò que els devia –la disposició addicional tercera i altres qüestions– vostè tindria 1.700 milions, i de ben segur que hi hauria els 700 milions per pagar els funcionaris públics catalans. El que no ha explicat, senyor president, és que, si vostè, amb el soci que té, que és Esquerra Republicana, no hagués hagut d'assumir un govern anterior tripartit, que li ha deixat més de 5.000 milions d'interessos financers, amb aquests 5.000 milions d'interessos financers, per culpa de l'excel·lent gestió –que deu ser en l'àmbit internacional, senyor Junqueras, perquè el que és Catalunya la veritat és que la deixen sempre desfeta–, si no haguessin deixat aquest forat negre, si no haguessin deixat els deutes que vostè ha hagut d'assu-

mir, amb aquests 5.000 milions d'interessos financers que vostè ha hagut de pagar, s'estaria pagant això. No miri sempre el Govern d'Espanya; miri el que s'ha fet malament aquí, i especialment el seu soci de govern.

Senyores i senyors, jo vull parlar de mesures contra la corrupció. Vostè va plantejar ahir mesures contra la corrupció que nosaltres analitzarem, i tant de bo que hi donem suport. Però vull recordar-li que la Comissió Europea diu que Catalunya és una de les regions d'Europa amb més opacitat, amb menys qualitat de govern i per tant més afectada per la corrupció.

Li recomano que faci menys cimeres i li recomano que en aquest portal de la transparència també hi hagi la informació de totes les empreses públiques, i dels sous dels treballadors de la televisió pública catalana, i de molts altres, que no es donen. I també li recomano que expliqui els models de contractació d'alguns familiars que sembla que han facturat més de 330 milions quan les empreses en què estaven només facturaven 5,3 milions.

Senyores i senyors, el Govern d'Espanya, en canvi, ha tramitat una llei de transparència, una llei d'accés a la informació pública i al bon govern; ha reformat la Llei de finançament dels partits polítics, que redueix un 40 per cent les aportacions de l'Estat als partits i augmenta la transparència; ha aprovat un informe sobre el Pla de regeneració democràtica, amb més de quaranta mesures concretes. Nosaltres inclourem aquestes mesures en les propostes de resolució.

Senyores i senyors diputats, l'endeutament de Catalunya és insostenible. Aquí podem parlar del que fa el senyor Bernanke i de la inversió en els actius de més de 85.000 milions anuals, però del que hem de parlar de veritat és de qui ens va deixar el deute immens que tenim en aquest moment i que ara fa que siguin 56.000 milions, entre l'Administració directa 51 i entre el sector públic empresarial més de 5. El 28 per cent de l'endeutament de totes les comunitats autònomes és el que té Catalunya. Ha superat també el tripartit, senyor Mas; tenim més endeutament que abans. Clar, vostè està governant de la mà d'Esquerra Republicana.

Vostè deia ahir: «Jo he reduït el dèficit a la meitat.» I és veritat. Hi havia un 4,2 i ara hi ha un 2,1. Se'n recorda de la mà de qui ho ha fet? Qui ho ha fet seriosament, donant suport a les lleis de pressupostos responsables que han permès que es reduís el dèficit a Catalunya? Ahir deia vostè: «Els dèficits públics són el que garanteix la sostenibilitat de les finances públiques», i són els que l'obliguen a vostè a fer retallades, i els que posen en risc les polítiques de benestar. Aquesta ha estat l'herència del senyor Junqueras i sembla que és la que vostè vol tornar a repetir.

Miri, la política impositiva és ben bé surrealista i incoherent. Vostè diu: «El Govern d'Espanya ha incrementat tots els impostos.» I vostè? Si els ha incrementat tots, vostè! És més, l'únic que ha baixat ha estat gràcies a l'acord amb el Partit Popular: l'impost de successions, que ara vostè vol tornar a posar. Per tant, escolti'm, vostè ha pujat tots els impostos. Vostè, a més, n'ha creat de nous. I ha creat pujades d'impostos com són els ecològics o els impostos a les begudes amb su-

cre o d'altres, i, a més, ara pretén reimplantar l'impost de successions i, al mateix temps, això sí, redueix els impostos als casinos.

Aquest Govern, senyor president, ha equivocat les prioritats –ha equivocat les prioritats– de la societat catalana. Vostè parlava, ara, de la qüestió de la malnutrició i dels problemes de més cinquanta mil infants a Catalunya. Miri, tots hem vist l'escrit de la consellera, l'escrit dels 751 nens que estaven afectats de desnutrició infantil, però també hem vist com hi han carències, i ho hem vist com ho deia la mateixa associació de metges pediatres que parlava d'aquestes carències.

A l'escola continuen els problemes dels barracons: més de vint mil alumnes aquest any i menys professors o els mateixos.

La sanitat aquest any ha tingut 500 milions menys, i s'han de tancar llits, per exemple, a l'Hospital Clínic o posar en risc altres equipaments com l'Hospital de Viladecans. Vostès han deixat de pagar a les farmàcies, que les hem hagut de pagar entre tots els catalans i la resta d'espanyols amb el Pla de proveïdors.

Senyor president, vostè ha incomplert la primera obligació que té a Catalunya, i és fer una llei de pressupostos. Vostè diu que el senyor Junqueras té raó, que els pressupostos ens els fan des de Madrid. Miri, senyor Junqueras, tindria una seguretat: a hores d'ara, tindriem pressupost aquí; amb vostès és impossible. Madrid presenta cada any pressupostos; vostès no són capaços ni d'això. És més, els pressupostos que es presenten són els que estan ajustant els desequilibris econòmics financers que ens va deixar o el Govern del senyor Zapatero o vostès aquí. Vostè no presenta pressupostos, senyor president, perquè vostè és un president dèbil i inestable; és un president en mans del senyor Junqueras, en mans de la senyora Forcadell i en mans de les associacions que impulsen el procés independentista, que és qui li marca l'agenda independentista a vostè. I a més és inestable (*veus de fons*), sí, sí..., inestable. Hem tingut un president que ens ha durat un any i deu mesos, i que ahir puja a aquesta tribuna a dir que si no surt el que ell vol, tornarem a tenir eleccions abans de quatre anys. Si això no és inestabilitat, vostè a la millor és que té un altre concepte de l'estabilitat al Parlament.

Senyores i senyors, entro en el segon bloc d'aquesta intervenció: el bloc del procés independentista. Quiero decirles a todos ustedes... (*Veus de fons*.) Quan el senyor Junqueras ha parlat en castellà, vostès no han dit res. Se n'han adonat que ha parlat en castellà?, se n'han adonat? (*Aplaudiments*.) Només és quan parla el Partit Popular? Home..., home, ja està bé. (*Aplaudiments*.) A més... –a més, a més–, el senyor Mas, rellegint el seu discurs d'enguany, de l'any passat, va dir que el castellà era patrimoni comú. Anàvem a unes eleccions anticipades. Ara ja no es pot parlar en castellà. Quan ho faig jo, vostès han de tenir algun que altre inconvenient. Ho sento molt, però això és així. (*Aplaudiments*.)

Como les decía, el debate que hoy tenemos en el Parlamento no solo concierne a los catalanes; afecta al futuro de todos los españoles, de los cuarenta y siete millones de españoles; entre ellos, los siete millones y medio de catalanes. Y quiero decirle algunas cosas, señor Mas, a

ustedes y a todos los representantes del pueblo de Cataluña: usted es el presidente que ha planteado el mayor y más peligroso desafío en la historia constitucional de España, y está yendo mucho más allá que el señor Ibarretxe. El señor Ibarretxe presentó un plan asociado, un plan de estado libre asociado; pero *vostè* está presentando directamente la independencia y lo está haciendo al margen de la ley.

En segundo lugar, quiero recordarle a usted, señor Mas, que es un presidente constitucional: si usted puede presentar aquí estas propuestas es por la Constitución que le ampara, que le protege y que le ha investido como presidente de la Generalitat.

En tercer lugar, quiero denunciar públicamente que este debate que ustedes plantean no es un debate justo ni equilibrado, no es un debate que se haga con respeto y con tolerancia. Aquí solo parece legítimo su planteamiento. Todo aquel que plantee otro cumplimiento de la legalidad es criticado y desprestigiado. Esto es la imposición del pensamiento único. Decía el señor Junqueras: «A ver si algunos retan a sacar tanta gente a la calle.» *Senyor Junqueras i senyor Mas, si tinguéssim TV3, si tinguéssim les estructures d'estat i el Govern de Catalunya, ho faríem –ho faríem– i vostè no ho dubti que ho faríem –no ho dubti que ho faríem.*

Pero desde el inicio de mi intervención quiero decirle que estamos ante una situación grave; grave para Cataluña y grave para España. En estos momentos comparto con usted en que España tiene un problema. El problema es usted, es usted y su proceso independentista. No le permito que usted insulte al Gobierno de España y a España como que España es un perdonavidas y es un ignorante, cuando a usted hoy el señor Mariano Rajoy le está llamando al diálogo leal y con respeto, no con insultos como usted hizo ayer hablando de todos los españoles. (*Aplaudiments.*)

Yo quiero decirle, señor presidente, que usted ha basado su proyecto en cinco mentiras, en cinco grandes mentiras. La primera mentira es que usted representa la voluntad del pueblo de Cataluña, mayoritaria. Quiero recordarle que no es así. Somos 7 millones y medio de catalanes, con nuestros pensamientos y nuestros planteamientos diferentes y legítimos, pero usted no puede arrogarse la voluntad de toda la mayoría de Cataluña. Por una razón: porque cuando usted habló de la vía independentista, de la Vía Catalana, hay más de seis millones de catalanes, que son una mayoría silenciosa, que no salió a la calle, de la que nadie puede arrogarse su liderazgo, pero que son catalanes y que no están representados por usted.

La segunda gran mentira es que los catalanes no tenemos derecho a decidir unilateralmente las fronteras de España –no tenemos derecho a decidir unilateralmente las fronteras de España–, que es lo que usted está pretendiendo con el derecho a decidir. Bajo el eufemismo del derecho a decidir, yo le pregunto: ¿En Cataluña hemos decidido –lo hemos decidido– durante este tiempo si queríamos que bajaran o subieran los impuestos? ¿Hemos decidido sobre la supresión de los consejos comarcales? Jo només recordo el de Rasquera i el de la Diagonal de Barcelona; si *vostè* en recorda més, se-

gur que n'hi han hagut. Això no és un dret a decidir per votar perquè sí. Això és..., y esto es el derecho a la autodeterminación. Ustedes y muchos periódicos decían hoy: «La solución es votar.» Sin duda. Ha costado mucho en este país que llegáramos a votar, y gracias a todos y a la generosidad de muchos durante un proceso de transición democrática conseguimos votar. Pero es que votamos hace unos meses, señor Mas. Es que usted nos convoca a unas elecciones para una mayoría excepcional porque se había acabado el proceso del pacto fiscal según usted. ¿Qué pasa? Que como no le gustó lo que salía, tenemos que volver a votar, ¿no? O sea, votar el derecho a decidir es votar lo que usted quiere: la independencia, y hasta que no salga ese resultado no habremos acabado de hablar del derecho a decidir.

Pues mire usted, señor Mas, bajo ese eufemismo usted lo que pretende es el derecho de autodeterminación, el derecho de secesión, que no está permitido en Naciones Unidas excepto para aquellos territorios coloniales o para aquellos que están en guerra, y que yo sepa no estamos ni en uno ni en otro.

Quiero señalarle, como decía Javier Cercas, que la democracia consiste en decidir dentro de la ley, concepto que en democracia no es una broma, sino que es la única defensa de los débiles frente a los poderosos, y la única garantía de que una minoría no se impondrá a la mayoría.

La tercera gran mentira, señor Mas, es que la Constitución no es un muro que nos limita, sino que es el marco jurídico que nos protege a todos. Quiero repetir aquí las palabras de Locke. Locke dijo: «Dondequiera que acabe la ley, allí comienza la tiranía.» Y ustedes pretenden actuar fuera de la ley. Si no, le emplazo: si quiere cambiar la Constitución, si quiere cambiar la Ley de referéndum, acuda a la cámara correspondiente, al Congreso de los Diputados, y presente su plan: diga qué artículo quiere modificar y diga cómo quiere hacerlo. Allí también valen las mayorías, no solo sus mayorías en este Parlamento; las mayorías del Congreso también son legítimas y también representan a todos los españoles. (*Aplaudiments.*)

La cuarta mentira, señor Mas, es la del demagógico tópico de «España nos roba». Yo tengo que decirlo que se lo he escuchado al señor Puigcercós en el Congreso de los Diputados y a Esquerra Republicana, y nadie les hacía caso, porque eran unos planteamientos más radicales. Ahora resulta que usted lo recupera, igual que recuperó también la Liga Norte, recuperaron el «Roma ladrona», el «Roma nos roba»; si eso es muy antiguo. Cuando hay que echarle la culpa a alguien, siempre es otro.

Quiero decirles varias cosas: es mentira. Lo que ustedes dicen que «España nos roba» es mentira, la gran mentira del relato independentista. Ustedes, todos los gobiernos de Cataluña entre los que no ha estado el Partido Popular han negociado siempre los modelos de financiación con el resto del Estado. ¿Sabe lo que es negociar? No acusaron, entonces, de robar: negociaron voluntariamente. Es más, segunda gran mentira: usted mismo fue el día 21 de enero del 2006 a negociar con el

señor Zapatero y a cambiar el modelo de financiación que había aprobado esta cámara, y lo cambió usted. Esa es su legitimidad. Por tanto, ustedes han aceptado ese modelo de financiación. ¿Que nosotros creemos que es mejorable y perfectible? Sin duda. ¿Que existen desequilibrios? Sin duda. Pero de ahí al «España nos roba» hay un gran trecho.

Además, quiero decirle que el formar parte de un estado grande nos ha permitido afrontar las crisis con más garantías. ¿Qué habría sido de la Cataluña que dejó el tripartito si hubiera sido independiente? ¿Qué estaríamos? ¿Como Grecia? ¿Como Portugal? ¿O como Chipre? Si no ha ocurrido eso, señor Junqueras y señor Mas, es, precisamente, porque pertenecemos a un gran país, que es España, y por eso no nos han rescatado... (*Aplaudiments.*) El error en la gestión que ustedes dejaron.

En una Cataluña independiente no sabemos quién habría metido los 12.000 millones en CatalunyaCaixa, o quien lo habría hecho, 2.000 millones en Unnim, o qué hubiera pasado con Caixa Laietana. Cataluña se ha salvado de la bancarrota de la que todos formamos parte porque estamos en un estado grande, del que todos formamos parte; por las reformas de ese Gobierno, reformas que, fíjese usted, nos ha permitido al día siguiente de la diada, ese Estado perdonavidas e ignorante que usted dice, ese Estado, el 12 de septiembre, el día después de la vía independentista, transfirió a la Generalitat 412 millones de euros de los 10.000 millones del Fondo de liquidez autonómico. Eso se llama lealtad y pensar en el interés general de todos los catalanes.

Usted, señor Mas, se queja del reparto del déficit. Una cosa muy curiosa: si dice que si se tiene mucho déficit hay que hacer recortes, ¿para qué está pidiendo que le incrementen el déficit? Usted tiene una contradicción ahí, que no se acaba de entender muy bien, pero se queja de ese reparto del déficit. Pues mire usted, Cataluña recibe el 48 por ciento del Fondo de liquidez autonómico de todas las comunidades autónomas; por población nos correspondería el 16 por ciento; por PIB nos correspondería el 18 por ciento. En cambio, España, todos los españoles estamos aportando el 48 por ciento del Fondo de liquidez autonómico.

Hoy Cataluña no se puede financiar fuera de los mercados internacionales. También debe de ser culpa de España. Lo que hizo el tripartito y la falta de autocrítica de todos los gobiernos, siempre es culpa de España. Claro, así les va también, en que les hacen el trabajo los demás y por eso el señor Junqueras va hacia arriba y Convergencia Democrática en las encuestas va descendiendo. Pero lo que sí es cierto —lo que sí es cierto— es que hoy Cataluña no se puede financiar en los mercados internacionales. Sí lo puede hacer La Rioja, sí lo puede hacer Madrid, Galicia y otras comunidades autónomas. Ustedes no pueden, y por eso es el Gobierno de España el que está financiando a Cataluña.

Pero la última y gran mentira, señor Mas, es que una Cataluña independiente continuaría en la Unión Europea. Eso es falso. Es mentira. Y no lo digo yo, lo dice la Unión Europea y sus instituciones. El artículo 20 del

tratado establece que la pérdida y salida de un estado miembro haría perder la ciudadanía a todos los miembros de ese estado.

Además, se lo están repitiendo estos últimos días los presidentes de la Comisión Europea: Prodi, Barroso, los comisarios y el Comité de Regiones. ¡No es tan difícil de entender, señor Mas! El caso de separación de un estado miembro le lleva a la salida de la Unión Europea y eso es consecuencia inmediata

Turquía, por ejemplo, lleva más de veintiséis años queriendo entrar. ¿Usted quiere que hagamos eso? ¿Quiere sacarnos de Europa para volvernos a introducir en Europa? ¿Sabe usted que la media de los países que han solicitado la adhesión a Europa, la mínima es de ocho años? Y hay países, como Turquía, de veintiséis. ¿Eso quiere usted? No, para usted todo es muy fácil. Como le digo, usted siempre gana. Para usted, nos quedaremos con el euro. Seremos Mónaco, los del Estado Vaticano, seremos esos países que tendríamos el euro pero no podríamos decidir sobre el euro; que nuestros bancos, «la Caixa» y el Banc de Sabadell, no podrían ir a subastas de liquidez porque no estarían en el euro.

Mire, yo creo que hay mucho que mantener; entre ellas, las ayudas del BEI, del Banco Europeo Internacional, entre ellas los fondos de cohesión, las ayudas a los agricultores. ¿Cómo le va a explicar usted a los agricultores catalanes, a los agricultores de Lleida, de Girona que van a perder esas ayudas? ¿Cómo van a decirles ustedes a las empresas exportadoras que van a desaparecer los aranceles y que además..., se van a incorporar, perdón, los aranceles y se van a crear fronteras? ¿Usted quiere que los que vayamos al resto de España vayamos con un pasaporte como este? (*L'oradora mostra un passaport a la cambra.*) Lo pintarán de otro color, claro. Porque, según algunos, nos han autorizado la doble nacionalidad. Eso sí que es perdonar vidas, que alguien tenga que ir a un medio de comunicación a decirnos que nos darían la doble nacionalidad a los que ya somos catalanes y españoles, eso sí que es perdonar vidas, eso sí que es. (*Aplaudiments.*) Si no nos proponen ser como Croacia; pero Croacia ha tardado veintidós años a entrar en la Unión Europea, desde su independencia. Otros, como el PSC, nos dicen que un referéndum como en Quebec. Les ha ido tan bien a Quebec que Montreal ha dejado de ser la capital económica de Canadá, que el resultado del nacionalismo y de los referéndums hace que la situación actualmente esté como esté. Esos son los ejemplos que algunos quieren.

Señoras y señores, yo creo que debemos dar soluciones, y debemos hacerlo en este Pleno y en esta cámara, ante el reto más importante que se está planteando en la historia de Cataluña.

Me decía una diputada de Esquerra Republicana... —i així ho faré, perquè compleixo la paraula—, que l'eslògan o la dita que va fer vostè ahir de «Catalunya vol Espanya però no confiem en ella» no és seva, és d'Esquerra Republicana. Ja veiem que l'original són ells i la còpia són vostès. (*Remor de veus.*) Però evidentment, evidentment... (*Aplaudiments.*) Evidentment, senyor Mas, ja m'agradaria que això fos així. I ja m'agradaria, senyor Junqueras, i li ho dic de tot cor, que si vostè es-

tima tant Espanya i si vostè exigeix tant a Espanya que compleixi les lleis, segur, estaré convençuda que vostè penjarà la bandera d'Espanya en el seu municipi, perquè, si no, haurà mentit i haurà dit que això que diu que estima Espanya no és veritat. Pengi la bandera d'Espanya, compleixi les lleis i demostrarà que estima també Espanya des del seu municipi. *(Aplaudiments.)*

Alguns creuen que en aquests moments és l'oportunitat d'apuntar-se personalismes i partidismes. Jo crec que és el moment de solucionar els problemes que tenim. I és veritat que en tenim, i és veritat que hi han desequilibris, i és veritat que hem de millorar el nostre model de finançament. Vostè ahir, senyor president, no va parlar del model de finançament, ho ha fet avui. El Partit Popular creu que aquesta és l'oportunitat perquè hi hagi un gran diàleg amb el Govern d'Espanya i perquè reformem i modernitzem l'estat de les autonomies i reformem també el nostre model de finançament. Volem més recursos i volem també que es limiti la solidaritat; volem que es revisin els excessos del model de finançament. I ara vostè en té l'oportunitat.

Miri, vull llegir-li unes paraules: «La imatge de la decadència està instal·lada confortablement. En lloc de traçar línies divisòries, al president de la Generalitat li toca traçar línies de confluència, no línies de divisió, perquè aquest ha d'unir el poble de Catalunya en el que són els grans temes de país per sobre de les ideologies més o menys clàssiques, més o menys tradicionals de cadascú.» Com dirien, fi de la cita. És seva, senyor president; és seva, és seva de l'any 2007, i vostè la dirigia al senyor Montilla. I parlava d'«unió», de «línies de confluència». Jo li dono l'oportunitat que així sigui.

Vostè avui, molt hàbilment, com acostuma a fer, ha acabat amb les diferències i amb els problemes entre Convergència i entre Unió Democràtica; li ha traslladat un missatge al senyor Duran: la tercera via està enterrada abans de començar. Ja ho ha dit ell aquí, que ja durant molt temps estava..., i vostè ha dit que no tenia cap eficàcia.

Al senyor Navarro jo li diria: «Escolti'm, senyor Navarro, aquesta via seva federal la veritat és que molta tradició a Espanya no té.» Jo li recomano una cosa —una cosa. Aquesta seva via federal, que l'ha portat a vostè a perdre vuit diputats, vuit, de vint-i-vuit a vint, aquesta via federal que vostè proposa, millor que s'assembli al federalisme asimètric del senyor Maragall, perquè almenys ell va treure quaranta-dos diputats i no la posició en què vostè es troba.

Però, a més, vull dir-li-ho, la proposta federal, què és també, un altre «cafè per a tots», com van fer els andalusos? Aquesta és la seva gran proposta, canviar el nom de les coses? Aquesta no és la gran proposta.

La gran proposta, senyor president, és la d'acceptar el diàleg amb el Govern d'Espanya, acceptar el diàleg lleial, sincer, sense condicions i en el marc de la llei. El Partit Popular proposa un gran acord per la convivència, en defensa i cohesió dels catalans, per sobre dels nostres posicionaments ideològics, per sobre del nostre partidisme, fent una crida a la societat catalana i a la resta de formacions polítiques. Altres partits també ho han dit; ho ha dit Ciutadans, ho hem dit altres en altres

moments. Jo mateixa els ho plantejat a altres líders. Ara és el moment; ara és el moment de deixar de banda els partidismes, els personalismes, i posar-nos tots plegats a participar de l'única via catalana que és possible, i és la via del diàleg, ni la tercera via ni la via independentista, l'única via catalana possible per solucionar el conflicte en què alguns ens han posat és la via del diàleg.

Per això, senyores i senyors, crec que seria bo i fóra bo que totes les forces polítiques poguessin donar suport a una proposta de resolució per parlar amb el Govern d'Espanya de tot allò que hem de millorar en el marc de la llei i en el marc de la lleialtat.

Senyor Mas, vostè parlava d'unitat; unitat vol dir no excloure. Per tant, també li ho proposo a vostè que és qui té la màxima responsabilitat i qui té en aquests moments la responsabilitat històrica de no portar Catalunya a un carreró sense sortida, i, en canvi, modernitzar i millorar els problemes que tenim.

Vostè, senyor Mas, va tractar ahir les minories com a obstacles. Jo les tractaria des del respecte. I va tornar al discurs dels bons catalans i els mals catalans per referir-se a la dignitat dels participants de la cadena separatista.

Vostè aquells dies ja va parlar del patriotisme de tots els catalans que anessin a la Via Catalana. Jo li vull recordar, ja que vostè ho va utilitzar, que Martin Luther King parlava en contra de la segregació i a favor de la integració, parlava dels drets civils per a tots, perquè totes les persones hem nascut i som moralment iguals i no tenim més drets en funció del territori que defensem.

Jo els demano, senyores i senyors diputats..., li demano, senyor president: alci la mirada, governi pensant en els 7 milions i mig de catalans i en el seu futur. Tots som igualment dignes. La dignitat, senyor president, és de les persones, no dels territoris.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Govern, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., senyora Sánchez-Camacho, deixi'm dir-li, d'entrada, que quan vostè parla a vegades tinc la impressió que vostè ve aquí com a delegada del Govern espanyol. L'escolto parlar, amb aquesta vehemència, i aleshores dic: «La presidenta del Partit Popular, la presidenta del grup parlamentari o la delegada del Govern?» Perquè no pot ser que vostè trobi que tot el que fa el Govern espanyol ho faci bé, no pot ser.

Miri, jo mateix crec que el nostre Govern no ho fa tot bé. I el presideixo jo. I vostè, que no presideix el Govern espanyol, al Govern espanyol li troba totes les meravelles del món, resulta que ho fan tot bé, són immaculats, són fantàstics, prenen grans decisions, ens ajuden en

tot i per tot. Hauríem d'estar agenollats cada dia, donant-los les gràcies, prostrats. Sí, gairebé és això; sentint-la a parlar a vostè, arribes a aquesta conclusió.

Jo li volia dir això, perquè, clar, jo..., m'hauria agradat que vostè hagués pogut sortir aquí de la mateixa manera que ho vaig fer jo ahir. Què vaig fer jo ahir? Vaig pujar aquí i vaig dir: «Hi ha coses que en aquest país van bé i hi ha coses que no van bé.» I amb les que van bé alguna cosa hi devem tenir a veure, alguna, no tota, i amb les que van malament o no van prou bé alguna cosa hi devem tenir a veure, encara que segurament tampoc sigui tota.

A mi m'hauria agradat que vostè avui hagués sortit aquí i m'hagués dit un parell o tres de coses que el Govern espanyol no fa bé o no va fer respecte a Catalunya. Perquè alguna n'hi deu haver. Si vostè no és capaç de dir res de tot això, que tot és flors i violes, doncs, jo tinc la impressió que aleshores vostè ve aquí com a delegada del Govern espanyol. I aleshores, és clar, la conversa amb vostè ha de ser diferent ja, ha de ser diferent, no?

Però, bé, dit això, doncs, permeti'm alguns comentaris sobre algunes coses que vostè ha dit.

La primera. Vostè m'acaba dient que sempre hi guanyem, nosaltres –«vostè sempre hi guanya», no?–, perquè el que va bé és mèrit nostre i el que no va bé no és culpa nostra. Doncs, miri, em remeto al que va passar ahir en aquest Parlament. Jo no sé si vostè estava atenta o no, no ho sé. Però que un president d'un govern surti al faristol i expliqui tot allò..., amb el mateix pes que té tot allò que va bé, digui ell mateix tot allò que va malament, jo no en conec gaires. El president Rajoy, per exemple, això no ho fa. Jo vaig intentar-ho fer així, que és un exercici purament d'intentar tocar de peus a terra.

Per tant, no és veritat que sempre hi guanyem. Al revés, nosaltres som els primers que sabem allà on realment el país està reaccionant amb sentit positiu i sabem també allà on no aconseguim encara la millora que necessitem. Que evidentment en tot això, tant en la part positiva com en la no tan positiva, hi ha factors de tota mena que hi juguen. Uns depenen de nosaltres, i els altres, no; uns depenen de nosaltres, d'altres no. Aquesta és la descripció, una mica, de la realitat, no?

Vostè, per exemple, fa tota una descripció del funcionament de l'economia catalana, bé, de tot el tema de l'exportació, etcètera, i ve a dir: «Això va bé, però vostès no hi tenen res a veure, amb això.» Home, el que no pot ser, senyora Sánchez-Camacho, és que quan alguna cosa va bé el Govern no hi tingui res a veure i quan les coses van malament només sigui responsabilitat del Govern. Això no pot ser. És un argument massa, massa..., massa vist. És massa d'oposició clàssica, per entendre'ns. És el que diuen totes les oposicions del món, això, més o menys. I jo crec que, home, s'ha d'afinar una mica més, no?, s'ha de filar una mica més prim, no?

Ara, deixi'm dir-li una cosa que suposo que vostè no la compartirà, però que la farem així, i és que tota l'acció exterior de Catalunya per part del Govern anirà endavant. Vostès estan intentant obstaculitzar tot el que

poden, i la denúncia contínua del tema de les ambaixades és permanent, i cada vegada més punyent, cada vegada volen treure el tema de les ambaixades catalanes per fer notar que això, doncs, és un pou sense fons, que aquí ens gastem un munt de diners, etcètera, no? Doncs, miri, només amb la neteja d'algunes ambaixades d'Espanya es paga tota l'acció exterior de Catalunya, només amb la neteja –només amb la neteja–, no cal anar gaire més enllà, només amb això.

Sap què passa, senyora Sánchez-Camacho? Que aquesta acció ha de continuar, perquè Catalunya..., vostè, no sé si això, doncs, ho té ben present o no, però Catalunya representa la gran plataforma exportadora del conjunt de l'Estat espanyol i en bona part del sud d'Europa. I si Catalunya no fa els deures en aquest sentit, doncs, la repercussió serà en el conjunt. Per tant, tot el que puguin fer les institucions catalanes per ajudar a promoure Catalunya al món, per ajudar a l'exportació catalana, per atreure turisme, per captar inversió, tot això ho seguirem fent. I a més a més farem una altra cosa, que és ajudar que Catalunya es conegui com el que és; per tant, com una realitat cultural, amb una personalitat pròpia i amb una llengua pròpia. Això també ho farem. I a més a més farem una altra cosa, que el procés polític en el qual estem immersos el donarem a conèixer arreu del món. Tot això ho seguirem fent, les tres coses juntes: promoure l'exportació, captar turisme, captar inversió, i a més a més –a més a més–, doncs, donar a conèixer la nostra cultura, la nostra personalitat i també el nostre procés polític, que, per cert –per cert–, interessa a molta gent, i òbviament també és responsabilitat nostra explicar-lo i explicar-lo el millor possible.

Vostès ens hi posaran tots els bastons a les rodes possibles. Ja ho fan amb la Ley de acción exterior, aquesta famosa Ley de acción exterior, que ara volen promoure, que estan a punt d'aprovar, que fixin-se si és ridícul, que vostès pretenen que els govern autònoms –tots ells, també el de Catalunya–, cada vegada que fan un viatge a l'exterior, informin el Govern espanyol. Però ridícul i *cutre*, senyora Sánchez-Camacho; *cutre*, és *cutre* això, molt *cutre*. Però «molt *cutre*» vol dir «molt *cutre*». Disculpi aquesta expressió, que no és massa catalana, eh? Però és que és *cutre cutre*.

Perquè, fixi's en una cosa, és que això no se li demana a ningú. Abans sí, en altres tipus de sistemes, doncs, hi havia el *salvoconducto*, i per anar a fora havies d'ensenyar un paper determinat, etcètera, no? Ara resulta que un president elegit democràticament –ei, amb un estatut que li reconeix competències en matèria de promoció exterior–, per viatjar, ha d'informar el Govern espanyol. Sort que encara no han arribat al punt –que espero que no arribi– que això a més a més s'hagi d'autoritzar. Perquè jo, que ja tinc una certa experiència, recordo com l'any 83-84, en plena..., ja en democràcia, vaja..., bé, «en plena democràcia» no ho podem dir, però en democràcia, 83-84, al Govern de Catalunya de l'època –li parlo de fa trenta anys–, recordo perfectament com la Dirección General de Transacciones Exteriores, que depenia del Ministeri, si no ho recordo malament, d'Hisenda, li negava la transferència de fons a l'exterior per organitzar seminaris per captar inversió estrangera.

Però que burros! Però ho feien així –ho feien així. Això és real! Jo ho he viscut: 83-84, negaven la transferència de fons a l'exterior per organitzar un seminari per captar inversió. I resulta que en part el que ha passat a Espanya –i això ja ha sigut mèrit de molts, no només de Catalunya, durant aquests darrers trenta anys– és que, gràcies que hi ha hagut molta inversió estrangera, s'han creat molts llocs de treball, i avui tenim empreses, que no són espanyoles, que es dediquen a vendre, des d'Espanya, a tot el món. Però en aquella època ja ho intentaven tot això controlar-ho d'aquesta manera i, fins i tot, ho prohibien.

Ha anat passant el temps, ja no és exactament així, però ara el 2013 –2013– ens trobem que hem d'informar el Govern espanyol dels viatges que fem a l'exterior. No ho troben ridícul, senyora Sánchez-Camacho, tot això? És ridícul, absolutament ridícul! Però vostès fan això, estan fent això!

Em parla també..., i utilitza una expressió molt dura, «xantatge immoral» n'ha dit, Déu n'hi dol!, no és un llenguatge amable, no?, xantatge immoral, al tema de vincular el cobrament d'un deute amb el pagament d'una necessitat. Jo, que no utilitzaré aquest llenguatge i no parlaré, per tant, de xantatges ni de res de tot això, i menys d'immoral, només li recordaré una cosa: que, quan aquest Parlament i el nostre Govern, vaja, el nostre Govern –de fet, va ser el nostre Govern per decret llei–, a finals del 2012 va aprovar crear l'impost sobre, diguem-ne, passius bancaris –l'impost de la banca, diguem-ho, així, en termes populars–, que ja havien fet alguns altres governs a Espanya, pocs dies després, no pocs dies abans, pocs dies després el Govern espanyol, senyora Sánchez-Camacho –el senyor Montoro, eh?–, va decidir que el creava ell aquest impost. I vostès saben que, d'acord amb les normes espanyoles, quan el Govern central decideix crear un impost encara que altres ja l'hagin creat, com era el cas, se l'apropien ells, des d'un punt de vista de la titularitat, i aleshores han de compensar –han de compensar– aquells que ja el tenien abans. Cas, per exemple, si no ho recordo malament, d'Extremadura i d'alguna altra comunitat, a les quals per tenir-lo abans se les ha compensat.

Però el senyor Montoro i el Govern espanyol, que vostè sembla que representa en aquest Parlament, quan va decidir crear aquest impost, que suposo que ara aplicaran i li posaran algun tipus de percentatge –ho suposo–, que fins ara no ho han fet, resulta que en aquell moment el que va fer va ser dir: «Ah, però els que l'han creat en l'últim mes», Catalunya, «aquests no tindran dret a la compensació.» Fantàstic, meravellós! És a dir que el problema no era haver-lo creat abans, era haver-lo creat un mes abans, i com que ho havia fet Catalunya, catacrac!

I ara nosaltres diem..., perquè això s'ha portat al Tribunal Constitucional, senyora Sánchez-Camacho, l'han portat, vostès, al Tribunal Constitucional, sap quin rendiment pot tenir aquest impost per a Catalunya segons el Govern espanyol? –segons el Govern espanyol, eh?, no segons nosaltres... Entre 700 i 800 milions d'euros, diu el Govern espanyol. Ho diuen ells, i ens ho recorren –ens ho recorren. Per què ens ho recorren? Ara admetem que ens ho han recorregut. Doncs, escolti'm, que

ens ho compensin igual que als altres, no? I l'única cosa que nosaltres estem dient és si aquest recurs ve, com que els altres que vinguin els haurem d'utilitzar per no haver d'apujar el dèficit, si aquest ve –si aquest ve–, pel volum que té, si aquest ve, nosaltres, aleshores, el podrem aplicar a fer allò que fan alguns altres, que és recuperar aquesta segona paga per als servidors públics. Això és l'única cosa que estem dient. Això és un xantatge immoral? Jo ja li he dit que no faria catalogació de les paraules, però revisin el que va passar quan es va crear aquest impost a Catalunya. Aquesta és la història.

I vostè deia: «Una part dels problemes que vostès tenen vénen de l'època del forat que va deixar el tripartit. Bé. Llegeixi's el discurs meu d'ahir. En el meu discurs d'ahir, doncs, vostè ja veurà que, poc o molt, jo no estic content del que va passar en aquells moments, i vaig dir clarament que en part estem, doncs, assumint el que no ens toca, des d'un punt de vista de responsabilitat, d'arreglar coses que es van fer en aquella època. Però això està fet, senyora Sánchez-Camacho. Això ja està fet. Aquest forat ja el tenim. Aquesta és la realitat. I ara hem de partir d'això, d'aquesta realitat, que és d'on vam partir fa tres anys enrere, i intentar arreglar això de la manera que puguem i de la manera que sapiguem perquè en algun moment... –hi estem arribant, espero que aviat–, en algun moment puguem dir: «A Catalunya hi torna a haver una estabilitat de les finances públiques que garanteix la sostenibilitat del nostre estat del benestar i en algun moment la recuperació de la inversió pública.»

Ara vostè hi afegeix... –perquè no es queda contenta amb l'herència del tripartit, òbviament, no?–, vostè hi afegeix: «I vostès encara hi han posat molt més deute a tot això.» És com si jo li digués a vostè: «I vostès, el Partit Popular, ha posat molt més deute a l'Estat espanyol que no pas el que li va posar el PSOE.» Oi que no m'equivocaria si digués això? No m'equivocaria gens, perquè vostès, efectivament, governant vostès el deute espanyol està pujant molt. És evident que quan aquestes línies porten unes inèrcies determinades, és impossible que no pugi el deute. Mentre hi hagi dèficit, pujarà el deute, perquè el dèficit és precisament això, és que tens menys ingressos que despeses o més despeses que ingressos. I com es finança la diferència? T'ho ha de finançar algú, i aquest algú et dona un crèdit d'alguna manera; per tant, tens més deute. És molt elemental. Per tant, no ens acusi d'una cosa que és elemental i evident i que a vostès també els està passant i que jo no els acuso mai d'això, perquè sé perfectament que forma part d'aquesta inèrcia.

Al punt que hem d'arribar és que el pes d'aquest deute, sobre la nostra producció de riquesa, sobre el nostre PIB –que el pes d'aquest deute– algun dia s'estabilitzi i comenci a baixar, encara que el deute seguis pujant una mica. Però, si l'economia creix i el deute també, però l'economia creix més que el deute, el pes del deute sobre la riquesa del país baixa. I això és el que ens interessa. Perquè la resta, ni vostès ni nosaltres, a curt termini, ens en sortirem. Treballem en aquest sentit, però no ho converteixi vostè això en una crítica.

Igual que el tema dels impostos, vostès no poden criticar pujades d'impostos, senyora Sánchez-Camacho, no

les poden criticar, perquè els han apujat tots, no s'han... Si ja li ho reconec, si ja li ho vaig dir ahir, i ho torno a dir avui, però és que vostès presumeixen que tot això no ho fan. (*Veus de fons.*) Si..., vostès diuen: «L'única rebaixa que es fa d'impostos la fem nosaltres.» No, home, no; vostès no; vostès els apugen tots els impostos, tots, i molt! I, a més a més, molt els apugen, molt –molt, molt, molt. Ja està. I suposo que..., no ho sé..., suposo que no els agrada, però ho fan. Aquesta és la realitat, no?

I, aleshores, un petit comentari, també, sobre el tema aquest del Fondo de liquidez autonómico, no?, se'n diu? El FLA. Vostè ens diu: «No, és clar, els dèficits no es reparteixen igual...», perdó, «el dèficit de les autonomies respecte a l'Estat no té la proporció que vostès reclamen del terç, etcètera; però, fixi's, del FLA Catalunya se n'emporta molt.» Jo els vull recordar, una vegada més, que el FLA no és una donació. El FLA és un crèdit –un crèdit– amb els seus interessos corresponents, senyora Sánchez-Camacho; per tant, no és una donació, no és un donatiu; s'ha de tornar i s'han de tornar interessos.

I, a més a més, li explicaré una altra cosa, si està un segon atenta, perquè aquest argument també és important: a més a més de pagar interessos, resulta que paguem a l'Estat, que ens presta aquests diners, una mica més del que paga l'Estat pels seus diners..., pels seus préstecs. Sap què vol dir això? Que l'Estat espanyol quan ens presta diners ens cobra un diferencial. No sé si és de gestió. (*Rialles.*) Però no sé si ho sabia vostè això... (*Veus de fons.*) Ho sabia. Llàstima que no ho denunciï, doncs. Ara ho dirà... Molt bé, perfecte. (*Veus de fons.*) Doncs, miri, me li he avançat –me li he avançat, eh? Però ens cobra un diferencial, petit –petit–, s'ha de dir tot, petit, però ens cobra un diferencial. Bé. Escolti'm, però és un préstec això, eh?, és un préstec, res més que un préstec.

I se suposa, senyora Sánchez-Camacho, que l'Estat espanyol presta a qui creu que li pot tornar els diners, oi? I si els presta a Catalunya, l'Estat espanyol deu pensar que l'economia catalana és una economia que té prou capacitat per generar riquesa per, en algun moment, tornar aquests diners, i deu pensar que el Govern de Catalunya i que les institucions catalanes són prou serioses com per tornar aquests diners en el futur. Deuen pensar això, i per això presten aquests diners; però no és un donatiu, que quedi clar.

I, finalment, vostè em diu que..., pel tema dels pressupostos, doncs, em sembla que ha dit que som un..., que jo sóc un president dèbil, em diu?, i –si m'ho he apuntat bé– inestable? (*Veus de fons.*) Inestable..., dèbil i inestable. Molt bé. (*Veus de fons.*) Després, al costat d'això..., és curiós perquè al costat d'això em diu que sóc un president que faig el major desafiament constitucional que mai s'ha vist a l'Estat espanyol. I, llavors, dius: «Bé. No sé si és dèbil o no això.» Primer, no sé si és veritat, però, en el cas que fos veritat, que no ho sé, doncs, no deu ser un signe de debilitat, perquè si és «el major desafiament constitucional que s'ha fet mai a Espanya», segons vostè, això mai es pot fer des de la debilitat. Vostè podria dir es fa des de la inconsciència, podria dir això, però, des de la debilitat, no.

Però bé, president dèbil, perquè resulta que no podem aprovar pressupostos, vostè diu. Doncs, miri, si no podem aprovar pressupostos, i jo li faig una aposta, mireu què passa a finals d'aquest any, i a veure si el pressupost del 2014 s'aprova o no s'aprova. I, si s'aprova, doncs, ja no hi ha argument –suposo que serà així–, perquè en el moment en què estigui aprovat, aprovat està.

També els vull recordar una cosa: la pròrroga pressupostària per a aquest any 2013, els agradi més o els agradi menys, té majoria parlamentària, té majoria absoluta; la pròrroga pressupostària té majoria absoluta. Potser que també ho retinguin això, perquè, si no, sembla que això és una decisió unilateral d'un govern que passa de tot, i resulta que aquesta decisió té, precisament, majoria parlamentària per haver-ho fet d'aquesta manera, perquè es va considerar que era millor fer-ho així que no pas d'una altra manera.

Entrem, aleshores, en la part final de la seva intervenció, que ha fet vostè majoritàriament en castellà. I té tota la raó, no? Vostè té tot el dret a expressar-se, doncs, com vulgui, i ho fa –i ho fa– i no és l'única que ho fa. I, fixi's, aquí, doncs, vostè pot fer això, hi ha una presidenta del Parlament que vostè fa això, ningú diu res, és legal –és legal, és legal–, i, a més a més, escolti'm, cadascú tria la manera d'expressar-se, no? (*Veus de fons.*) Ens agradaria que això mateix que passa en el Parlament de Catalunya passés en el Congrés dels Diputats. Ens agradaria que quan alguna persona –una diputada, un diputat català de qualsevol partit, eh?– volgués –no hi està obligat, però, volgués– expressar-se en català, doncs, que el president del Parlament espanyol, del Congrés no digués res. Allà criden a l'atenció. Allà diuen: «No, això no pot ser; això no, això no és legal, això tal, això no...» No ho han resolt. Ho han resolt una miqueta en el Senat, no del tot, però allà no. Bé. Doncs, pot ser una diferència, no? Pot ser una diferència des del punt de vista de les maneres de funcionar, però allà ho podrien fer si volguessin i si no ho han fet és perquè no volen. I si no ho volen és perquè, potser, no acaben d'entendre que les llengües, en plural, que es parlen a l'Estat espanyol són també llengües del conjunt de l'Estat; no són les llengües d'una perifèria, són les llengües que també són de l'Estat, però no les consideren tant de l'Estat com el castellà. Mala sort, però és així!

Per tant, el que vostè ha fet aquí, allà no es pot fer trenta-cinc anys després d'haver-se aprovat la Constitució espanyola, senyora Sánchez-Camacho. I, per tant, no renyi a ningú –no renyi a ningú–, com ha fet, perquè algú ha fet algun comentari quan vostè parlava en castellà, no renyi a ningú, perquè a Madrid això que vostè ha fet aquí t'ho tallen de sota-rel, trenta-cinc anys després d'haver-se aprovat una constitució, en un estat que és un estat, agradi o no a alguns, plurilingüe.

Catalunya és bilingüe? És exactament així. Fins i tot, oficialment bilingüe. Sí, és exactament així. Però l'Estat espanyol també és un estat que té el patrimoni de llengües diferents, i gairebé mai les reconeix com a tals, o com a mínim no les reconeix mai en el mateix rang que la *lengua* –bé, ja m'entenen, no? (*veus de fons*)– *común*, sí, diguem-ne *común*, que alguns voldrien que fos única. (*Remor de veus.*) Sí, alguns voldrien que fos única.

(*Persisteix la remor de veus.*) Llegeixin-se, si no, la Llei d'educació del senyor Wert. (*Remor de veus.*) No estem parlant de la prehistòria.

Bé. Aleshores, alguns comentaris sobre aquesta part final que vostè comentava, no? Vostè em retreu molt que jo ahir fes un comentari sobre com ha reaccionat l'Estat espanyol tradicionalment a les peticions..., vaig dir «a les qüestions nacionals catalanes», ho vaig dir amb aquesta expressió –no vol dir a tot el que reclamava Catalunya o tot el que plantejava Catalunya: a les qüestions nacionals catalanes–, i vaig dir que tradicionalment –i quan deia «tradicionalment» no em referia al Govern del Partit Popular d'ara–, tradicionalment, l'Estat espanyol ha actuat amb molta displicència respecte a les qüestions nacionals catalanes, senyora Sánchez-Camacho, molta displicència. I vaig utilitzar aquesta expressió de «perdonavides», d'«ignorant» respecte al que passava aquí... I això, doncs, és que és exactament així. Jo recordo com en moltes ocasions, quan es plantegen grans temes des de Catalunya, la reacció que hi ha a l'Estat és una reacció de: «Bueno, no pasa nada. Déjalos –déjalos. Es una calentura de verano.» Això se sent contínuament. Sí, home, si no m'ho han... Escoltin, si ho he sentit jo! –si ho he sentit jo! «Esto es el presidente, que no acaba de encontrar el camino, está nervioso...» (*Remor de veus.*) «Sí, es una...» Oh!, després ens diuen coses que vostè ha dit, no?: «No, claro, es que con TV3...» Clar, TV3, ja..., tot resolt, no? «Una dèria, és com una espècie de dèria. Però ja els passarà –però ja els passarà. No us preocupeu –no us preocupeu–, ja els passarà.» Aquesta era la... Sempre ha sigut així.

O pitjor encara –pitjor encara–, perdonin, eh?, perquè no els agrada segurament el que els diré; perdonin, d'entrada, però pitjor encara. Algunes vegades han dit: «No, hombre, si esto de Cataluña con un poco de alpiste se resuelve.» Això ve d'èpoques llunyanes, eh?, però... (*Veus de fons.*) Sí, *alpiste* –*alpiste*. No, no, la paraula ve de lluny. Alguns deien «alpiste», eh?: «Con un poco de alpiste se resuelve.» Però el concepte no ve de lluny; el concepte ve de lluny i encara hi és ara –encara hi és ara–, senyora Sánchez-Camacho. Encara hi ha gent que diu: «Escolta'm, repartim una mica, i ja està, ja callaran –ja callaran. Els guanyarem més per la butxaca que per qualsevol altra cosa.» I això és un desconeixement brutal de Catalunya; perdonin, eh?, és d'una ignorància total. Perquè evidentment que Catalunya s'ha fet a base de l'esforç de molta gent i, per tant, sempre hi ha hagut una valoració del que és el treball, del que és l'estalvi..., tot això és veritat que hi ha sigut, perquè com que no ens han regalat mai res i ens hem hagut d'espavilar, doncs, aquesta cultura s'ha anat forjant. I no tota segurament ha sigut positiva, però és la que és. Però deixi'm dir-li també una altra cosa: que a Catalunya no se la guanya només per això, ni principalment per això: se la guanya a base de respectar-la en la seva identitat i en el seu projecte col·lectiu. I això és el que moltes vegades..., i no parlo només d'ara, no se sentin ofesos els que puguin, doncs, governar en aquests moments a Espanya, no parlo només d'ara; jo no parlava de l'Estat aquest, ignorant i perdonavides, perquè ara pugui passar no sé què: parlava de cent anys d'experiència, senyora Sánchez-Camacho, amb gent de tota mena, amb repúbliques, amb monar-

quies, amb estatuts, amb constitucions, amb governs d'esquerres, amb governs de dretes, amb tot, i des de Catalunya amb gent de totes les sensibilitats. En Cambó i el president Macià no tenien la mateixa ideologia, no la tenien; i en Prat de la Riba i el president Companys, tampoc; i el president Tarradellas i el president Pujol, tampoc; i els presidents Maragall i Montilla, doncs, tampoc respecte d'alguns d'aquests anteriors. I sempre hem topat amb el mateix, amb diferents accents, diferents moments i diferents, si vostè vol, modulacions, sempre hem topat amb el mateix. Sempre s'ha pensat que això es podia simplement controlar, anular, canviar quatre coses per no sé què, etcètera.

I vostè em pot dir una cosa, em pot dir legítimament: «Però és que des d'aquí es va practicar durant molts anys el peix al cove» –se'n va dir d'aquesta manera–, pot dir això. I, certament, tindria raó en una cosa, senyora Sánchez-Camacho, tindria raó que durant molts anys, i no només els darrers trenta, des de Catalunya s'ha fet sempre un intent lleial de construcció del conjunt de l'Estat, en la línia més positiva que s'ha sabut; potser no sempre l'hem encertada, però en la línia més positiva que sempre s'ha sabut. I què ens trobem davant d'això? El FLA, que és un préstec amb interessos i amb diferencial de gestió? Ens trobem això? És per això que hem de donar gràcies? O ens trobem amb la llei Wert, que intenta desmuntar un sistema d'escola educatiu majoritàriament volgut i, a més a més, suportat per la població catalana? I, com això, ens trobem amb tota la resta. Ens trobem amb «no al pacte fiscal»; però «no» és «no», és cap possibilitat d'avançar en el que aquest país vol majoritàriament, que era administrar els seus recursos sense deixar de pagar a l'Estat espanyol! Tot això va ser «no», radical, rotund! I, com això, tantes i tantes altres coses.

I ara ens trobem amb un no també en els deutes aquests als quals vostè a vegades no els dona valor. Aquests deutes es podrien reconèixer; miri, si no es poden pagar, que no es paguin, puc entendre les dificultats dels demés, però almenys que els reconeguin. Nosaltres no podem pagar un munt de deutes als ajuntaments, però els reconeixem, els tenim apuntats, els pagarem; però és que allà ni se'ls apunten, no existeixen. Aquesta és la realitat.

I aleshores entrem en el punt final, final, no?, que és aquest que vostè deia. I ara també ens diran que no a una altra cosa, que és poder resoldre aquest conflicte que tenim, a través d'una forma normal, democràtica, legal, que seria votant a través d'una consulta específica. Això, senyora Sánchez-Camacho, tampoc serà possible? Jo li pregunto això: si realment vostès, el que vostè representa, estan disposats a trobar una via legal i, si pot ser, acordada, perquè a Catalunya es pugui resoldre un conflicte molt seriós. Que no s'ha inventat, senyora Sánchez-Camacho, el Govern; aquest no és un conflicte que s'hagi inventat ni el Govern ni, si em permet la referència, jo personalment.

I, si vostès no entenen el que està passant, de veritat –de veritat, de veritat–, vol dir que aleshores és impossible trobar una bona solució. Jo a Madrid estic cansat en aquest moment d'intentar explicar que el que està passant a Catalunya no és un tema menor, que hi ha

molta gent que ja ha fet un canvi de xip mental respecte a l'Estat espanyol, han fet un canvi de xip, i la mentalitat és de desconexió respecte a l'Estat. I quan es produeixen aquests canvis mentals és quan es produeixen els grans canvis en les societats, i això a Catalunya està passant. Vostès poden seguir dient el que vulguin sobre el que va passar el dia 11 de setembre, diguin el que vulguin, diguin que la majoria del país no hi era, però acceptin una cosa: si la majoria del país no estava allà, per què no resollem si la majoria del país està a favor de una cosa o una altra votant? Per què no ho resollem votant, si vostès tenen dubtes d'on està la majoria del país? Jo ahir els vaig explicar tota la seqüència sencera, de tres o quatre anys, o de cinc o sis, i els vaig dir una última cosa: no es mirin el carrer si no volen. Vostès no volen mirar el carrer perquè no els agrada el que passa, no els agrada veure 1.600.000 persones donant-se la mà demanant la independència per a Catalunya, no els agrada; jo ho entenc, això –jo ho entenc. Però el que no entenc és una altra cosa, el que no entenc és que no sàpiguen llegir els resultats de les eleccions del 25 de novembre, de fa deu mesos; això és el que no entenc que no siguin capaços de llegir. Perquè aquell resultat és molt clar, aquell resultat dona una majoria molt evident a favor del dret a decidir i de la consulta, molt evident. I vostès no poden pretendre que el que vostès representen s'acabi imposant respecte a aquesta gran majoria que hi ha al costat de vostès. No poden pretendre que això que vostès defensen, legítimament, passi per sobre de tot, perquè això no és normal –no és normal.

I, per tant, no apellin més a aquesta majoria silenciosa, resolguin-la d'una altra manera: a votar; consulta específica. Els hem donat molts camins per poder fer això, molts; n'hi ha cinc de legals. Cal una cosa: voluntat política. Cal una segona cosa: molt coratge a Madrid per part dels que això ho propiciïn, molt coratge –molt coratge–, jo els reconec, s'ha de tenir molt coratge. Però, atenció, perquè si no es té el coratge d'afrontar-ho ara s'haurà d'afrontar en condicions diferents. Seran pacífiques, òbviament, seran democràtiques, òbviament; no pot ser d'una altra manera venint del poble català, serà democràtic i serà pacífic. Però serà. Totes les cartes estan sobre la taula, jo no els he amagat res; els he dit: «Jo estic disposat a arribar, perquè hi hagi la consulta, fins a l'últim instrument legal que té un president, que és la convocatòria d'unes eleccions.» No amago res, totes les cartes estan sobre la taula. I la nostra actitud és constructiva absolutament, perquè es diu: atenent a aquesta majoria que hi ha en el poble de Catalunya –que hi és, senyora Sánchez-Camacho, hi és, ha passat el que ha passat; hi és, aquesta majoria hi és, i és molt gran–, atenent a això, l'única manera de resoldre aquests conflictes en democràcia és votant. És el que fan altres països. Quan votes, perds o guanyes. Escoltin, els que ara diuen «independència», pot ser que vagin a la votació i perdin, o pot ser que guanyin, però aquest és el risc d'una consulta.

Però..., senyora Sánchez-Camacho, aquest és el risc d'una consulta. Expliqui'ns una cosa: quin és el risc de la no-consulta? S'ho han preguntat, això? Canviïn la seva òptica, canviïn-la per un moment... Jo només els demano un punt de reflexió en aquest sentit, tal com està el pa-

ís, no és una dèria del president ni del Govern. Canviïn l'òptica per un segon només. Estudiïn els costos d'una no-consulta, i posin-los al costat dels costos, si n'hi ha, d'una consulta. Això s'ha de resoldre així, democràticament. Hi ha una majoria del país que vol canviar radicalment l'*statu quo* de Catalunya, que pot arribar fins a l'extrem que Catalunya es converteixi en un estat, i en un estat independent. Pot passar, això; pot passar. Hi ha molta gent a favor d'això. L'única manera de resoldre si això arriba a passar o no és que hi hagi aquesta consulta, perquè aquest corrent no es canviarà, senyora Sánchez-Camacho. És més, s'alimentarà més com més negativa sigui la posició de les institucions de l'Estat al fet que hi hagi la consulta. Perquè tots els països democràtics, i normalment civilitzats, quan tenen problemes d'aquests resolen les coses d'aquesta manera: consultant la gent. Negar el problema no resoldrà el problema; el problema hi seguirà sent.

Per tant, agafin el toro per les banyes, si em permeten aquesta expressió, eh? –una expressió que traduïda al castellà potser els agradarà–, agafin el toro per les banyes, entenguin que, més enllà de discursos de majories silencioses i tot això, aquí hi ha un problema molt gros i que aquest problema es pot resoldre, es pot resoldre democràticament, i que s'han d'assumir les conseqüències del pas del temps i de les voluntats majoritàries de pobles que se senten pobles, que se senten nació, que se senten societat per ells mateixos.

I a casa nostra –i aquest Parlament n'és una expressió– aquest poble al qual estem fent referència és, com vaig dir jo ahir, un poble barrejat, molt barrejat d'orígens, de parles, de procedències de tota mena, de creences, no cal dir d'ideologies, etcètera, és un poble molt barrejat –molt barrejat.

I vostè acaba dient: «Vostès estan dividint els catalans.» No, senyora Sánchez-Camacho, el que uneix els catalans sap què és en aquest moment, quan hi ha un conflicte, com hi és? I aquest no es pot evitar, el conflicte existeix; però no passa res, no és un conflicte a bufetades, pot ser un conflicte perfectament civilitzat, ha de ser un conflicte normal. Estem en el segle XXI, estem a la Unió Europea, hem subscrit un munt d'acords internacionals sobre drets humans, sobre tot el que vostès vulguin. Un principi inspirador bàsic de la Unió Europea, a la qual vostè feia referència, és la democràcia. El conflicte existeix, però un conflicte no vol dir que aquest conflicte se'n hagi d'anar de les mans, si no el dramatitzem més del compte. Conflicte vol dir que cal abordar-lo.

I, aleshores, el que uneix els catalans, senyora Sánchez-Camacho, crec jo, el que més uneix, diguem-ho així, el poble de Catalunya en aquest moment què és? La consulta o la no-consulta? Què uneix més? Senyora Sánchez-Camacho, respongui aquesta pregunta, per favor: què uneix més el poble de Catalunya?, davant del conflicte, que hi és. El conflicte no l'evitaran, vostès, ni nosaltres ni ningú; ja hi és, s'ha instal·lat en la societat –s'ha instal·lat en la societat–, i no és culpa d'un mitjà de comunicació. (*Remor de veus.*) No, no ho banalitzin, perquè aleshores vol dir que des d'aquí tampoc alguns entenen res. Però el tema és aquest, senyora Sánchez-Camacho: és millor, uneix més la consulta o la no-consulta?

Si vostès arriben a la conclusió que la consulta uneix més, anem-hi, i anem-hi junts i, si pot ser, tots plegats. I després que cadascú, arribat a aquell punt, triï el camí que pensi que és millor per a Catalunya. Uns diran: «Pensem...» –vostès segurament diran això–, «pensem que per a Catalunya és millor estar dintre de l'Estat, tal com estem ara.» Molt bé; doncs, escolti'm, perfectament respectable –perfectament respectable. N'hi haurà altres que diran: «Escolti'm, jo el que pretenc és un *statu quo* totalment diferent, però amb algun tipus d'acord amb l'Estat espanyol.» Legítim. I després n'hi haurà alguns que també legítimament –i potser seran molts, ja ho veurem–, doncs, diran: «Escolti'm, jo vull una Catalunya que tingui un estat propi dintre de la Unió Europea», diran això. I després, si volen, entrarem en algun altre moment d'aquest debat –ja no donarà temps aquest matí– en el tema de la Unió Europea, perquè aquí hi ha arguments en contra i a favor... (*Remor de veus.*) Ja ho veuran; ja ho veuran, com n'hi han –ja ho veuran, com n'hi han.

I perdonin que els acabi amb aquesta expressió, eh? –perdonin que els acabi amb aquesta expressió–: que trist haver d'agafar-se a un escut d'Europa per intentar avortar la voluntat majoritària d'un poble català que té el seu ADN empeltat a la mateixa Europa. Que trist! (*Remor de veus. Aplaudiments.*) Perquè si, al final, tots els arguments que vostès tenen per intentar impedir això és la por, si només és la por, aleshores són arguments, senyora Sánchez-Camacho, molt pobres. I normalment, quan els sento parlar d'això, sempre, gairebé sempre, a part d'alguna o altra amenaça, sempre hi ha l'argument de la por.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta, molt honorable presidenta. Molt honorable president, començo per les seves darreres paraules. Vostè ha dit que és molt trist haver-se d'agafar a uns arguments que siguin dir que es surt d'Europa si legítimament vostès volen sortir d'Espanya. Aquest argument i aquesta frase és del president Mariano Rajoy, que és molt trist treure 7 milions i mig de catalans d'Europa, per tornar-la ficar... Suposo que a la propera reunió que tindrà li ho dirà, que és un argument molt pobre i que és molt trist, de ben segur que li ho diu. Perquè estic convençuda que vostè diu unes coses aquí que no diu a Madrid, estic convençuda que vostè diu unes coses aquí que no diu al president Mariano Rajoy.

Però, miri, senyor president, el discurs de la por és el seu. Sap per què? Perquè vostè té por d'explicar als catalans les conseqüències d'una Catalunya independent. Aquesta és la veritable por, la seva, de no dir la veritat, de no dir que Catalunya es quedaria sense l'euro; que si tingués l'euro estaria en condicions de països com els que hem anomenat abans; de dir-los que perdrien la seva ciutadania, de dir-los que hi haurien fronteres, de dir-los com perjudicaria les empreses i l'exportació ca-

talana que no hi haguessin sistemes productius homologats amb els diferents tractats bilaterals, i també que tindrien aranzels addicionals. Això no ho dic jo, això ho diuen els tractats internacionals, els tractats bilaterals.

I sembla que vostè sàpiga més que ningú. Com que és el primer europeista –deu ser que abans que es creés Europa ja hi era, vostè–, doncs, és clar, evidentment, al ser el primer europeista, vostè sap com s'han d'interpretar els tractats. Jo li he anomenat els tractats, li he anomenat els articles, li ho ha dit el president de la Comissió, li ho han dit el senyor Prodi, el senyor Barroso, els portaveus de la Comissió, i vostès no ho volen entendre. No hi ha pitjor..., que el que no vol escoltar.

Però el que és pitjor, senyor president, és que vostè està generant unes expectatives a la gent basades en mentides. Jo entenc que legítimament Convergència Democràtica pugui defensar això que vostè diu; no el Govern de Catalunya, eh?, amb els impostos de tots els catalans i en nom de tots els catalans, sinó Convergència Democràtica de Catalunya –que Unió és una altra cosa; ja veurem el que defensa Unió. Jo ho entenc, això, que vostè ho pugui fer. Però que ho digui amb la veritat, amb els riscos i amb les conseqüències. I la por, ho torno a dir, és la seva, al no explicar als catalans les conseqüències d'això.

Vostè pugi aquí i expliqui als catalans com una Catalunya independent reduiria el 10 per cent de l'atur, després que porta un any i mig amb una sola llei aprovada al Parlament de Catalunya: l'impost de transmissions patrimonials i l'increment del 8 al 10. Expliqui-ho, pugi aquí, amb arguments convincents, no amb un acte de fe i de confiança en vostè i en aquesta meravellosa Catalunya independent que vostè defensa. No, no, expliqui-ho amb arguments creïbles, amb arguments racionals, perquè, si no, vostè perd credibilitat, senyor president.

Miri, senyor president, vostè em pregunta i em diu que el més uneix els catalans és la consulta. Jo sap què li dic? Que el que més uneix els catalans és sortir d'aquesta crisi, crear ocupació, donar oportunitats als nostres joves i sortir definitivament del forat en què ens han ficat els socis del tripartit, Esquerra Republicana, i els incompetents que ens han portat fins aquí. (*Aplaudiments.*) Això és el que uneix a tots els catalans. De tots els colors, amb plantejaments liberals o amb plantejaments socialdemòcrates, amb plantejaments d'austeritat o amb altres plantejaments, però el que els uneix a tots és la sortida de la crisi.

Vostè parla que la consulta serà la solució de tots els problemes, i que ens deixin anar a votar. Li ho repeteixo: fa pocs mesos que vaig anar a votar, i vostè també. I vostè parlava d'una majoria excepcional que no ha tret. Hem de tornar a votar? Per què? Perquè vostè no va guanyar aquelles eleccions? Perquè va perdre dotze diputats? Per això hem de tornar a votar en menys d'un any? Això és el que vostè vol: tornar a votar perquè surti la independència.

I li faig una altra pregunta més, senyor president: en una hipotètica consulta, vostè, Convergència, estaria al cantó del «sí»; però el Govern de Catalunya? El Govern de Catalunya, que crida els alts responsables i funcio-

naris de tots els catalans que estiguin en el projecte col·lectiu de la independència? Jo sóc funcionària de carretera, he treballat amb governs del Partit Socialista Obrer Espanyol, amb governs del Partit Popular –encara no era ni militant–, i sap una cosa? La meva obligació i la meva identitat era treballar per l'interès general de les persones, no al servei d'un projecte polític. I vostè ha utilitzat els funcionaris de Catalunya al servei del seu projecte independentista (*aplaudiments*), que és el projecte de Convergència. Això és el que vostè està fent –això és el que vostè està fent.

Vostè què farà? El Govern de Catalunya què farà? Serà objectiu? No estarà a favor del «sí»? No utilitzarà els mitjans públics? No es gastarà diners a donar suport al «sí»? Què és, David contra Goliat? Què és, que des de les fonts oficials del Govern de Catalunya, amb els impostos de tots els catalans, vostè defensarà el «sí» des del Govern de Catalunya? Li ho torno a dir: legítim des de Convergència Democràtica, però no des del Govern de Catalunya. Això està clarament descompassat, i no és així.

I li ho torno a dir: el dret a decidir que vostè vol és el dret a l'autodeterminació, és el dret a la separació. I per això els diu el senyor Felipe González als socialistes catalans, que van perdre la o d'«obers» pel camí i han perdut també la e d'«Espanya» pel camí fa molt de temps i ara cada vegada se'ls nota més, els diu que no es pot fer una consulta sense saber de què ni a què.

I el dia després què farà vostè? Si surt el «no» la tornarem a repetir? Si surt el «sí» crearà l'estat independent i serà deslleial amb el Govern d'Espanya? Vostè creu que pot plantejar una situació d'aquestes característiques amb aquesta irresponsabilitat?

Vostè deia: «Hi ha un corrent que no es pot aturar.» Miri, senyor Mas, jo vaig veure la manifestació de la diada del 2010, però el 2011, si jo no ho recordo malament, que vostè i jo anàvem junts i donàvem suport als presupostos, no va haver-hi cap sortida al carrer, no hi havia aquests escarafalls que hi ha ara. No es va produir la manifestació del 2012, la van impulsar vostès, hi van cridar a la participació vostès, a la del 2012, igual que la via independentista. Faran el mateix amb el 12 d'octubre? O hauré d'escollir declaracions com les del senyor conseller, el senyor Espadaler, que diu –fixi's– que pot haver-hi riscos i línies vermelles de la ultradreta que puguin anar al 12 d'octubre? Que no vam anar les persones lliurement, catalans, famílies cíviues, de manera democràtica, a manifestar-nos i anar a la plaça d'Espanya...? Que no vam anar a la plaça de Catalunya? (*Aplaudiments*.) Que no vam anar-hi? Vostè ha de titllar això –ha de titllar això– sota la sospita del feixisme des del Govern de Catalunya? Vostè per què impulsa la participació de la diada independentista i, en canvi, posen això altre..., quan els altres volem lliurement defensar una altra proposta? (*Veus de fons*.) Sí, sí..., no, no... Escol't'm, el que va passar a la Delegació de la Generalitat ho hem condemnat tots, i m'agradaria que vostès haguessin condemnat el mateix que succeeix a actes del Partit Popular, que succeeix a partits populars..., com va passar al de Lleida de la diada de l'any passat, que hi varen entrar, i jo no vaig escoltar el Govern de Catalunya condemnant que s'entrés, en la diada del 2012, a

la seu del Partit Popular de Catalunya. (*Forts aplaudiments*.) No ho vaig escoltar.

Llavors, senyor president... (*Veus de fons*.) Doncs, miri, no el vaig escoltar. Si ho va dir, li ho hauré de reconèixer, però haig de dir-li que al senyor Homs, lamentablement, li escolto moltes altres coses que no van pas per aquí –no van pas per aquí. (*Remor de veus*.) Però, escolti, els demano: els que vulguem anar a defensar que és millor seguir junts amb la resta d'Espanya hi tenim el mateix dret, i no som ciutadans de segona, i no se'ns ha d'amenaçar que aniran els Mossos d'Esquadra o aniran les forces allà, a lluitar contra no sé quí, que no es va produir l'any passat. Això és prendre partit per una causa, que és la que vostè ha pres, la independentista. L'altra, l'han de perjudicar.

Miri, senyor president, vostè deia, parlant de la llengua, que aquí es pot fer el que no es pot fer a Madrid. És veritat –és veritat–, però amb una diferència substancial: que aquí les dues llengües són cooficials. A Madrid només és oficial el castellà, que és la llengua comuna. Tot i això, els *institutos* Cervantes, i molts, estan donant impuls a les llengües catalana, basca i gallega a molts llocs del món. I no cal que m'ho expliqui, perquè jo he estat als Estats Units, i ho he vist. El que succeeix és que nosaltres no utilitzem ni la llengua, ni la història, ni la cultura per crear una identitat pròpia i nova. (*Remor de veus*.) Ni la història –ni la història! Perquè el senyor Casanova, el gran patriota espanyol, el que va dir que defensava Espanya..., d'això, vostès se n'obliden. Els que escriuen en castellà –els Mendoza, els Falcones, els Marsé–, aquests sembla que no representen la cultura catalana i sembla que no representen (*remor de veus*) –sí, sí–, sembla que no poden anar a Alemanya representant la cultura catalana. Vostès volen crear una cultura pròpia.

Però, li ho torno a dir, envers la llengua, miri, el Partit Popular ha incorporat a la llei Wert esmenes en què hi hagi una assignatura en què s'estudiïn nocions bàsiques de totes les llengües autonòmiques, perquè totes són –totes són– patrimoni comú de tots i formen part de la nostra història comuna. Però el que és lamentable i ridícul, senyor president, és que el 2009 el Parlament hagués de contractar un traductor de castellà..., a castellà, perquè venia un representant de Nicaragua a comparèixer. Això sí que és *cutre* i ridícul (*aplaudiments*); perdoni que li ho digui, però és així: *cutre* i ridícul; això sí que ho és. (*Aplaudiments*.) Deuria tenir molta feina, aquest traductor, del castellà al castellà, és l'única traducció que he vist que sigués molt difícil.

Però, miri, senyor president, vostè parla de l'acció exterior i de la gran contribució que l'acció exterior fa a les exportacions catalanes. També ho fan les ambaixades espanyoles, entre les quals vostè està representat i la resta –i la resta– de comunitats autònomes, també. El que no es pot..., i és *cutre*, senyor president, és que hi hagi un mundial de natació i vostè parli com a president de l'Estat que els ofereix..., i que els rep. Perquè no és Catalunya l'Estat que els rep: és Espanya i eren uns mundials de natació celebrats a Barcelona, a Espanya. Això és el que va fer vostè –això és el que va fer vostè. I recordi el seu discurs i les seves pròpies paraules.

Vostè parla del que no fa el Govern i dels dipòsits que resulta que vostè no ha pogut cobrar. Sap que el dipòsit bancari vostè el va aprovar per decret llei, amb un govern en funcions, quan el Govern d'Espanya havia anunciat que crearia aquest dipòsit? Si vostè no l'han tingut, no els poden compensar. Als que compensen són Andalusia i Extremadura, que l'han tingut durant tot un any, el 2011. Clar que el Govern d'Espanya els ha de compensar, perquè ja el tenien, aquest tribut. Però vostè diu les veritats a mitges; les veritats a mitges, que són mentides. I és que Catalunya no el tenia. Catalunya no va recaptar per aquest impost de dipòsits bancaris, sinó que va estar només un mes anunciat, i, per tant, no se li ha de tornar allò que no ha recaptat.

I vostè lliga això –i torno a dir que és immoral– a les pagues extres dels funcionaris. Vostè redueixi despeses identitàries, vostè prioritzi la despesa allà on n'hi ha i pagui la paga extraordinària als funcionaris, com ho estan fent la resta de comunitats autònomes, i no en responsabilitzi el Govern d'Espanya, que és el que vostè està fent.

Miri, senyor president, vostè ha parlat de Cambó, de Prat de la Riba... Jo sap què li dic? Crec que vostè està més a prop de Macià que de Cambó. Crec que hi ha traït el catalanisme ha estat vostè. Crec que aquesta nova Convergència Democràtica ja no és la del «pal de paller» ni la del «peix al cove»; no –no, no–: ara és –ara és– la de l'«Espanya ens roba» del senyor Puigcercós i del senyor Junqueras. Aquesta és la gran transformació. Vostè ha passat de ser i estar més a prop del Cambó que més a prop de Francesc Macià... Aquesta és la nova Convergència. I això és del que no s'han adonat..., això és del que no s'han adonat a Madrid. (*Veus de fons.*) Sí... –sí, sí–, això, estic d'acord amb vostès... (*Veus de fons.*) Si m'ho permeten? Estic d'acord amb vostès: a Madrid no s'han adonat que els qui manen ara són vostès; perquè, potser, aquesta Convergència Democràtica, que és una Convergència independentista, potser, qui els diu que és una *calentura de verano* són els seus socis allà, el senyor Duran potser va explicant això. No ho sé, eh?, però, potser va explicant que aquests de Catalunya els podem satisfer amb una cosa o amb una altra.

Nosaltres els hem dit que han de seure a negociar –a negociar– seriosament, a parlar seriosament amb el Govern de Catalunya. I vostè diu: «Hi han coses que el Govern d'Espanya no fa bé.» És veritat. Jo li ho he dit: «El model de finançament no és el millor i crec que l'hem de reformar profundament.» Crec que les comunitats autònomes receptores de diners de comunitats autònomes contribuents no les poden aplicar per a PER, per a subsidis, per al que vulgui. Crec que les han d'aplicar per a la recuperació d'indicadors econòmics, per al seu PIB, per al seu creixement i per a la seva reducció d'atur. I crec que això ho hem de reformar profundament. I, per tant, d'aquesta reforma del model de finançament tindrem un nou model de les autonomies, amb una segona transició.

Vostè no perdi l'oportunitat, no condicioni la negociació amb el Govern d'Espanya, amb Mariano Rajoy, a la consulta. Vagi més enllà. Pensi en l'interès general de tots els catalans, que és que es resolguin els problemes,

no que els creïn de nou, no que ens facin escollir entre uns o uns altres. Perquè, jo, senyor president, haig de dir-li amb molta tristesa el que vaig veure aquests dies a l'*Info-K* i a TV3 –amb molta tristesa, amb profunda tristesa. Jo vull educar el meu fill i la resta de nens de Catalunya en la llibertat, en el sentit crític, que, quan siguin grans, escullin el que vulguin: si volen votar Esquerra, que ho facin lliurement, si volen votar el PP que ho facin lliurement, però no adoctrinant els nens des de l'escola, com s'està fent ara i com s'ha vist en els mitjans de comunicació i com vàrem veure a TV3. (*Remor de veus i aplaudiments.*) Això em produeix molta tristesa. Em produeix molta tristesa veure que hi han uns nens que parlen que Espanya s'ha de rendir. Espanya és un projecte col·lectiu, i també som espanyols.

I miri, president, per acabar –per acabar–, li vull dir... –perquè ja fa estona que estic en vermell, i gràcies per la benevolència de la presidenta– (*veus de fons*), miri, senyor president, jo li he dit, i li ho torno a dir... –acabo, ja, eh?, no es preocupin que acabo ja–, li ho torno a dir, vostè és un president dèbil i inestable. Sap qui li ho deia això...? Li ho deia el senyor Rajoy al senyor Zapatero. Miri com va acabar el senyor Zapatero. Vostè ha perdut dotze diputats a la primera, veurem a la segona... (*Veus de fons.*) Però és que ara hi afegeixo, senyor president –hi afegeixo–, a més és irresponsable, a més, de dèbil i d'inestable, és i irresponsable, perquè no hi ha res més anticatalà que dividir la societat catalana, no hi ha res més anticatalà que fracturar la convivència dels catalans. Vostè té un govern que està fracturant Catalunya i que ens està obligant a escollir, a votar una cosa o una altra. I els que tenim el sentiment compartit, els que no volem separar-nos de la resta d'Espanya, què hem de fer? El que vostè ens mana? El que vostè ens obliga? El que vostè vol? (*Veus de fons.*) No. Vostè té una possibilitat... –vostè té una possibilitat–, i és el diàleg lleial amb el Govern d'Espanya.

I és una oportunitat històrica, senyor president. Si altres partits encara estan dubtant, si el PSC no sap on és, dissortadament, en un moment històric tan important, en el qual la defensa de la Catalunya dins de la nostra Constitució és fonamental, el Partit Popular i altres, com Ciutadans, sí que hi som. I li ho dic: hi som en el fet que les coses no han de quedar igual, s'han de reformar moltes coses, i vostè té la capacitat i el lideratge per fer-ho; però no ens obligui a una consulta il·legal, a una consulta que divideix i a una consulta que fractura, perquè aquesta és la consulta que vostè està impulsant: la que no està a la llei, la que no existeix; una consulta, només, que és la veu d'alguns que surten al carrer, però no la veu de tots els catalans.

I, finalitzo, vostè m'ha dit: «No parli més de “majoria silenciosa”». Deu ser que el colpeja; seguiré parlant de «majoria silenciosa», que és la que vostè no escolta i que és la que vostè no vol veure, que som tots els catalans.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i set minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, reprenem la sessió. I, seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Moltes gràcies, presidenta. En primer lloc, vull donar les gràcies a la gent que ens ha ajudat a fer el debat. La gent d'Iniciativa Verds i Esquerra Unida, amb *hashtag*, tot el debat hem demanat que la gent opinés, i haig de dir que allò que explicaré, però sobretot les resolucions que demà vindran, són fruit de la feina que hem fet, però també de la participació d'entitats, de gent, de l'actiu del país, o de part de l'actiu del país.

Dit això, dir que crec que no sorprendré ningú si dic que estem davant d'una legislatura excepcional i d'un moment excepcional. De fet, estem cinc anys després de la crisi de Lehman Brothers; cinc anys després, només. Estem a només tres anys de la sentència del Constitucional. D'aquí poc farà tres anys que en Mas, el president Mas, va arribar a la presidència de la Generalitat amb aquell eslògan «Comença el canvi». Fa només dos anys, i semblen una eternitat, que en Rajoy és president. I estem en un moment excepcional jo diria que per tres raons: per la crisi democràtica, per l'atac a l'autogovern i perquè la degradació social no té precedents.

Sí, dic «crisi democràtica», perquè la crisi democràtica és per la pèrdua de l'autogovern. Però no ens enganyem: per la pèrdua de sobirania davant dels mercats. El que avui passa a Europa és un escàndol. Qui mana és el Banc Central Europeu. Deixa diners als bancs al 0,5 i en deixa a les administracions al 5 per cent. La sobirania és marcada pel retorn del crèdit. Ho diu un economista grec de referència, en Varoufakis. I això ho vam consagrar a la Constitució espanyola, primer els bancs i després la gent, i després ho vam consagrar a les maleïdes lleis d'estabilitat pressupostària. Sí, les que van votar també al Congrés Convergència i Unió i Partit Popular. Fins i tot ho diu el que va ser economista en cap del Fons Monetari Internacional, Simon Johnson, que parla d'un «cop d'estat silenciós»; Ulrich Beck, «estat d'excepció econòmic». I aquesta crisi democràtica és agreujada pels casos de corrupció, per la compra de voluntats. Amb una comissió es despenjen, es canvien, voluntats. Per no parlar dels telèfons o dels debats silenciats, ja sigui en els parlaments o ja sigui en els mitjans.

Segon element: una crisi de recentralització també com mai. Perquè de la mateixa manera que els enemics

de l'estat del benestar mai desaprofiten una bona crisi per carregar-se'l, els enemics de l'autogovern no desaprofiten aquesta crisi per carregar-se'l. De fet, centrifuguen la reducció del dèficit cap a les comunitats autònomes; utilitzen el Fons de liquiditat autonòmica com la troica utilitza els mecanismes de rescat europeus contra Grècia, contra Portugal, contra Irlanda o contra la mateixa Espanya; voldrien que la Generalitat fos com la diputació. I com si no en tinguéssim prou diuen que la llengua de la Franja és el LAPAO, ataquen la llengua a les Illes o, ara a Catalunya, amb la llei Wert, ataquen precisament la immersió lingüística.

I dir que a aquestes dues degradacions se'ls suma una tercera, que crec que no la podem defugir: la degradació social sense precedents; de la refundació del capitalisme fa cinc anys hem passat a la refundació de les nostres vides, a la dels treballadors, a la dels usuaris dels serveis públics. De fet, l'austeritat, per a què serveix? Doncs en gran mesura és la millor política a favor dels creditors i en contra, en perjudici, dels deutors.

Fa només un any pactàvem la reforma laboral, i ha donat els seus fruits. La reforma laboral ha servit. Per a què ha servit? Per abaratir els costos laborals. No ho diem la gent d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida. El Consejo Español de Competitividad, que agrupa les principals empreses, ho diu: l'últim any hem baixat cinc punts. Aquesta és la crua realitat. Ahir mateix, la reforma laboral va donar els seus fruits: una esmena de Convergència i Unió, sí, de Convergència i Unió, que permetia que molts treballadors es poguessin despenjar, o els obliguessin a despenjar-se, de la negociació col·lectiva. I ahir teníem els treballadors del lleure i els del transport mobilitzant-se perquè milers de treballadors han quedat despenjats de la negociació col·lectiva.

I ara, a per què van? A pel sistema de pensions. Pensant en la seva sostenibilitat? No, perquè no pensen en els ingressos. Pensant en com reduir la despesa, en com hi ha un abaratiment, precisament, de les pensions, perquè així obrirem l'escletxa precisament als plans privats de pensions.

Algú em deurà dir: «Tot el que parles és a Espanya.» És veritat. A vegades amb la col·laboració de Convergència i Unió, però a Espanya. Però vostès saben, ho sabeu prou bé, que això no és així. A Catalunya fa tres anys que liderem les polítiques de retallades i d'austeritat. No hi ha un disseny per plantar-hi cara. I, és més, aprofitem les polítiques d'austeritat no només per retallar, sinó per privatitzar com mai. Les retallades en salut; la pròrroga pressupostària, un ajust en el primer semestre d'un 20 per cent de la despesa en el pressupost. Però per si no en tinguéssim prou, què ens trobem? Que en el Clínic retallem 17,5 milions, i a això s'hi suma la derivació de part de l'activitat cap als centres privats. Sí, sí, senyor Ruiz, és així. Primer s'anuncia un 20 per cent de retallades en els ajuts destinats a discapacitats físics i psíquics, i després s'anuncia l'increment del copagament. És a dir que per accedir a un dret tot anirà en funció dels diners que portis a les butxaques. És així, com treballem a Catalunya.

De fet, avui el que ens trobem és amb privatitzacions en matèria d'aigua. I no és exclusivitat del Govern de

Convergència i Unió. És cert. Ho fem amb ATLL, però també ho fem amb l'Àrea Metropolitana, amb l'acord de Convergència i Unió i el Partit Socialista. Seria injust dir que aquesta tendència històrica és exclusiva de Convergència i Unió. No ho és. Ho fa el Govern Rajoy, ho fan a Catalunya, ho fan a Holanda. Però la qüestió és on s'ubiquen aquest Parlament i aquest Govern. I aquest Govern i aquest Parlament s'ubiquen en aquesta tendència històrica, no només a la retallada, sinó precisament a la depredació entorn dels nostres drets a favor dels mercats.

L'austeritat no serveix per sortir de la crisi, ho saben prou bé, serveix perquè alguns sectors se n'aprofitin, i les conseqüències, però, són dramàtiques. Miri, no tenim més ocupació. Com es pot parlar d'una millora en l'ocupació quan vostès van als indicadors del CTESC, socioeconòmics i laborals, i les afiliacions al sistema..., enguany, cent mil afiliacions menys? No s'ha reduït, l'atur. Simplement, la gent no s'hi apunta, perquè saben que no trobaran una ocupació. Aquesta és la crua realitat. Exportem més, sí, però el mateix sector ocupa trenta mil persones menys. Per què? Perquè la demanda interna està en caiguda lliure. I per què està en caiguda lliure? Perquè retallem poc? No, perquè retallem massa, i massa intensament, i massa ràpidament. I això el que fa és ofegar l'economia, i això el que fa és degradar precisament el país en què estem.

És clar, davant d'això hi ha tres opcions. Hi ha la mirada complaent, la d'en Montoro, la d'en Rajoy, la del conseller Puig, no? No ho deia, allò de: «Hem deixat enrere la crisi»? Té bemolls, si em permeten l'expressió, que això ho digui la setmana de Panrico o la setmana de Roca. Hi ha una segona opció: la mirada parcial, pensar que tot ho solucionarem encarant una relació o una no-relació amb l'Estat. I l'hem d'encarar, eh? I tant que sí, ara en parlaré. Però això no se soluciona només, precisament, canviant les relacions amb l'Estat. Avui cal un combat per parlar de tot i per canviar-ho tot, perquè s'ho carreguen tot i perquè no hi ha democràcia quan la democràcia és canviar governs per no poder canviar de polítiques. Josep Fontana ho descriu a la perfecció en el seu llibre *El futur és un país estrany*, on afirma que el capitalisme ha perdut la por a les classes populars.

I, per canviar això, quin és el millor actiu? Jo crec que el millor actiu el tenim en el país, en un país dempeus, mobilitzat, que aprèn a acompanyar en el patiment, que es mobilitza, un país on, a vegades, hi ha desànim i un país on hi ha moltes expressions que combaten la resignació. Tenim una societat dinàmica, amb gran capacitat de generar nous projectes, iniciatives socials, ambientals, culturals. Tenim un fort sector cooperatiu, que per cert avui no està al món perquè vostès han retallat com ningú les partides en ajuda oficial al desenvolupament. Tenim noves experiències de resistència social; el moviment de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca és el que acompanya com ningú i millor que ningú els afectats precisament pels desnonaments. Tenim mobilitzacions de les víctimes de les preferents. Tenim tota la gent del sistema sanitari que garanteix precisament un sistema sanitari de qualitat malgrat unes retallades brutals. Aquest és el millor actiu. I tenim un

país mobilitzat nacionalment; mobilitzat nacionalment el 10 de juliol del 2010, mobilitzat nacionalment ara fa un any, mobilitzat nacionalment amb la Via Catalana per la Independència, que es va expressar d'una forma aclaparadora el passat Onze de Setembre.

Davant d'aquest escenari, què els proposem? Guanyar la democràcia. Però guanyar la democràcia tota, plena, absoluta. Amartya Sen, economista hindú, diu que la democràcia, més enllà de la representació política i del respecte a la regla de la majoria, implica, escoltin bé, la protecció dels drets i la llibertat dels individus, l'accés a les prestacions socials i el dret a accedir a la informació i a participar activament en la deliberació pública.

Doncs, fem-ho; i fem-ho, com? Amb tres conquestes: dret a decidir, amb la lluita contra la desigualtat..., guanyem la democràcia amb el respecte a la natura –amb el respecte a la natura– i guanyem la democràcia amb la regeneració democràtica.

Dret a decidir per una raó: perquè aquesta demanda és una oportunitat, perquè connecta amb la necessitat i, hi afegiria, amb un estat d'ànim. La necessitat i la voluntat de canviar-ho tot: el sistema polític, les relacions amb l'Estat, amb Europa i amb l'ordre social i econòmic. Hem de dir que hem arribat aquí en part pel que ahir es va explicar, per la sentència d'ara fa tres anys, que era, sí, un cop de porta, un cop de porta a totes les vies de negociació. Estem aquí perquè ens van tancar les portes. I volem decidir per una raó: perquè ho diu la majoria del país, perquè la majoria, gairebé el 80 per cent d'aquesta cambra, ho portava en els seus programes electorals. Per això, volem decidir. Diguem-ho clar: l'autonomisme, la Constitució, ja no fa consens a Catalunya. No en fa, i no passa re. Però no fa consens d'una forma molt àmplia, molt transversal. I això és el que ha fet que tot canviï.

De fet, coincideixo, en part, en el relat que feia ahir el president del perquè hem arribat aquí, i fins i tot quan ell feia esment a aquesta majoria àmplia i plural. Però si hi ha una majoria àmplia i plural, com tirem endavant ara el procés? El 25 de novembre el dret a decidir va ser més plural. Crec que això és el que va dir el resultat electoral. I el dia després van decidir pilotar el procés del dret a decidir des d'una majoria governamental. Jo crec que ara és hora que decidim com ho fem. Mirin, unes hores abans d'aquest debat hi havia qui deia: «En el debat decidirem la data i la pregunta.» I no seria raonable que ho decidíssim en el pacte? I en la comissió? En els marcs plurals? Jo crec que aquesta és la manera coherent, d'acord amb el que deia el president. Hi ha una majoria plural a favor del dret a decidir, i es decideix des de la pluralitat, des del protagonisme del Parlament i des del protagonisme del Pacte nacional pel dret a decidir. Perquè Iniciativa Verds i Esquerra Unida, com molta altra gent, volem decidir. I per poder decidir, per poder exercir el dret, hem de fer les coses bé, molt bé. Crec que aquesta és la manera. Volem fer la consulta. I jo els dic: «Miri, no fem de la data un problema.» El 2014, com si fos possible el 2013, i si no el 2015. Com més aviat millor, però, sobretot, en les millors condicions possibles. I això és el

que volem. Per això no entenc determinades maneres. Però no hi entraré, per facilitar precisament l'acord.

Per això crec, i ho creiem, que la millor manera precisament és discutir i aprovar quina és la via. Mirin, hi ha qui ens vol empènyer cap a un cert unilateralisme. I crec que qui ens vol empènyer cap a un cert unilateralisme és qui no vol que es faci la consulta: el Govern Rajoy. No vol. I per què ens hi vol empènyer? Perquè amb l'unilateralisme potser no anirem tan lluny. Jo, què volen que els digui? Crec més en la via quebequesa que en la via bàltica. Perquè expressa millor la complexitat del país; perquè ens permet avançar lluny, molt lluny, sent un sol poble; perquè és la millor manera precisament de treballar. I del que es tracta és de *keep calm*, que no ens passem ni una sola –ni una sola– de les pantalles per guanyar precisament el dret a decidir.

La setmana passada o l'altra en Rajoy deia: «Diàleg en el marc de la legalitat.» Jo no me'l crec. Ja els ho dic. No me'l crec gens. Però si ho diu agafem-li la paraula. La via del 150.2 o la via de la Llei orgànica de referèndums. Tant és. La que triïn. Jo crec que és millor la de la llei orgànica, però no farem d'això un cavall de batalla. Però precisament això és el que hem d'acordar. I per això hem portat una proposta: per decidir en el termini d'un mes quina és la via. Iniciativa Verds i Esquerra Unida ho podríem haver decidit el dia després de les eleccions. I el que sorprèn és que la majoria de govern té pressa, vol la data, el 2014, però hem fet dues declaracions, en aquest temps. Poca cosa. Molt poca cosa. Per tant, decidim-ho ja i fem-ho. Nosaltres volem votar, i com que volem votar el que volem és la via que faci més inapel·lable la nostra demanda, i allò que sumi més adhesions, i allò on tinguem més gent darrere. I això és el que volem, precisament, per a aquest país.

Quin serà el nostre compromís? Primer, un compromís actiu. I «actiu» què vol dir? El que hem fet. Miri, aquest grup parlamentari, Iniciativa Verds - Esquerra Unida, ha aconseguit que una força d'àmbit estatal, Izquierda Unida, reconegui el dret a decidir de tots els catalans i les catalanes. Sé que hi ha qui no ho posa en valor, però jo crec que en té molt. De fet, contrasta amb el fet que, per exemple, cossos electorals com el del PSOE estiguin a favor del dret a decidir a Espanya, i, en canvi, el Partit Socialista Obrer Espanyol està al darrere. Volem un paper actiu, i per això vam proposar la comissió parlamentària i el pacte nacional. I aquest serà el primer dels nostres compromisos, perquè volem decidir i volem, precisament, poder votar.

Volem un procés constructiu i responsable. I ja els ho dic: el que farem és combatre els escenaris catastrofistes, aquells que com a únic argument el que tenen és la por, l'amenaça: «Quedaran vostès fora d'Europa, de la Unió Europea, de l'euro.» I nosaltres el que farem és fer i tenir aquest compromís constructiu i responsable denunciant els incompliments de l'Estat, però a la vegada sent rigorosos, dient que hi ha dèficit fiscal i que el dèficit fiscal va des dels 700 milions fins als 16.000, no fent-nos trampes.

Voldrem que el debat sigui impecable. I, quan parlem de la Unió Europea, no val anunciar el purgatori o el

cel. Estarem a la Unió Europea depèn de com ho fem, de les majories que tinguem i de les vies que triem. No està escrit enlloc, si hi estarem o no; depèn de com ho fem, de les majories que tinguem i de les vies que triem. I així és com hem de fer-ho, sense enganyar ningú, sabent que hi han escenaris de risc, però també entenent precisament que, com hi ha escenaris de risc, el que hem de fer és les coses molt bé.

I afegixo: i exigirem pluralitat informativa als mitjans de comunicació catalans, i especialment els públics. Perquè, si volem fer aquest procés bé, s'ha de fer des de la pluralitat que a vegades es nega. I hem de prendre bona nota que a Catalunya els esquemes, les dinàmiques i les maneres de fer no poden ser precisament les d'altres latituds i les dels altres temps.

Ho farem per definir àmplies majories; si m'ho permeten, per recosir la societat, perquè volem un sol poble. Jugarem aquell paper històric que va jugar el Partit Socialista Unificat de Catalunya durant la Transició, aquell paper que va jugar el PSC durant els anys vuitanta, aquell paper que ha jugat Convergència i Unió, perquè entenem que aquest procés l'hem de fer precisament no des de la polarització, sinó recosint la societat i definint escenaris que ens permetin avançar lluny i avançar molts.

I ho farem per guanyar la consulta, perquè creiem que la consulta és el millor escenari per al debat, per a la decisió, per a la confrontació, però també per a la informació i per a la reflexió, perquè potser sense consulta aquesta informació i aquesta reflexió no sé si arribaran a arribar.

Segona reflexió: en tenim prou, amb això, per fer un país nou? Jo crec que no –jo crec que no. Per guanyar la democràcia no n'hi ha prou amb guanyar la consulta. Jo vull un país nou, i jo, que vinc d'una tradició federalista, ja accepto que això haurà de ser a partir d'un estat propi, i d'un estat propi que pugui tenir una relació federal o confederal, o ser directament independent. Però al costat d'això dic que aquest estat propi no es pot fer des de paràmetres mercantilitzadors, privatitzadors, ni des de la nul·la defensa d'allò que és públic. No, així no es pot fer –no es pot fer–, perquè és el país de sempre, és tenir un país independent perquè estigui en les mans dels de sempre.

Mireu, en massa ocasions, ja sigui amb les polítiques que afecten els sectors més vulnerables, o en els casos de corrupció, o davant d'un procés privatitzador, ens trobem amb el silenci, perquè, «com estem en el procés, silenci», no? Jo crec que aquesta, modestament, no és la manera.

I sí que vull fer un esment als amics d'Esquerra, perquè crec que aquest país nou, que vosaltres el voleu i nosaltres el volem, l'hem de fer amb un nou estadi nacional, però precisament no a partir de les polítiques de sempre. Mireu, fa mesos del nou acord de govern, i tots aquells elements positius que Esquerra Republicana va incorporar en el pacte de govern no s'han implementat. S'han implementat les retallades, les privatitzacions, però els elements positius, que nosaltres vam valorar positivament, no han tirat endavant. Jo per això vull demanar-vos, de la forma més amistosa pos-

sible, sense que ningú s'enfadi, que en determinades coses no mireu cap a una altra banda. Podem entendre els acords, però entenc que precisament davant de coses que succeeixen i que passen no s'ha de mirar cap a una altra banda.

L'altre dia un metge, independentista de fa una pila d'anys, del Clínic em deia: «Al pas que anem, amb les retallades i amb les privatitzacions, no ens quedaran estructures d'estat.» El futur l'estem construint ara, no el dia de la consulta, i els dies després, que vindran després de la consulta i que haurem de continuar negociant. I ara, en educació, en salut, amb la privatització de l'aigua, estem marcant el futur d'aquest país. Jo estic d'acord amb en Josep Oliver, quan deia l'altre dia en un article: «De la crisi econòmica els asseguro que ens en sortirem; del nostre contenciós històric amb Espanya, també, però el que no es corregirà és el patiment actual de milers de famílies, de nens i de grans sense recursos i sense ajudes públiques, que només sobreviuen gràcies a la caritat.»

I aquí vaig a la segona gran aposta: la lluita contra la desigualtat. Perquè no hi ha democràcia amb tanta desigualtat. I ahir, president –prop de dues hores?–, no va fer un esment de la paraula «desigualtat», no en va fer. Sorpren, però no ho va fer. De fet, els anys que portem de crisi, la desigualtat ha augmentat en major proporció que la caiguda que ha experimentat la renda *per capita* els darrers anys. Dit d'una altra manera: els pobres són més pobres, i els rics –sí, hi ha pobres i rics, en aquest país– són igual o més rics. Això és el que està passant i el que està succeint. La consellera Rigau diu que no amb el cap, però Idescat, Eurostat..., eh? No, és la realitat, aquesta és la crua realitat.

Hi havia un informe d'Intermon Oxfam i el tercer sector que deia: «A aquest pas, el 2025 el 20 per cent més ric guanyarà 14,4 vegades més que el 20 per cent més pobre.» En un any, del març del 2012 al març del 2013, hi havia 26.500 famílies més a Catalunya amb tots els membres a l'atur. Catalunya és el territori de l'Estat on hi ha hagut més desnonaments el 2012: de 101.034, 25.422 a Catalunya. A partir del 2012, el pressupost del Govern català va retallar elements clau: la renda mínima d'inserció –jo sí que me'n recordo, del conseller Mena–; els ajuts precisament al pagament del lloguer; les beques menjador escolar, que avui preveuen partides inferiors a les que tenien ara fa tres anys...

Vostè diu: «Jo vull el model suec de benestar.» El que no explica és que vostès han fet molt, moltíssim, per tenir el model fiscal d'Irlanda. Jo he estat al Congrés dels Diputats, i tenim el pastís més petit sap per què? Pels efectes de la crisi; però perquè sempre hi havia una veu amiga del govern de torn, del PSOE o del PP, aprofitant l'avinentsa per abaixar impostos a les rendes més altes, per aprovar instruments d'evasió i d'elusió fiscal, i aquesta era Convergència i Unió. Sempre! Té raó, eh? Jo també crec que si el PSOE torna a governar no farà la reforma laboral, si depèn de vostès; sempre estaran vostès allà perquè no la reformi. Si depèn d'altres majories potser sí, ja ho veurem, no? (*Aplaudiments.*)

Però, miri, fixi's vostè, vostè diu: «Suècia»; model fiscal pràctic d'Irlanda. I, clar, com tenim la fiscalitat d'Ir-

landa, què ens toca? Privatitzar com Holanda. Aquest és l'esquema que utilitzen. El que no explica, senyor Mas, és que aquest model de cogestió d'Holanda, de privatització d'Holanda..., des que s'ha privatitzat la salut, dos punts s'ha incrementat la despesa en salut amb relació al PIB. Aquesta és la realitat. Els seus models de gestió no són més eficaços; això sí, permeten que alguns facin molt, però que molt, negoci.

Li deia tot això perquè, miri, la realitat és que aquests darrers anys s'ha reduït la despesa de forma dràstica. Ahir deia: «Ens tocava un 6 per cent, i l'hem reduït un 18 per cent.» I les conseqüències són dramàtiques. El problema que tenim, però, és que vostès han de reconèixer la realitat, i avui hi ha una actitud per part del Govern de Convergència i Unió que la nega. Jo ahir, quan l' escoltava: «Un país que millora en salut, en educació...» –en educació tenim vint mil nous alumnes i els mateixos professors–, «un país que millora en serveis socials, que millora en ocupació...», després de conèixer les dades, em preocupa, em preocupava molt que estiguessin tan lluny de la realitat. Aquest estiu vam tenir l'informe del Síndic de Greuges entorn de la malnutrició infantil, i el que va fer el Govern és negar-ho –la portaveu de Convergència i Unió, el conseller Boi Ruiz... I encara recordo una pregunta que jo li feia, que vostè deia: «No es pot arribar a tot arreu, si no hi ha recursos disponibles i suficients.» Però, senyor Mas, estem parlant de malnutrició infantil. I es van comprometre vostès, en una moció amb nosaltres, a tenir una partida oberta, i ahir anunciava 34 milions, com si fos la gran cosa, quan és una partida inferior a la que teníem fa tan sols tres anys.

La pròrroga pressupostària, president, no ha fet guanyar 1.800 milions d'euros de marge, no és veritat. Això ha estat, precisament, una flexibilització en els objectius de dèficit *de l'Estat*. El que ha significat és que no poguéssim discutir les retallades, el que ha significat és que han retallat 1.300 milions en sis mesos. I el que els ha permès, això sí, és poder-ho fer sense debat, sense discussió, sense control. Curiosa manera d'aprofundir en matèria de transparència.

Les conseqüències? Pitjors serveis públics; tancament d'urgències sense diàleg amb veïns, ajuntaments ni professionals; unes polítiques que porten a un model familiar en què tot carrega sobre l'esquena de la dona –per cert, en la setmana on hi haurà una mobilització per aconseguir precisament que no hi hagi una marxa enrere en el dret, aconseguit fa molts anys, a favor de poder decidir sobre el propi cos i sobre l'avortament.

Fa tan sols un any, menys d'un any, vostè, el president de la Generalitat, al Palau de la Generalitat tenia una visita: Lula da Silva. No sé si entra en els seus esquemes meritocràtics, és un obrer metallúrgic, no sé si és dels millors, no?, però els deia: «Redistribuir per créixer»; «redistribuir per créixer», els deia, escolti'm bé. Doncs, sap què passa? Si vostè alguna cosa no ha fet és redistribuir, perquè el gran problema que tenim és: aquests tres anys que fa que vostè governa –tres anys, eh?–, vostès ho han fet tot per evitar les polítiques d'ajustos? I la resposta és: «No.» No, perquè no han fet la política d'ingressos que els tocava. No la van fer el primer any, quan nosaltres els ho demanàvem, ni el segon, quan els ho

demanàvem. I ara s'hi han compromès amb Esquerra, però encara no ho han fet.

Ahir té la gosadia de dir: «Si recuperem l'impost de dipòsits bancaris que vam aprovar quan ja sabíem que l'aprovava el Govern Rajoy, aleshores compensarem els empleats públics.» Per què no ho fan amb successions, anant més enllà i recuperant 500 milions d'euros? Quatre vegades van votar en contra de l'impost de dipòsits bancaris, president. I això és el que el fa estar en fals.

Per això els diem: «lluïta contra el frau fiscal» –mot que ahir no va utilitzar. Els diem: política redistributiva. I per fer què? Per aconseguir un pla de rescat social, tirant endavant, quan arribi, la ILP per a la renda garantida de ciutadania, que permetria que 600.000 persones, 640.000 persones que avui ho necessiten, rebessin, amb el 5,4 per cent del pressupost, una partida que els donés la dignitat. Els diem que recuperin, com han fet a Andalusia, el lloguer forçós. Els diem precisament que el que han de fer és polítiques actives d'ocupació, i no la privatització del SOC, o dir que reformaran el SOC d'aquí a sis mesos, quan deien que ho feien, fa sis mesos. Sí, sí, els diners d'Europa arriben i vostès el que fan és enviar-los a agències privades de col·locació, 1.200 euros per cada empleat col·locat, sense crear les polítiques actives d'ocupació. El que els diem és que facin coses diferents: reestructuració del deute, sí, pagant abans a aquells que més ho necessiten que a Abertis; o banca pública, perquè si el crèdit arriba tenim un problema.

Tercer eix: guanyem la llibertat, i que la guanyem precisament, sortint-nos-en d'aquesta, no depredant el territori, no amb els esquemes que ens han portat a l'actual crisi. Es pot sortir d'aquesta crisi amb el model que vostès propugnaven fa un any, Eurovegas? O ara, amb Barcelona World? La marca turística Barcelona i Catalunya és un èxit. I què volen fer? Degradar-la fent que aquest país passi a ser la marca precisament del joc i allà on s'installeu aquells que precisament el que volen és blanquejar diners? Aquest és el debat de fons.

Si volem sortir de la crisi, el que hem de fer és apostar per l'economia verda; sí, economia verda. I per l'economia verda com s'hi aposta? Com hi aposten altres llocs: fent que qui lidera les polítiques d'aigua o les polítiques energètiques siguin, sí, sector públic, com han fet a Berlín, com han fet a París, com han garantit amb un referèndum precisament a Itàlia, fent com fan a Alemanya, que les empreses que lideren les polítiques energètiques no són aquelles que s'embutxaquen 5.000 milions d'euros cada any per una mala regulació –sí, els *windfall profits*–, sinó empreses que defensen el bé comú, el sector públic liderat pels ajuntaments o pels mateixos lands. Aquest és l'autèntic repte.

I, per últim, quart bloc: guanyar la llibertat per mi es tradueix en un combat per una democràcia plena. «Democràcia plena» vol dir començar a parlar que avui la sobirania ens la prenen quan el Banc Central Europeu decideix polítiques que fia als bancs i no fia als estats. «Guanyar la democràcia» vol dir que la sobirania avui s'està perdent sota l'aparença tecnòcrata que amaga interessos de determinada minoria. Cada cop que vostè diu: «No hi ha alternativa», el mateix que deia Margaret

Thatcher, «There is no alternative», el mateix que deia el Mitte alemany, aquell acord entre socialcristians i socialdemòcrates, el mateix que diu avui el Govern holandès, entre liberals i socialdemòcrates, el que diuen és que no hi ha polítiques alternatives. I jo el que dic és que això és atemptar contra la democràcia. El repte és no com aconseguim sortir d'Europa, sinó com aconseguim canviar-la. I, lamentablement, vostès estan apuntalant precisament aquesta Europa que s'està carregant el contracte social.

Segona reflexió: transparència no vol dir parlar de transparència i fer després exactament el contrari que fas, perquè se't veu el llautó.

President, vostè va enviar una carta a Acciona i als bancs brasilers que han finançat l'operació de concessions d'Aigües Ter Llobregat. La hi he demanada. Quantes vegades ens l'han negada? Ens han negat la carta que vostès van enviar a Acciona i a les empreses brasileres que van, precisament, tirar endavant l'operació –l'operació– de la privatització d'ATLL.

Miri, vostè pot donar totes les dades que vulgui, però la realitat és que l'informe sobre la qualitat democràtica i la corrupció de la Comissió Europea situa Catalunya entre 174 regions... –ep, ho diu la comissió, eh?–, la 134 l'any 2012. I diuen que el 2013, per casos de corrupció, Catalunya encara va més enrere. Aquesta és la crua realitat.

Vostè pot parlar de transparència, però, quina transparència és aquella que renoven la sindicatura i perquè hi ha un síndic que ha fet bé la feina el que fan és vetar-lo? O aquella que no doten els recursos de la sindicatura perquè es faci bé la feina? Mirin, així no tenen credibilitat.

Tercera reflexió entorn de la regeneració democràtica. Per regenerar democràticament el que hem de fer és front als casos de corrupció. I per guanyar la democràcia el que hem d'entendre és que a Catalunya hi ha massa àrees fosques, massa zones fosques sobre com s'han fet les coses. Que hi ha hagut corruptes –ep, i atenció– i corruptors –corruptes i corruptors.

I, per una banda, tenim la corrupció, la del PP, la corrupció instal·lada i enquistada en totes les estructures del partit de Mariano Rajoy. Però, per altra banda, a Catalunya tenim el cas Palau, que no és una anècdota ni un cas puntual, sinó la implicació estructural del partit majoritari de Catalunya en un cas de finançament il·legal, presumptament amb diners de grans constructors a canvi de concessions. Tenim els casos d'espionatge polític, que no són una anècdota, són una manera de fer i d'entendre la política que, pel que sembla, ha estat una pràctica que a Iniciativa Verds i Esquerra Unida ens repugna.

I la resposta davant d'aquests casos, quina ha estat? Les respostes de sempre: «Jo no en sabia res. Una cosa són les finances del partit i l'altra les responsabilitats polítiques. Quan es jutgi –d'aquí a no sé quants anys– ja es veuran les responsabilitats.» Així no, així no es pot fer net, i vostès ho saben –així no es pot fer net.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

Acabo ja, vaig acabant, presidenta, amb el tram final de la intervenció. Perquè jo crec que en aquest escenari, sobretot, el que necessitem és guanyar el debat. I entendre que guanyar a la democràcia és poder parlar de tot, i no que els debats se silenciïn, i que els debats quan tracten determinats sectors econòmics simplement no tinguin cap tipus de rellevància. El que hem de fer és parlar de democràcia i entendre que la democràcia, que la democràcia plena és aquella en què les decisions que es prenen es prenen en funció de l'interès general i no de l'interès particular d'una o d'una altra empresa.

Per això necessitem llei electoral, com ens reclamaven molts dels participants en el debat obert. Però no ens enganyem: amb això no en tenim prou. Necessitem llei de transparència, i una llei de transparència que vagi molt més enllà d'allà on volen anar vostès; una llei que el que faci és que la norma general és tenir accés a la informació que tenen les administracions. I necessitem referèndums revocatoris i derogatoris, i que hi hagin instruments ciutadans, quotidians, que no esperin que cada quatre anys vas a votar i mentrestant aquell en qui has dipositat el vot pot fer absolutament el que li doni la gana.

Miri, president, la gent d'Iniciativa Verds i d'Esquerra Unida i molta altra gent volem guanyar la democràcia. I guanyar la democràcia vol dir guanyar el dret a decidir; guanyar la democràcia vol dir un combat ferotge contra la desigualtat, perquè la dignitat d'un país està en la dignitat de la seva gent. I aquesta dignitat l'ataquen amb la reforma laboral i amb les retallades. Volem guanyar la democràcia per expulsar la corrupció de la vida política.

Acabo amb un poema, o, millor dit, amb un tros del poema que ahir vostè no va llegir, el mateix poema d'Espriu –el mateix–, però el tros a què –no sé per què– no va donar lectura: «Quan arribi el dia, haurem fet el primer / i inesborrable pas vers la suprema / unió i igualtat entre tots els homes. / I potser aleshores ens serà permès de començar, / sense classes socials, ni odis religiosos, / ni diferències cruels i injustes pel color de la pell, / la nostra peregrinació a través de l'espai, / cap a la pensada llum.»

Espriu parla de Catalunya, i tant! Però, sap de què parla també? D'allò de què tan sovint s'obliden: de la desigualtat, d'aquest mot que ahir no va utilitzar.

Moltes gràcies, presidenta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Govern, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, senyor Herrera..., encara que vostè ha començat per, bàsicament –després de descriure el moment excepcional que estem vivint–, les tres crisis, si no ho recordo malament: la crisi democràtica, la crisi d'autogovern i, ha

dit, «la degradació social sense precedents», i just després ho ha encavalcat amb tot el tema del procés nacional, del dret a decidir..., jo, si m'ho permet, doncs, començaré per la segona i tercera part de la seva intervenció i després acabaré per aquesta primera. Em refereixo, en aquest cas, al tema del dret a decidir.

Vostè parla en el sentit que ahir, ho diu vostè, no es va sentir la paraula, en el meu discurs, «desigualtat». És possible que no sortís aquesta paraula, no li ho nego, ara no he tingut temps de repassar-lo tot, el discurs, és possible que no sortís, però el concepte sí que hi era, i molt. Perquè es pot parlar de desigualtat o es pot parlar de la situació d'emergència que viuen moltes persones, o es pot parlar de vulnerabilitat, o es pot parlar de situacions marginals, o es pot parlar, per exemple, que algunes coses que s'han fet, com a conseqüència de situacions que ens vàrem trobar, han obligat a reduir uns pressupostos on les úniques partides que han incrementat són els interessos financers. I vaig dir que això havia anat a determinats llocs: a les entitats financeres, que eren els únics que n'havien sortit beneficiats com a conseqüència d'aquestes polítiques d'ajustament, perquè les úniques partides que havien crescut eren aquestes. Vaig parlar dels problemes que signifiquen desigualtats com, per exemple, el risc de pobresa que hi ha a casa nostra, i ho vaig situar com *el primer* problema que tenim a sobre. Vaig identificar fins a deu... –i vaig dir que no era una llista exhaustiva–, fins a deu àmbits on el país no acaba, doncs, de trobar el to, no acaba de trobar el camí, no acaba, doncs, de millorar. Entre aquesta llista, a més a més, del risc de pobresa hi havia l'atur jove, l'atur juvenil; hi havia l'atur de llarga durada, el de majors de quaranta-cinc anys... Tot això, senyor Herrera, hi era.

Ara és fàcil venir aquí i llençar la paraula, no? «Vostè no va parlar d'una paraula.» Però, senyor Herrera, el concepte hi era –el concepte hi era–, i no només hi era... I no recordo en aquest sentit quan vostès governaven... –no ho recordo, pot ser que jo tingui mala memòria, eh?, però no ho recordo, i van governar en èpoques fàcils i en èpoques difícils–, no recordo haver sentit mai des del seu Govern en aquesta tribuna, concretament en els debats de política general, que, per part del president que hi hagués en aquell moment, hi hagués una assumpció tan clara i tan directa d'allò que el mateix president i Govern creien que en el país no funcionava prou bé. No ho recordo. Pot ser que passés, eh?, però jo no ho recordo.

En qualsevol cas, el que li vull dir és que ahir no va ser un discurs del «Catalunya va bé». A això, ja hi estem acostumat en altres àmbits. Jo recordo fa uns anys enrere allò de «España va bien.» Fa tretze anys enrere o dotze. I recordo no fa tants anys amb un govern diferent... –ja no era el PP, amb un altre govern–, recordo perfectament que els discursos eren: «Ara, doncs, passarem a ser gairebé els primers, perquè passem per Itàlia, passem davant de França, passem davant de tot-hom ja.» Això ho recordo, no fa gaires anys de tot això.

Ahir no hi va haver un discurs així aquí. Hi va haver un discurs..., si vostè ho vol, doncs, se li poden trobar moltes mancances, errors, etcètera. Però crec que no es pot dir que va ser un discurs ignorant la realitat del

país. La realitat del país ahir hi va ser, i, a més a més, amb tota la seva cruesa, amb allò que va bé –perquè també tenim dret a subratllar, ho suposo, allò que va bé, però no només nosaltres com a govern– o allò que va millor –o allò que va millor.

Vostè ha posat un exemple, que és el tema, per exemple, concretament del tema de l'ensenyament. Clar que en l'ensenyament hi ha menys mestres i més alumnes. Té tota la raó del món: hi han menys mestres i més alumnes. Aquest any, concretament, no hi ha menys mestres, però hi ha més alumnes. Si vostè ho agafa en els darrers tres anys –ja li ho dic jo, no hi ha cap problema a reconèixer-ho–, hi ha menys mestres –uns tres mil menys– i bastants més alumnes en el sistema. D'acord, des d'aquest punt de vista, vostè pot dir «l'ensenyament no va millor» –des d'aquest punt de vista. Però suposo que l'última raó d'un sistema d'ensenyament és que, una vegada els nois i noies passin per aquell sistema, doncs, en treguin el major rendiment possible –se suposa– i el millor conjunt de valors possibles. Doncs, en aquest sentit, encara que a vostès els costi de reconèixer-ho, en aquests últims anys, amb menys mestres, amb menys salaris, amb pitjors condicions laborals i amb més alumnes, gràcies als mestres –que vol dir a la seva consciència, i els atribueixo el mèrit a ells– i a les famílies, gràcies a ells, el rendiment escolar en aquest país millora.

Bé. Des d'un punt de vista social, això no deu ser una regressió. Ara, des del punt de vista dels salaris públics, és una regressió. Li'n dono tota la raó del món. Per això som els primers preocupats pel fet que aquests eraris públics es puguin restituir al més aviat possible. No tenim ganes d'eternitzar aquesta situació. El que passa, que..., escolti'm, les coses són com són. Després em referiré a tota la seva dialèctica, que no és nova, sobre el tema de la política d'ingressos, etcètera, si en això, doncs, tenim marge o no en tenim i quin marge tenim, etcètera, no?

Però, fixi's que, en aquest sentit que li intentava, doncs, explicar, crec que el Govern és perfectament conscient... –i jo intento ser-ho també, tot el que sé i tot el que puc...–, som perfectament conscients de la realitat del país, de la duresa d'aquesta realitat, de les situacions de desigualtat que hi ha –que hi són, evidentment, hi són. Fins i tot, en alguna resposta d'aquest matí he explicat com es va fer l'ajustament de competitivitat en aquest país en aquests últims anys i com s'està fent ara. Primer es va fer traient gent de la feina; per tant, incrementant l'atur, sobretot el 2009 –Govern d'esquerres a Espanya, tripartit a Catalunya, sobretot el 2009. Però ara s'està fent no tant traient tanta gent, sinó abaixant salaris. Les dues coses són veritat i les dues coses no són bones, perquè guanyar competitivitat per aquestes vies no és bo, no és el millor camí. Però, també, vostè m'ha de reconèixer que encara no hem trobat una manera prou bona de poder guanyar competitivitat, que en necessitem, que segurament costa més en el llarg termini, doncs, d'altres elements, d'altres factors. Que, de tota manera, també Catalunya en alguns àmbits d'aquests estan fent avenços significatius.

Vostè em reconeixerà, per exemple, perquè és una evidència, que en aquesta transformació o evolució del

nostre model econòmic i, finalment, social, doncs, tota aquesta aposta que està fent el país pel coneixement, per la ciència, per la recerca, per la universitat, etcètera, algun fruit està donant i algun fruit donarà després.

Que tinguem, per exemple, avui, un institut com el de ciències fotòniques, que deu, dotze anys després del seu naixement s'hagi situat a dalt de tot del món –del món–, això no deu ser dolent. Això és una de les coses que en aquest país està funcionant, al costat, doncs, de, simplement, això que vostè deia. Que no li trec la raó, eh?, però vull dir, l'únic que intento dir és que aquesta desigualtat que vostè reclama, el concepte, en el meu discurs hi era. Hi era d'una manera, a més a més, volguda, expressada, doncs, a la meua manera, que potser no coincideix exactament amb la seva, però aquest concepte clarament hi era.

Un parell de comentaris més en aquest sentit. Vostè ens parlava de coses que s'estan desmuntant, etcètera. El tema, concretament, deia vostè, de les beques menjador. Jo he analitzat la seqüència dels darrers anys. Quan vostès estaven en el Govern hi va haver un any que van incrementar-se les beques menjador d'una manera significativa. Va ser el curs 2009-2010. Però va passar una cosa: el 2010-2011, el curs 2010-2011, quan vostès el van planificar, el van dissenyar, però ja no el van executar del tot, aquell any en el seu pressupost les van abaixar. (*Veus de fons.*) Sí, va ser així. Per què? Va ser així. Per què vostès van abaixar les beques menjador del 2009-2010 el 2010-2011 quan la crisi era igual o pitjor? Però ho van fer. Potser vostès no en van estar al corrent –jo no ho sé, això–, potser és una cosa que es va fer en altres nivells del Govern –jo no ho sé, això–, però aquesta és la realitat. Aleshores, segons quins discursos, doncs, clar, aleshores..., sí, bé, vostès ara diran: «Hi havia una partida oberta», etcètera. Miri, la realitat és que la intenció –la intenció– es va veure en el pressupost; vostè això no m'ho negarà. Vostès van presentar uns pressupostos, o no? Perquè, si tanta importància tenen els pressupostos, segons vostès diuen, realment deuen ser tan importants que és a on es veu la voluntat d'un govern. En la seva voluntat, d'un any per un altre, en plena crisi, van baixar les beques menjador. Bé. Escolti'm, doncs... (*Veus de fons.*) Sí, home, no m'ho negui, senyor Herrera, perquè hi ha coses que no es poden negar. Vostè pot dir el que vulgui i nosaltres no podem ni tan sols intentar replicar-li coses que són comprovables? Jo crec que això és així.

Com, per exemple, el tema dels lloguers dels habitatges. Jo ara no li recordaré el problema que vàrem trobar des del punt de vista de tots els contractes de lloguer que vostès havien fet i promocions d'habitatges per llogar que teòricament estaven finançats per l'Estat i després ho van desmuntar, els finançaments, etcètera, no? Però el que sí que li vull dir –vostè crec que això com a mínim ho ha d'intentar reconèixer– és que el Govern està fent un esforç molt important per intentar que famílies amb desigualtats molt grans, amb vulnerabilitat molt alta, no perdin l'habitatge, o, si l'arriben a perdre, en puguin recuperar un altre.

Ahir els vaig donar una dada: en els últims dos anys i mig, dos mil habitatges públics que no estaven ocupats ara ho estan. Deu ser tenir més sensibilitat, que

dos mil habitatges públics estiguin ocupats per part de gent necessitada que no pas que estiguin buits, deu ser més sensibilitat.

Ara, escolti'm, se n'estan fent, de coses. I se n'estan fent, com ahir vaig dir, havent evitat només em sembla que era en aquests primers mesos de l'any, doncs, fins al 15 de setembre, 1.900 llargs desnonaments a Catalunya, un 30 per cent més que l'any passat. El Govern s'hi ha posat seriosament, en tot això. Ara, vostè em dirà: «Tenen casos que no els han resolt.» Segur, trobarà casos que no els hem resolt. I, per tant, mentre hi hagi un cas que no s'ha resolt, no ho hem fet prou bé. Ja li dono la raó –ja li dono la raó. Però, home, no em digui que aquestes coses, que són molt sensibles des d'un punt de vista social... Vostè intenta introduir la imatge de: «Aquest Govern, d'això, no se n'ocupa, no és un tema d'ells.» Això és el que és fals, senyor Herrera, això és el que és fals –això és el que és fals. Això, jo ho sento, sempre li ho combatré, perquè no té raó; en això no té raó. Es farà millor o es farà pitjor, però des del punt de vista de l'actitud, de la voluntat de resoldre aquests problemes, hi és tota. Li n'he posat alguns exemples.

Vostè em posava també l'exemple d'Holanda, perquè el vaig citar jo, no? Suposo que ho ha fet per això. Doncs, bé, parlant amb els governants holandesos, on estan retallant fort sap on és? En la sanitat. Això que vostè diu: «No, no, ells parlen de no sé què, però pugen el pes de la salut a dintre del seu PIB.» Miri, a on està retallant fort el Govern holandès és en sanitat. Però «fort» vol dir «molt fort», molt més fort en els seus plans del que nosaltres hem fet fins ara, i ells tenen molt més marge que nosaltres. Perquè sap què passa? Que ells tenen allò que en diuen «la triple A»; encara avui tenen tres as, que vol dir que poden obtenir crèdit a tot arreu del món i barat. I aquests que poden obtenir crèdit a tot el món i barat, ara retallaran durament la sanitat. I aquests últims temps també ho han estat fent; amb dificultats socials, etcètera, però ho estan fent. I ara no ho fan els lliberals, ara ho fan amb els socialistes.

Aleshores, jo li dic –ho vaig dir ahir–: «Nosaltres tenim un bon model sanitari.» Fins i tot ara, encara, amb les retallades, els ajustaments, etcètera, seguim tenint un bon model sanitari. Si l'índex de satisfacció de la gent del nostre país sobre el nostre sistema de salut és un 8,1, per part de la gent que ha passat pel sistema de salut, això a les dades més recents, que volen dir de l'any 2012, deu dir alguna cosa, això!, deu significar alguna cosa! O és que la gent, en el nostre país, s'ha begut l'enteniment i puntuen bé el nostre sistema de salut, doncs, perquè volen ajudar el Govern, per exemple, que quedi bé? Oi que no deu ser així? Doncs, nosaltres l'estem intentant protegir, aquest sistema de salut. I a fons. Ara, el que ens hem trobat és que no podem simplement dir que el protegim, ho hem de fer. I fer-ho requereix decisions que no sempre són agradables i que en moltes ocasions són doloroses.

Vostè em feia referència també..., perdó, abans d'entrar en això..., jo crec que hi ha dues maneres de carregar-se els serveis públics d'un país, hi ha dues maneres: una és no creure-hi –no creure-hi–, i, si no s'hi creu, el que ha de fer un partit que està en el Govern i

té majoria i no hi creu, en els serveis públics, és desmuntar-los –és desmuntar-los. És això: no es creu en el servei públic. O no es creu en la garantia pública del servei, que encara és millor. Perquè vostès han governat durant bastants anys i segurament han tingut clara quina era la garantia pública del servei, però han entès que en aquest país, per tradició, en la prestació del servei no només hi ha funcionaris o empleats públics, sinó que hi ha gent que treballa a les entitats del tercer sector, que no són funcionaris ni empleats públics. I això no els devia semblar malament, suposo. O també hi ha molta gent que ve d'associacions sense finalitat de lucre, o molt tradicionals algunes altres, que en el camp de l'ensenyament, de la sanitat, no han sigut funcionaris, no han sigut empleats públics, i en canvi han fet tradicionalment una molt bona feina. Per tant, el que és important és la garantia del servei públic.

Doncs, bé, hi ha dues maneres de carregar-se la garantia del servei públic, i, finalment, les polítiques de protecció social, de l'estat del benestar, etcètera. Una, no creure-hi. Clar, si vostè ens acusa a nosaltres que no hi creiem, jo em pregunto..., sumant vint-i-tres anys de govern del senyor Jordi Pujol i els gairebé tres que ara portem, on sistemàticament hem fet sempre, en tots els camps, apostes perquè la garantia de servei públic vagi endavant. En tots els camps. Ara, no hem confós la garantia de servei públic amb «la prestació del servei necessàriament l'ha de fer algú que cobra directament la nòmina de l'Administració». En molts casos és així, però no sempre; en molts casos és així.

Si ara vostè es mira l'ensenyament, com es dona en aquest país, o les llars d'infants, veurà que cada vegada hi ha més pes del sector públic i cada vegada menys del sector concertat. Però això està passant també ara, i no governen vostès. També està passant ara. Per tant, no ens pot dir que nosaltres ens hem volgut carregar això perquè no creiem en la garantia de servei públic. No ens ho pot dir, senyor Herrera, perquè és que el desmenteix la realitat de molts anys. És molt evident que això no és així. Per molt que vostè després agafi el rave per les fulles i ens intenti, doncs, demostrar..., sí, ens intenti demostrar exactament el contrari, no?

Ara, hi ha una altra manera de carregar-se la garantia de servei públic. Una és no creure-hi; crec que no és el cas a Catalunya per part de..., de nosaltres segur que no, i de vostès segur que tampoc, i en general de ningú, en general, eh? Hi ha una altra manera de carregar-s'ho, que és considerar que el que és la prestació de serveis no té res a veure amb si hi ha recursos o no. Això és una altra manera de carregar-s'ho. Perquè, si un no té consciència que això té algun límit, i el límit el marca la disposició de recursos, si no hi ha cap consciència sobre això, aleshores exerceixes el servei públic des d'aquest punt de vista i el portes fins a un límit que el fas tan insostenible que te l'acabes carregant. És una altra manera de carregar-se la garantia de servei públic, eh?

N'hi ha dues, de maneres: no creure-hi o no posar-hi cap tipus de límit mai i pensar-se que en això Déu proveirà –bé, no sé si en el seu cas, doncs, és una expressió feliç, però–, algú se n'ocuparà, algú se n'ocuparà de tot això. Bé, no dic que això sigui fil per randa el que vostè

exposa, atenció, no dic això, però assenyalo que hi han dues maneres de fer-ho, això. Vostè ens fa culpables a nosaltres d'una. Jo procuro no responsabilitzar-los de la segona manera de carregar-se això, perquè entenc que bé, que aquest criteri potser no el comparteixen del tot, però com a mínim intel·lectualment, doncs, el tenen present, com a mínim el tenen present intel·lectualment.

Però també tingui en compte una cosa, eh? I això ho repeteixo. I, si vostès consideren que això és una crítica excessiva, doncs, jo els demano disculpes, no?, però jo tinc l'obligació de recordar que, si nosaltres hem hagut d'«apretar» més en aquests darrers tres anys, és perquè la situació de partida de Catalunya en aquell moment era pitjor que les altres. No hauríem hagut d'«apretar» tant, no hauríem hagut nosaltres d'assumir tants costos polítics, com he dit, o vaig dir ahir, i la gent tants costos des de tots els punts de vista, si la nostra situació de partida hagués estat diferent. També és veritat que la situació de partida no tenia a veure només amb com ho va fer un govern; tenia a veure amb com ho va fer un govern, tenia a veure amb la crisi, com per a tothom, i tenia a veure amb una situació molt injusta de dèficit fiscal a Catalunya, crònic. Tenia a veure amb tot això –tenia a veure amb tot això. Intento ser el més objectiu possible.

Però de tota manera tinguem en compte també això. Vostè diu –i després hi arribaré un moment al final de tot, eh?–: «Manen els mercats, aquí, manen els mercats; mana el Banc Central Europeu.» Sí, i jo no sé fins a quin punt mana, però vaja. I als Estats Units no mana la Reserva Federal, en bona part? I als països que abans tenien una altra tradició, doncs, que ara estan canviant i estan canviant cap als sistemes més similars als americans o els europeus? Sí, home, països que estaven amb altres dinàmiques, amb altres òrbites, i ara han canviat i s'estan apropant més cap aquí. Sí, vull dir, això... (*Remor de veus.*) Escolti'm, jo no jutjaré els altres –jo no jutjaré els altres.

Vostè diu: «És el pitjor dels mons.» D'acord. Però, atenció, és el pitjor dels mons, però no m'ho confongui amb Europa. No m'ho confongui amb Europa, senyor Herrera, perquè això no és just. Europa té molts defectes, és veritat; té moltes desigualtats, és veritat; té molts anhels, doncs, que no s'han aconseguit superar, també és veritat. Digui'm un lloc del món, com una regió gran del món, un gran país o una gran agrupació de països, digui-me'n un, que, des d'un punt de vista social, tingui més sensibilitat i, sobretot, més, diguem-ne, anhels de justícia.

I vostè em dirà: «Això és el que hi havia abans, però ara tot això està desapareixent.» Però també analitzin-ho d'una altra manera. No deu ser que Europa no és capaç de regenerar-se d'alguna manera a ella mateixa per no abandonar els seus grans objectius i mantenir sòlids aquests primers objectius, que són els importants, però per la por de fer les coses diferent alguna vegada s'immobilitza, es paralitza i no aconsegueix fer canvis, que al final són els que, a través d'aquesta paràlisi, acaben desmantant els sistemes? Bé, potser coincidim, amb diferents matisos, en l'anàlisi, però jo tenia l'obligació d'intentar, doncs, abordar-ho en aquest sentit.

Un comentari molt breu sobre el president Lula. Certament, va venir aquí, va dir el que va dir, li vam donar el Premi Internacional Catalunya. Quan jo ara fa pocs mesos vaig ser al Brasil el vaig anar a veure, vaig tenir una conversa molt interessant. I deixi'm dir-li una cosa que ell també va dir –la va dir en privat; no a mi, a altra gent–, i ara que ja ha passat molt temps potser ara val la pena recordar-ho, no?, perquè dit per ell –dit per ell, no per mi, eh?, no hi tinc res a veure– potser té algun valor.

Va dir, reunint determinada gent d'aquest país... –gent que no eren de dretes, gent que no eren representants del món del capital, determinada gent que representaven, doncs, el món del treball, el món social, etcètera–, els va dir: «Escolteu, ara no és el moment de discutir qui va» –ho va dir ell, eh?– «en el vagó de primera i qui va en el vagó de segona, perquè vostès el problema que tenen» –deia ell; deia ell referint-se a Espanya i també a Catalunya–, «el problema que vostès tenen, és que el tren, el seu tren ha descarrilat, i tots vostès» –deia ell, el president Lula– «l'han de tornar a posar a la via. I quan l'hagin tornat a posar a la via, tots vostès, quan l'hagin tornat a posar a la via, aleshores comencin a discutir-se a quin vagó va cadascú, si és que hi ha d'haver vagons diferents, que potser no n'hi ha d'haver.» Lula *dixit*. I com que ho va dir ell, deu ser article de fe.

Jo em limito a repetir una cosa, escolti'm, que deu tenir el seu valor, perquè en el fons el que ens venia a dir no traïa cap consciència seva, ni social ni programàtica; el que ens venia a dir és: «Vostès estan en una situació» –que jo algunes vegades he intentat descriure– «de tanta emergència» –i ell ho veia des de fora–, «estan en una situació tan delicada i de tanta emergència en tots els sentits» –sobretot social–, «que o es posen tots» –encara que sigui, doncs, «apretant» les dents, eh?– «a tornar a posar aquest tren a sobre de la via o no tindran tren sobre carril, i si no tenen tren sobre carril, vagin discutint a quin vagó van vostès, perquè és igual, no aniran enlloc», deia ell. Aquesta petita referència..., ho dic, perquè certament el que vostè deia és correcte; ell parla sempre de redistribuir com un mecanisme per créixer i per anar millor, no?, i per anar millor, a més a més, més gent.

Dos temes finals. El tema de..., vostè deia el tema de «s'ha de guanyar la democràcia»; feia referència a la Llei de la transparència. Jo ahir m'hi vaig referir, hi vaig dedicar una part qualitativament important del meu discurs. Vaig explicar tot el que el Govern bonament està intentant fer per millorar el clima, des del punt de vista de la credibilitat, entre institucions i ciutadania. Vostè ara ha citat alguns casos concrets en l'àmbit espanyol, en l'àmbit català, etcètera. Té tot el dret a fer-ho, òbviament. Però, deixi'm dir-li una cosa: jo els vaig sentir, a més d'un de vostès –a més d'un, eh?, no vull particularitzar–, fa uns anys enrere, els vaig sentir molt abrindats amb un tema, que era el tema d'Adigsa –molt abrindats. Tot el tema d'Adigsa ja tenia culpables, d'entrada, i el que vostès acusaven eren coses greus. I vostè dirà: «Home, és que també ho acusava la fiscalia.» Sí, però una cosa és la fiscalia i una altra cosa són vostès i d'altres, no? Vostès s'hi van

apuntar ràpidament. I vinga..., i més salsa, i més comentaris, i més soroll... (*Veus de fons.*) No, deixi'm fer-li aquest comentari perquè també té la seva importància, em sembla, no? I més soroll, etcètera, no?

Clar, a mi també m'agradaria que la mateixa exigència que hi ha, que s'ha de tenir –que s'ha de tenir–, quan hi ha casos en què realment hi ha proves concretes i casos jutjats i..., bé, i amb sentències concretes, etcètera, la mateixa fermesa que s'ha de tenir aleshores, s'ha de tenir, també, per demanar disculpes, quan a algú se l'ha ferit injustament. I no cal mirar gaire lluny, alguns afectats els tenen vostès en aquest Parlament. Mai sento ni una sola disculpa per re en aquests casos, mai –mai–, i potser aniria bé, de tant en tant, simplement per ser objectiu, ser molt exigent amb el que vostè diu, però, quan passen coses que són diferents de les que es deien, molt lleugerament en algunes ocasions, dir: «Escolti, doncs, ens vàrem equivocar, i el mal que hem fet, doncs, ens agradaria d'alguna manera reparar-lo.» (*Veus de fons.*) Vostè se'n riu, d'això. Doncs, rigui... –rigui, rigui–, perquè potser això a vostè no l'ha afectat encara, però el dia que l'afecti un dia, perquè pot passar... Perquè, miri, d'acusacions se'n poden llançar moltes, eh? Si un dia l'afecta a vostè i ho pateix vostè en les seves pròpies carns, i sé una mica del que parlo també en l'àmbit personal, aleshores, potser vostè reaccionarà diferent. Jo només li dic això perquè ho tinguin en compte, perquè també això és objectiu, també forma part de la realitat, no?

Dit això, a la part final, vostè ha dedicat una bona estona a tot el tema del dret a decidir, el tema de l'estat propi, etcètera, no? Jo li he de dir que, en línies generals, jo subscric el que ha dit –jo subscric el que ha dit. Vull dir, m'ha semblat molt correcte, molt objectiu, molt raonable, molt el que cal fer, en la línia aquesta de construir majories grans, de no ser menys dels que hem de ser. Totalment d'acord, ho hem d'intentar entre tots. Jo també els demano, en aquest sentit, que ens ajudem tots plegats entre tots, perquè això no depèn només de mi. Oi que estem en els colideratges? Doncs, si estem en els colideratges, tothom ha d'assumir la seva part. Jo estic segur que vostè, en representació del seu grup, doncs, aquesta ajuda la farà, no?

Per tant, en aquest sentit, jo hi estic d'acord –hi estic d'acord–, i, a més a més, doncs, subscric, fins i tot, el que vostè deia: «Prefereixo la línia Quebec que la línia dels països bàltics.» Jo també –jo també–, perquè la línia del Quebec, què vol dir? Vol dir una cosa que és molt clara, vol dir que s'és capaç que l'Estat, del qual formes part, entén la reivindicació democràtica i majoritària, es posa a negociar, accepta la consulta o la votació amb totes les conseqüències i de manera clara, normal, serena i transparent. Aquest és l'ideal, entenent que una vegada fet això, perquè aquesta és la base, doncs, com que ningú és guanyador, d'entrada, fins que no s'hagi fet la votació, el que vaig dir ahir: «Els que guanyin la seva posició, doncs, endavant, han de negociar la sortida d'aquella votació que s'ha fet, endavant.» I ho han de fer d'una manera que tots, fins i tot els que han perdut aquella votació, se sentin integrats en un projecte comú –i li dono la raó– per fer un país millor, no per fer exactament el mateix;

li dono la raó, per fer un país millor, en tots els sentits. Té raó, perquè, per fer el mateix, doncs, potser també, eh?, però millor, per fer-ho millor, millor per fer un país diferent.

Després, aquest país diferent, cadascú el descriu a la seva manera: vostè el descriu d'una manera, que jo puc hi estar d'acord en moltes coses i potser en algunes altres no tant, però vostè acceptarà que la pluralitat també és això, de la mateixa manera que jo ho veig així, vostès també crec que ho han de veure de la mateixa manera, els altres també existim i també tenim els nostres pesos, no?, i les nostres opinions. Però, en el concepte, estic d'acord, no és per fer-ho igual, és l'oportunitat d'or per fer-ho millor. I crec que, en aquest sentit o en molts d'aquests sentits, ens podem entendre i podem fer coses plegats.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats..., deu minuts. Jo, en primer lloc, volia fer-li una consideració: és el mateix «pobresa» que «desigualtat»? Vostè què creu? Jo el que li dic és: «Catalunya és el segon país més pobre de la Unió Europea? No. Catalunya, amb la resta de l'Estat, és el segon lloc, segons Eurostat, més desigual de la Unió Europea? Sí, després d'Estònia –després d'Estònia.» I sap per què és diferent? Perquè, miri, una màxima, precisament, de tota societat és la política redistributiva. Què vol dir? Sí, treure de qui més té per invertir en qui té menys. I això va més enllà de la pobresa, per una raó..., perquè és una societat millor, perquè és una societat més preparada per al futur, perquè és una societat més cohesionada.

Una pregunta econòmica, president: «Què és més efectiu 500 milions d'euros a les butxaques de les grans fortunes o 500 milions d'euros en una renda garantida de ciutadania que el que fa és redistribuir, precisament, i el que fa és donar oportunitats?» Jo li ho dic, el segon, perquè, a més d'incrementar el consum, fa que la societat sigui més cohesionada.

I sap quin és el seu problema? No únic, eh?, també l'era del Zapatero: «El bajar impuestos es de izquierdas.» Per cert, sempre aplaudit per Convergència i Unió. El seu problema és que vostès sempre han fet tot perquè no hi hagi política redistributiva. Vostès es pensen que és casual que siguem el segon país més desigual d'Europa? Clar que no! Perquè amb la batuta econòmica de Catalunya i amb la batuta econòmica d'Espanya, en la sala de comandament sempre ha estat Convergència i Unió, sempre. I el que dic és –i ho dèiem fa poc des de la presentació d'una revista on il·lustres diputats de Convergència i Unió van assistir– que hi ha un factor central, que és la desigualtat, sense la qual, precisament, no hi ha futur, i el que sí que li dic és: «El seu Govern no ho fa tot.»

Miri, fiscalitat. Tinc el paper d'ingressos i retallades que plantejava d'Esquerra Republicana, 1.000 milions d'euros. Nosaltres hem fet altres càlculs, però dono per bona la xifra. Sumat a la política de lluita contra la frau fiscal. M'agradaria que em digués quina és la mesura de lluita contra el frau fiscal en els tributs propis que ha fet la Generalitat en l'últim any. *(Veus de fons.)* No, no hi és –no hi és. I sap què succeeix? Que, per tres anys –per tres anys–, vostès han perdut un ingrés de més de 1.000 milions d'euros. Podien prorrogar els pressupostos, però podien haver aprovat precisament els ingressos; no ho van fer; 3.000 milions d'euros no donen per a tot, li ho accepto, però dona per fer, precisament, polítiques que vostès han renunciat i que no han fet.

Ahir deia «autocrítica dels que van estar en el tripartit». Miri, jo reivindico el Govern d'entesa, no hi vaig ser, però el reivindico. Iniciativa Verds - Esquerra Unida reivindica el Govern d'entesa. I no em sap greu dir que, quan s'incrementava en 750.000 persones la població –ho dic de memòria– en molts pocs anys, es feien polítiques educatives i de salut perquè, realment, el país no en tenia prou.

Però faig dues autocrítiques, dues, president –dues. En matèria redistributiva... –que no només vol dir «lluitar contra la pobresa», perquè es va fer, molt millor que la que s'havia fet fins aleshores–, en matèria redistributiva no vam anar tan lluny com havíem d'anar, perquè teníem 9 diputats i, després, 12. *(Veus de fons.)* Sí, perquè no ens en vam sortir, perquè el corrent majoritari era «bajar impuestos es de izquierdas». Segona autocrítica: en matèria d'inversió vam acceptar el model alemany, heretat del Govern de Convergència i Unió i una lògica d'infraestructures, amb expressions com la d'Alguaire o com altres... *(veus de fons)* –sí, sí–, o com la línia 9 del metro que vostès van dissenyar, també... *(veus de fons)* –també–, que potser no era el millor dels models, li estic fent una autocrítica.

La pregunta és... –jo la faig, no he estat al Govern, però reivindico el Govern–, i la pregunta és: «I vostè quina autocrítica fa? Quina?» *(Veus de fons.)* No..., no, moltes. En què s'han equivocat en aquest temps? En què han fallat? Perquè sempre –sempre, sempre– la responsabilitat és del tripartit o de Madrid. I jo em pregunto: «I vostè quina en fa?» Perquè jo no la hi he sentida.

Ahir situava elements positius que estan en la balança negativa, parlava d'elements positius en educació, en salut, en serveis socials, en ocupació. Aquests elements, precisament, d'autocrítica qui no els fa és qui està al capdavant del Govern. Jo no els l'he sentit mai, president. Perquè sap què passa? Vostè parla de la reforma laboral com si fos una cosa aliena: «A mi no m'agrada que s'abaixin els salaris.»

D'on vénen les esmenes més dures a la reforma laboral, segons no només les centrals sindicals, sinó segons els gabinets jurídics que els les presentaven i que vostès tramitaven? De les esmenes de Convergència i Unió. Què ha fet que s'expulsés a milers de treballadors de la negociació col·lectiva? Una esmena de...? Convergència i Unió..., bé, d'un gabinet jurídic que li va passar perquè vostès la presentessin i que finalment va prosperar.

Perdoni, vostè es pot «posar de canto», com si no anés amb vostè. «No, la reforma laboral no va amb nosaltres.» Però, miri, vostè és artífex de la Llei d'estabilitat pressupostària. Diu: «És que ens tenen l'aixeta tancada.» És que vosaltres heu forjat els barrots de la gàbia! Sí, perquè era aquella època en què vosaltres, entre els mercats i l'autogovern..., mercats. No passa re, estàveu aquí, podeu rectificar; de moment, encara no heu rectificat, eh?, hi ha un compromís per modificar la Llei d'estabilitat pressupostària encara no consumat.

Els vam dir: «Anem a Madrid...» –li ho vaig dir el primer dia de legislatura –«anem a Madrid, que hi hagi un repartiment del dèficit objectiu» –el discurs que ara fa. Sap què em va dir? *Diari de Sessions*, eh?, hi és..., que no, que vostès eren campions en les retallades. Aquí és on han estat vostès. Van anar a Portugal a dir: «El Govern espanyol ha de seguir l'exemple de Portugal.» Se'n recorda, senyor Mas? Està a les hemeroteques.

I el problema de fons és que, en aquest model nul·lament redistributiu, fred davant del patiment, vostès han estat en la sala de comandaments.

En Junqueras diu: «Estimem Espanya, però no ens en fiem,» –no?– «del Govern espanyol.» Oriol, estimo Catalunya, però no em fio gens del Govern de Convergència i Unió. *(Rialles i aplaudiments.)* I saps per què? –saps per què? Perquè resulta que en polítiques fiscals, en polítiques laborals, en allò que realment fa que aquest país sigui més just, sempre estan a l'altre bàndol, i perquè crec –i en tinc el convenciment– que allò que fan ara a Madrid i que dissimulen, la reforma laboral, la reforma fiscal, aquelles polítiques totalment injustes és el que farien aquí si tinguessin les competències per fer-ho. Per això no me'n refio. Tinc una experiència, sí, a Madrid, d'acord. Però és allò que fan, que continuen fent, que pacten, avui mateix, precisament, en el Congrés dels Diputats.

Segona reflexió. Miri, en matèria de salut no anem bé. Tinc les dades. En matèria de salut es produeix un escenari de privatització que el denuncien tots els metges.

El *British Medical Journal* deia que les retallades, l'augment dels copagaments farmacèutics i l'expulsió sanitària poden tenir efectes demolidors en la salut a Espanya. I posava com a exemple, precisament, el que passa a Catalunya. I si va vostè al model holandès, sap perfectament que l'Estat es gasta menys diners, però el conjunt del sistema se'n gasta més. Miri, m'ho explicava una metgessa, una metgessa de Can Ruti, una cardiòloga que se n'ha hagut d'anar a operar per les tardes perquè ja no treballa, perquè el quiròfan el tenen tancat o, potser, d'aquí a poc faran que alguna privada pugui operar des d'allà.

I sap què passa? Que el malalt que l'havien d'operar d'immediat se'n va anar a la privada. I aquella metgessa estava operant a la privada. I el conjunt del sistema ens gastàvem molts més quartos, si és que és un model ineficient... Això sí, fan negoci, els sectors per als quals treballava fa poc temps, és així, el conseller Ruiz. Això és el que passa, això és el que succeeix i això és el que nosaltres..., no, no és que ho critiquem, és que nosaltres el que farem és combatre aquestes polítiques. I crec que aquells que volem un nou país el que hem de fer és

combatre aquestes polítiques, que el que fan és privatitzar en polítiques de salut, que el que fan és privatitzar en matèria d'aigua, que el que fan és que en matèria d'energia no hi hagi empreses de serveis energètics que promoguin precisament l'economia verda, perquè avui parlava de les primes de les renovables... Senyor Mas, si les elèctriques s'enduen 5.000 milions d'euros cada any per la mala regulació. I això no surt als diaris perquè Endesa, Iberdrola o qui sigui retira la publicitat. Si no són les primes, és la llei Piqué que vostè no van voler modificar el 2006 –ep, ni el PP; ep, i tampoc en Rodríguez Zapatero ni el Partit Socialista. És així. I aquesta és la crua realitat, i això és el que nosaltres volem canviar de soca-rel.

Vaig al tema de beques, president. Partides obertes. L'hi sona? Miri, era allò a què vostès es van comprometre el mes de juliol i que no apliquen. (*Veus de fons.*) Sí. Eren partides obertes. Cap nen i cap nena es quedava sense partida. I sap què passa avui? Que les transferències no les fan els consells comarcals, i que hi ha nens i nenes que es queden sense partida, i que vostès no fan el que han fet a altres llocs com a Andalusia, amb una expressió enfotent-se'n, com va fer –perdoni l'expressió– la consellera Rigau quan la interpellaven sobre la matèria. I vostès no ho han fet, i poden fer-ho. És triar si a escoles d'elit, que segreguen nens i nenes i els mantenim el concert, o fem això. Governar és prioritzar i vostès no prioritzen, precisament, en aquells sectors més vulnerables, perquè, precisament, en la lluita contra la malnutrició que existeix en aquest país –no parlo de desnutrició, sinó de *malnutrició*–, i que tot aquell que coneix escoles, i escoles públiques, i escoles públiques en barris complicats, sap què està succeint: vostès no estan posant tota la carn a la graella. Ni de bon tros, president.

De la mateixa manera, el que li dic és que el que hem de fer, precisament, és rectificar i reorientar, i fer una política diferent, i fer una política redistributiva, i que si posen tota la carn a la graella potser ens hi trobem. Sé que no existeixen tots els marges, però a vostès també els ho dic: no els estan explorant. I el que els dic és que avui ens hem de situar en una altra lògica, a nivell europeu, perquè a nivell europeu la tendència és la marxa enrere –la marxa enrere– a la velocitat de la llum, carregar-se el contracte social europeu. Això és el que està succeint i el que està passant. I el que estem fent és carregar-nos la democràcia. I, lamentablement, el seu Govern s'ha situat, quan s'ha votat a Brussel·les, quan s'ha votat a Madrid o quan han votat aquí, en la Llei d'estabilitat pressupostària, en el corrent històric d'aquells que es carreguen el contracte social europeu. És així. Ara em diu que no amb el cap, però hi ha les hemeroteques, el que han dit, el que han votat, el que han fet. No passa res, formen part d'aquestes famílies polítiques. Ep!, no només vosaltres, els socialdemòcrates molt sovint també. El comissari Almunia..., què hem de dir, del comissari Almunia? També –també. Però és així, i nosaltres el que fem és voler-ho combatre.

Presidenta, acabo ja amb una última reflexió a l'entorn del terreny nacional. President, estem d'acord que la via no ha de ser unilateral, l'unilateralisme on ens vol portar Madrid. Molt bé. Estem d'acord que el procés

s'ha de fer des de la pluralitat. Molt bé. A què esperem? Som-hi. Perquè, si estem d'acord en això, jo crec que els marcs han de ser els unitaris: la Comissió pel Dret a Decidir, el Pacte Nacional pel Dret a Decidir, i no la bilateralitat de l'acord de govern. Té una opció; fer un relat i continuar amb la mateixa pràctica; CiU i Esquerra acorden, presenten, proposen, tiren milles. Ep!, és una opció legítima. Però jo, sincerament, crec que el que haurien de fer és una altra cosa. Aquí hi ha més de cent diputats que estem pel dret a decidir, amb unes sensibilitats plurals, diverses, és cert. Però decididament els ho dic: els setze diputats d'Iniciativa Verds i Esquerra Unida el que no acceptarem és l'*statu quo*, ni reformes cosmètiques, ni trapes en el debat, tampoc, ni maniqueïsmes. Perquè no acceptem, precisament, el manteniment de l'*statu quo*.

El que els diem és: «Definim aquesta àmplia majoria, som-hi.» Els ho vam dir des del primer dia: «Decidim la via, fem-ho.» El que els diem és: «D'aquí a un mes.» Ep!, i si volen demà mateix, eh?, però ja entenem que demà mateix no podem decidir, no?, quina és la via. Però d'aquí a un mes ho podem fer.

Quin és l'instrument? Materialitzem-ho, i fem-ho des de la pluralitat. Podem sumar més de cent diputats. I, atenció, perquè això tingui força, hem de sumar, precisament, l'àmplia majoria que està a favor del dret a decidir. Depèn de tots; depèn de la majoria de Govern; depèn del país, que és un actor que avui ens acompanya, i també depèn de vostè, president; per tant, fem-ho realitat.

Gràcies, presidenta.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, honorables consellers, diputats i diputades i persones que ens acompanyen des de la grada i ciutadans que ens estiguin veient als mitjans de comunicació, a les xarxes socials, a tot arreu, periodistes, benvinguts a aquest debat de política general. Ens toca intervenir en nom de Ciutadans. Ho fem amb moltíssimes ganes –moltíssimes ganes– de valorar aquest poc temps de legislatura i amb moltíssimes ganes d'oferir una alternativa als ciutadans de Catalunya.

Les quatre preguntes que ens fem, president, per analitzar el seu discurs, que vam sentir atentament ahir, i sobretot la situació de Catalunya avui dia, són les següents: d'on venim, on som, cap on ens vol portar el Govern d'Artur Mas i Junqueras –senyor Junqueras, que no el veig a la sala– i on hem d'anar i què necessita Catalunya. Ho repeteixo: d'on venim, on som, on ens volen portar vostès i què necessita Catalunya. Aquestes són les quatre preguntes de l'eix central del nostre discurs.

I començarem per la primera: d'on venim. Discrepo, president, del seu relat que feia ahir. Feia un relat, a més a més, vostè, de cent anys. Jo no m'atreveixo a fer un relat de cent anys perquè vaig néixer l'any 79. Faré un relat de la democràcia, no faré un relat del passat de la història, ni de cent anys, ni de dos-cents, ni de sis-cents cinquanta. Un relat, en tot cas, de la democràcia espanyola, de la democràcia a Catalunya, que té trenta-tres anys d'autogovern català, que té trenta-cinc anys, ja els farà aquest any, de la Constitució, i de què hem de fer un balanç positiu. Perquè jo crec que davant de tanta misèria –misèria en tots sentits, moral i econòmica, i la situació que tenim–, davant de tantes mentides, davant de tant relat catastrofista, davant de tant relat victimista, cal una mica d'esperança i una mica d'illusió, perquè ja n'hi ha prou. Perquè ciutadans espanyols hem viscut i hem tingut la sort de néixer, sota el braç..., jo he nascut, sota el braç, amb una Constitució i un Estatut, i he nascut, sota el braç, amb una democràcia, i hem nascut, sota el braç, amb un estat del benestar, i els nostres avis, els nostres pares, vostès, alguns dels diputats que estan aquí, han lluitat per aconseguir una democràcia, perfeccionable, millorable, trenta-cinc anys després, sens dubte, un país que cal reformar, però que no cal trencar. Per tant, balanç positiu dels trenta-tres anys d'autogovern català, balanç positiu dels trenta-cinc anys de Constitució espanyola, balanç positiu, com no pot ser d'altra manera, de la millor etapa democràtica en pau i llibertat d'Espanya, que és el nostre país.

Vostè posava la data de l'Estatut de Catalunya i de la sentència com a punt d'inflexió, senyor Mas. Permeti'm que el posi una mica abans. Jo poso el 2003 com a punt d'inflexió del deliri col·lectiu d'aquest Parlament i de la classe política catalana. Deu anys perduts, una dècada perduda, fa ara ja, des que al senyor Maragall se li va acudir ser més nacionalista que els nacionalistes; deu anys perduts des que el Tripartit va voler ser més nacionalista que el senyor Jordi Pujol; deu anys perduts des que a algú se li va acudir posar en marxa un segon estatut quan encara calia desenvolupar el primer estatut; deu anys perduts des que a Catalunya li calien inversions, infraestructura, finançament, però no li calia obrir una capsa de Pandora, i no li calia, sobretot, fer un mal estatut, que és el que van fer vostès en aquest Parlament, com es va demostrar després amb la sentència que declarava inconstitucional bona part d'aquell text.

Una dècada perduda, en definitiva, on en comptes de governar s'han dedicat vostès a construir país, i ja és hora que en comptes de construir nacions governem Catalunya. Ha arribat l'hora que Catalunya es governi, les competències que tenim, amb els recursos que tenim, i fer feliç la gent que tenim a Catalunya, i viure de la millor manera possible. Aquest és l'objectiu d'un govern, i no un altre. L'objectiu no és destruir països i construir-ne de nous, sinó que l'objectiu és, amb els països que tens, governar-los el millor possible. Aquest és el nostre objectiu i és evident que aquí no coincidim, president. El seu relat parteix del victimisme, parteix del greuge, parteix de ser perdedors, sempre, sempre perdent. I jo crec que el que a Catalunya necessitem és començar a guanyar, a guanyar crèdit, a guanyar responsabilitat, a guanyar seny un altre

cop, a recuperar el crèdit perdut, i això passa per una nova etapa política a Catalunya.

Aquesta deriva té la responsabilitat i la col·laboració..., jo crec que col·laborador necessari, jo diria que col·laborador essencial, lamentablement, que és el Partit Socialista de Catalunya, un partit que va entrar en una deriva, des d'aquell Tripartit, que, des de llavors fins ara, per sort o per desgràcia –en qualsevol cas, és la realitat–, doncs, ha perdut més de la meitat dels vots que tenia, ha perdut el crèdit i ha perdut, sobretot, la centralitat política que l'havia caracteritzat durant molts anys. Un Partit Socialista que va col·laborar, amb dos tripartits, no només a governar i a donar ales a Esquerra Republicana i al separatisme, cosa que ara veiem ja instal·lat de ple en el Govern actual, sinó també a deixar la Generalitat amb més de 30.000 milions de deute, amb una mala gestió, amb uns pressupostos –que amb vostè, en això, sí que estarem d'acord, president, perquè és una dada– que va deixar el Tripartit amb una desviació del 50 per cent del pressupost. Si això ho fessin en una empresa privada estarien al carrer. Ells també van anar al carrer, després de les urnes, però, en qualsevol cas, no van pagar, des del punt de vista professional, com paguen els sectors privats, quan un es desvia el 50 per cent dels pressupostos.

En qualsevol cas, arribem fins aquí, Govern de Convergència i PP, dos anys de Convergència i PP amb un govern de retallades i de pujada d'impostos; els dos anys de pressupostos del Partit Popular i de Convergència han estat els de les retallades dels funcionaris, la pujada d'impostos a les classes mitjanes, les taxes universitàries, l'euro per recepta, la taxa turística... En definitiva, menys poder adquisitiu per als ciutadans, menys qualitat de vida, menys benestar i desmantellament de l'estat del benestar. Aquest ha estat el balanç d'aquests dos anys de PP i Convergència. Arribem fins aquí i vostè decideix tocar el botó vermell, senyor Mas, i suïcidar-se políticament, suïcidar-se políticament convocant unes eleccions anticipades que ningú li havia demanat –que ningú li havia demanat– i que a vostè, no sé si el senyor Homs o algú li va aconsellar –ho sento, senyor Homs, diuen que va ser vostè, no sé si va ser vostè; Déu n'hi do, ara és conseller de Presidència, és el premi per perdre dotze escons–, però, en qualsevol cas, vostès van convocar eleccions i van perdre dotze escons. La majoria dels braços oberts excepcional es va convertir en una majoria minoritària, en una majoria del 30 per cent, i diuen les enquestes –que sempre són enquestes, no s'han de creure fil per randa, però–, diuen que fins i tot podien perdre més escons. Per tant, quina jugada, la de les eleccions anticipades.

Aquesta és la realitat. Vostè, després de les eleccions, president, segueix tossut, si em permet l'expressió, amb tot el «carinyo» del món, però tossut, seguint endavant i fugint endavant i, en comptes de rectificar, buscar acords amplis en aquest Parlament, buscar geometria variable, que n'hi diuen, per aprovar pressupostos, en comptes de buscar la centralitat política, decideix anar amb el senyor Junqueras, que no està present a la sala, i seguir calcant cap a la separació i el conflicte. En comptes de rectificar l'error, segueixen amb l'error, caient dos cops, tres cops, i ja veurem quantes vegades, en la mateixa pedra. Doncs, bé, això com es paga? Doncs, es paga amb

conflicte, es paga amb fractura social, es paga amb inestabilitat i es paga amb un govern –i ara hi entrarem– que té un balanç pèssim de gestió, pèssim de situació financera i pèssim de perspectives de futur. Per tant, en definitiva, aquests trenta i escaig anys, trenta-tres anys des de l'autogovern, balanç positiu, però una època, l'última dècada, perduda i, sobretot, una fugida endavant del president Mas que ens porta, en aquest cas, cap a la fractura i cap al camí sense sortida.

L'altra pregunta que li fèiem: on estem? Quina és la situació actual de Catalunya? Parlem de dades, parlem de la realitat, del marc, en definitiva, econòmic, social i polític? Home, això d'intervenir després d'altres portaveus té avantatges i desavantatges. Ja s'han donat moltes dades, però en recordarem algunes. Dades econòmiques. Lamentablement, doncs, les hem de donar. S'han tancat més de vint mil empreses des que governa el president Mas a Catalunya; Catalunya lidera la pèrdua d'autònoms dintre d'Espanya; a Catalunya, lamentablement, com a la resta d'Espanya –no ens diferenciem en això, som espanyols també en això, i en moltes altres coses–, doncs, tenim un atur juvenil del 50 per cent; a Catalunya, lamentablement, tenim un fracàs escolar per sobre de la mitjana espanyola i un fracàs escolar que no millora en aquests últims anys –sí, senyora consellera, és un drama, no faci que no amb el cap, perquè és un drama. Per tant, Catalunya és molt espanyola també en les dades macroeconòmiques, socials, polítiques... Tenim els mateixos problemes que la resta d'Espanya, problemes comuns en un país que és de tots. Per tant, solucions comunes.

Catalunya, això sí, lidera la corrupció. La corrupció, segons l'últim informe de la Unió Europea, el 2009, que va fer, diu que Catalunya és la regió líder d'Espanya en corrupció. No ens agradaria ser líders en això; ens agradaria ser líders en indústria, líders en creació d'empreses, líders a ajudar Espanya a sortir de la crisi, però liderem les dades de corrupció. La veritat és que no és gaire agradable, però és així. Som la regió europea número 130 de 172 regions i encapçalem les regions espanyoles, des del punt de vista geogràfic, amb més corrupció. Segurament, això és de 2009, com que el 2010 i 2011 han aparegut Bárcenas i el cas dels ERO, no li negaré, senyor president, que potser estem empatats, potser ens han enganxat els andalusos, o potser... Però és igual, en qualsevol cas, no és, lògicament, gens positiu, dir que els altres també tenen corrupció, perquè aquí hi ha un grau de corrupció altíssim, detectat fins i tot per aquests estudis.

Per tant, el mapa polític i econòmic català no dista ni es diferencia de la resta d'Espanya. És més, liderem alguns paràmetres negatius. Catalunya lidera el nivell d'Administració pública. Catalunya té sis nivells d'Administració pública, fins i tot, en algunes àrees, com l'Àrea Metropolitana de Barcelona. Per tant, aquí no toquem una coma; les tisores només van a la sanitat, a l'educació, a les polítiques socials, a la creació d'empreses, a les polítiques actives d'ocupació, però en els consells comarcals, en el nombre de municipis, en les estructures de la Generalitat, aquí no hi ha crisi, ni en les estructures dels mitjans de comunicació.

Vostè parlava, senyor Mas, abans, de l'*alpiste*. Doncs, l'*alpiste* és el que reparteix vostè també als mitjans de comunicació aquí a Catalunya, perquè Déu n'hi do, 270 milions d'*alpiste*, com vostè diu, literalment, a la Corporació de Mitjans Audiovisuals de Catalunya cada any, 10 milions d'euros a grups mediàtics, 2 milions d'euros a un altre grup mediàtic... En fi, Déu n'hi do, per ser crisi, el DOGC, com va, de carregat d'*alpiste*, a Catalunya. I aquesta és la realitat, és el que es publica, són les dades que vostès estan aprovant en el Govern, i són diners de tots els catalans destinats a allò que vostès diuen línies vermelles. El que vostès diuen línies vermelles, per a altres són qüestions que són prescindibles per davant d'un quiròfan o d'una escola. Cadascú té les seves línies vermelles. Alguns tenen les escoles, altres tenen els quiròfans i per a vostè les línies vermelles és l'*alpiste* –parlo de paraules literals del president– per repartir als mitjans de comunicació.

D'aquests editorials conjunts que vostè deia, «l'editorial conjunt per la dignitat», nosaltres en diem «l'editorial conjunt de la vergonya». Cadascú en diu de la seva manera. Perquè, treure pit que tots els diaris subvencionats fan un editorial defensant el que defensa el Govern..., home, doncs, estar amb el poder sempre és fàcil, i sobretot si et donen diners, el que és difícil és estar-hi en contra. Per tant, en aquest sentit, més que «l'editorial de la dignitat», en podríem dir «l'editorial de la vergonya»; però, en fi, han passat quatre anys, ja, d'allò.

En definitiva, el mapa polític, democràtic, econòmic, social de Catalunya no és millor que a la resta d'Espanya –som molts espanyols, també en això– i, sobretot, en algunes dades és, fins i tot, pitjor, com en el camp democràtic, que no tenim llei electoral; en el camp de la corrupció, que encapçalem la corrupció, o en el camp del nivell d'Administració pública o de mitjans de comunicació públics, on també encapçalem les despeses públiques. Per tant, el mapa no és millor, el mapa és pitjor fins i tot que en unes altres comunitats, i nosaltres en fem una valoració negativa.

En el camp dels impostos jo li vull proposar, també per ser constructius, president, una proposta que sotmetrem a votació, perquè creiem que la línia en matèria econòmica... –entrant en matèria econòmica–, crec que hi ha una línia equivocada, i vostè ho ha dit alguna vegada, però al final les dades, les seves paraules i els seus fets són diferents, president.

Nosaltres també creiem que, de vegades, apujar els impostos a determinades classes mitjanes repercuteix negativament en l'economia; ho creiem fermament. Però la veritat és que vostès tenen instruments, com per exemple el tram autonòmic de l'IRPF, que no l'han tocat de quan governava el tripartit –és més, les classes mitjanes tenen un pes molt, molt alt sobre aquest IRPF–, i el conjunt d'Espanya, perquè el senyor Rajoy, com vostè deia, ha pujat l'IRPF a les classes mitjanes.

Nosaltres volem fer una proposta per parlar amb el Govern: és possible que aquest 2014 puguem tocar el tram de l'IRPF autonòmic perquè la gent tingui una mica més de diners a les butxaques i poder reactivar una mica més el consum?, pregunto. Està disposat el Govern a parlar-ne –amb Ciutadans i amb qui sigui–?, perquè ne-

cessitem majories per modificar aquests impostos; no sé si Esquerra Republicana hi estaria disposat o no. Podem parlar de tocar l'impost d'IRPF a les classes mitjanes perquè hi hagi un efecte positiu sobre el consum intern? Vostè sap perfectament, president, que si els ciutadans tenen més diners disponibles a les butxaques és possible que reactivem una mica abans l'economia. No és un miracle: seran pocs euros, perquè tampoc podem tocar ni fer filigranes, però és veritat que aquestes classes mitjanes agrairien que, davant del pes fiscal que tenen avui dia, hi hagués una certa moderació fiscal, perquè alguns deien que abaixar impostos era d'esquerres; jo dic: depèn de l'impost. Clar, si abaixes l'impost a qui ho està passant malament i hi ha taxes o impostos de gent que paga el mateix tenint molt menys, doncs, sí, sí que és d'esquerres, o sí que és progressista; el que no és progressista és abaixar els impostos a qui més té, o a les grans fortunes o a les grans empreses, i apujar els impostos a aquells que menys tenen.

Per tant, depèn de l'impost, una política pot ser més o menys progressista; clar que sí. Per tant, el debat no és sí o no als impostos, sinó quins impostos, amb quins trams i què podem fer. I en el camp de l'impost autonòmic, que és una competència que té la Generalitat, sí que hi ha marge; petit, però hi ha un marge per poder tocar-lo. Per tant, president, intentem pactar si és possible en aquest debat una proposta sobre la modificació de l'IRPF el 2014, perquè els ciutadans tinguin a la seva nòmina una retenció més baixa; per tant, en definitiva..., o, millor dit, un impost de l'IRPF sobre la base disponible més baix, que pugui animar el consum intern, cosa que vostès saben que el consum intern és el pitjor que tenim. Les exportacions creixen, sens dubte –quin remei, també, perquè si no venem a dintre hem de vendre a fora, i per això les empreses fan el que fan–, però també internament necessitem reactivar aquest consum.

Per tant, és una de les propostes en positiu que farem. Impostos sí, però quins impostos? Debatem els impostos. Jo els proposo tenir un debat monogràfic en aquest Parlament sobre la pressió fiscal a Catalunya, sobre quins impostos abaixem i apugem, sobre què s'ingressa i en què es gasta.

Però clar, és complicat, president, fer un debat sobre impostos quan no tenim ni pressupostos. És molt complicat. Perquè vostè ha anunciat una sèrie de partides en el seu debat, en el seu discurs, que no sabem d'on sortiran. Vostè anuncia partides per a la pobresa, partides per a l'ocupació, partides per a l'atur juvenil; però si no sabem ni els pressupostos! Si estan prorrogats i són opacs; si no n'hem tingut ni coneixement, els diputats d'aquesta cambra; si ho han fet vostès sense passar pel mínim control democràtic. Per tant, és molt complicat –molt complicat– debatre econòmicament amb vostès o arribar a acords si vostès no passen ni pel Parlament.

Per tant, Ciutadans està disposat a arribar en matèria econòmica a alguns acords amb el Govern? Sí. Si és per reactivar l'economia, sí; si és per matxucar a impostos les classes mitjanes, no. Parlem-ne, busquin majories, però no..., si parlem només amb Esquerra ens cosiran a impostos; si ja ho hem vist: les begudes, els

dipòsits bancaris... No, els dipòsits bancaris em fa gràcia, perquè parlen d'aquest impost com si sortís del no-res: surt de la butxaca dels estalviadors catalans, eh? Vull dir que... (*Uns diputats fan unes observacions de dissentiment.*) Ah no? Sí, clar, pensen vostès que apujaran els impostos a «la Caixa» o al Banc Sabadell, o al Santander, i no repercutiran. Preguntin-ho al senyor Teixidó, que ho ha dit moltes vegades i en sap molt, d'això. Senyor Teixidó, a veure si ho explica al senyor Turull, que diu que no amb el cap. Si ja ho ha explicat, el senyor Teixidó: que repercuteixen en forma de comissions, senyor Turull. No sé si hi han discrepàncies internes o no en aquest tema, però el senyor Teixidó..., de veritat, hi han intervencions seves magnífiques explicant la repercussió..., eh, un diputat de Convergència, exconseller de Convergència, explicant la repercussió de l'impost dels dipòsits sobre el consumidor i sobre les butxaques. Per tant, jo m'agafo a la tesi del senyor Teixidó, perquè em sembla que és la correcta. Permeti'm, senyor Teixidó, que ho faci, perquè és que hi estem d'acord. Està bé estar d'acord en algunes coses; potser el senyor Turull està més d'acord amb el senyor Junqueras, que no hi és, però en qualsevol cas...

Per altra banda, seguint en matèria econòmica, senyor president, deia..., pressupostos. És molt complicat debatre pressupostos sense tenir pressupostos. Catalunya és l'única comunitat que ha estat incapaç de presentar pressupostos. Ara el País Basc ha arribat a un acord entre el Partit Socialista i el PNB; per tant, som l'única comunitat que no ha tirat endavant uns pressupostos, amb l'excusa del dèficit, però la realitat és que vostès no volien mostrar allò que estaven retallant, aquests impostos que estaven apujant. Així és molt complicat tirar endavant la política d'un parlament o d'una comunitat autònoma, si vostès mantenen això en l'opacitat.

Per altra banda, vostès han fet aquí..., han parlat, fins i tot, que..., a mi em sembla molt greu, afirmacions que ha fet el senyor Junqueras, que no hi és, i vostès, que és molt greu. Perquè el senyor Junqueras aquest matí, que ens cridava a tots l'atenció i ens donava lliçons, deia: «És que els pressupostos de la Generalitat no els decideix el Parlament de Catalunya.» Això és fals: els pressupostos de la Generalitat els decideix el Parlament de Catalunya. Una altra cosa és que la Unió Europea fixi uns criteris de dèficit i Espanya, com a estat membre, fixi uns criteris de dèficit. I no en tinguin vostès cap dubte: si vostès algun dia, que demanen ser separats d'Espanya però ser membres de la Unió Europea..., també tindrien –no es preocupin– el seu sostre de dèficit, no s'escaparien de la Unió Europea. És més, no sé si la Unió Europea els deixaria no presentar pressupostos com fan vostès aquí.

En qualsevol cas, el sostre de dèficit que tenen les comunitats i els ajuntaments, tothom –no Catalunya: tothom– és per a tothom, i vostès l'han de complir. Per tant, el que s'ha dit aquí és molt fort i molt greu. Clar, que vostès tenen autonomia: podem decidir a què destinem els diners. És que vostès, a aquest pas, es carregaran l'autonomia catalana. No volen l'autonomia catalana, se la volen carregar. No volen decidir sobre pressupostos, no els presenten, les competències que tenim ja veig que els importa ben poc, només els importa la indepen-

dència. Per tant, són el principal enemic de l'autonomia catalana, dintre d'Espanya i d'Europa. L'únic objectiu és desmuntar l'autonomia catalana. Doncs home, doncs la veritat és que no és el nostre objectiu: volem una Catalunya autònoma dintre d'Espanya i d'Europa, i, per tant, objectius contraris als que té Convergència i Esquerra Republicana.

Per altra banda, dèficit públic: 50.000 milions de dèficit públic. Home, no estan vostès per treure molt pit de la gestió de la Generalitat. D'això no se'n parla, però és que vostès estan rescatats pel Fons de liquiditat. Per què no pot gastar més del que té, la Generalitat? Perquè ja s'ho han gastat. Per què no poden gastar més diners i es queixen que el Govern els imposa condicions? Clar: quan et financen et demanen condicions. A vostès els han donat en dos anys 20.000 milions d'euros i els han posat condicions, només faltaria. I, a sobre, vostès es queixen. Home, com a mínim, si els han prestat 20.000 milions d'euros, com a mínim no plorin, perquè és que tot el dia plorant: entre el senyor conseller d'Economia, el president..., tot el dia plorant. Ja n'hi ha prou, de plorar; somriguem una mica, governem amb una mica d'empenta, fem el que puguem amb el que tenim, que ja n'hi ha prou, de plorar; tot el dia plorant. Jo estic cansat de sentir plorar, en aquest Parlament. Potser que comencem a governar, potser que comencem a buscar suports per defensar coses comunes; però tot el dia plorant, tot el dia buscant culpables..., la veritat, cansa molt. I jo crec que cansa i és sobre els ànims dels ciutadans.

Fa poc llegia un llibre que deia que hi han persones que són tòxiques; persones que estar al seu costat, doncs, t'encomana un sentiment negatiu, no? Doncs també hi han governs tòxics, governs que tot el dia ploren i encomanen un sentiment negatiu a la societat. Si vostès només ploren, només reivindiquen i mai governen, doncs això s'encomana. Si senten el senyor Homs cada dia en roda de premsa, com a portaveu, doncs home, això s'encomana, al final. S'encomana a la societat, transmeten aquesta sensació que tot és dolent, que tot és negatiu, que tothom està en contra de Catalunya. Home, doncs jo crec que la situació és complicada, portaveu i conseller de Presidència, però també és complicada per a Múrcia, i per a Madrid, i per als ajuntaments, i per a la Unió Europea, i per a altres països. O som l'únic territori del món que té crisi? O, és més, al revés: vostès diuen que amb la independència seríem l'únic territori del món sense crisi; tindríem superàvit! L'únic territori del món! Ciència ficció: la veritat és que sona a broma. Però bé, és la seva tesi, no?

Per tant, deixin de vendre fum, comencin a explicar a la gent la veritat, expliquin la delicada situació econòmica i financera que té la Generalitat per culpa dels governs que han governat la Generalitat, com altres governs autònoms, ni més ni menys, i intentem posar solucions.

Per altra banda, Administració pública. Nosaltres ja ho hem proposat mil vegades, aquí ja no sé quantes vegades s'ha votat. Podem ser capaços de suprimir nivells d'Administració pública a ple segle XXI, on avui dia amb un clic pots fer moltes coses, moltes? Som capaços de fer una Administració de tres nivells: Estat, Generalitat, ajuntaments? En som capaços? Serem

capaços algun dia de suprimir els consells comarcals? Serem capaços algun dia de debatre per suprimir les diputacions? Serem capaços algun dia de suprimir organismes intermedis, que només comporten agències de col·locació per als partits que governen? En serem capaços, entre tots? Perquè és que clar, s'està donant un missatge al ciutadà: «premeu-vos el cinturó»; apugem els impostos, abaixem els serveis. Però hi ha coses intocables. I, per tant, res és intocable quan un perd casa seva o la seva empresa. Res és intocable quan a algú se li treu els diners de la guarderia del seu fill, o quan algú perd el CAP que està al seu barri. Res és intocable. Vostès ho han fet, que res sigui intocable. Per tant, no estem disposats a dir que hi ha una línia vermella entorn a certes estructures polítiques. Si és tocable –cosa que alguns discutim– la salut, l'educació, una guarderia o un geriàtric, també –sobretot– el que és intocable és aquesta estructura política. Per tant, proposarem a les propostes de resolució reformes profundes, d'una Administració moderna, àgil, al servei de les persones i les empreses, i no al servei dels partits que governen.

En definitiva, aquest balanç de Govern on estem ens sembla un balanç pobre, parat, aturat –estan vostès aturats–, perquè tenen un únic objectiu, que és la pregunta que ara contestem: «Cap a on ens porten?» ¿Dónde nos llevan? ¿Hacia dónde vamos? ¿Dónde estamos? ¿Cuál es el objetivo principal... –tranquila, señora consellera–, ¿cuál es el objetivo principal del señor Mas? –luego en inglés, si quiere–, ¿cuál es el objetivo principal del señor Más y su presidente? Separarnos del conjunto de España, fracturar la sociedad catalana *de facto* y sacarnos de la Unión Europea. Esas son las consecuencias de su política, ese es el objetivo del presidente, el señor Junqueras –que no está– y de su Gobierno. Esa es la realidad.

Por tanto, fractura social, consulta ilegal, sí o sí. Bueno. Aquí podemos hacer mil interpretaciones –ya estamos otra vez con las interpretaciones–, pero «sí o sí» es o a mi manera o de cualquier manera. Como decía la canción: «a mi manera»; y, si no, de cualquier manera. No, no, no, a mi manera no: como dicen las leyes. Y si usted no tiene mayorías, pues de ninguna manera –de ninguna manera. ¿Cómo van a hacer ustedes cosas contra las leyes democráticas en un estado de derecho? Han perdido el norte. ¿Cómo van a convocar consultas sin contar con el marco legal, y sin contar..., con uno, que hay un marco legal, no hay veinticuatro; no se compran, los marcos legales: hay uno; un marco legal, el único, ¿eh?, el ordenamiento jurídico. ¿Cómo van ustedes a convocar consultas sin contar con el amparo de la legislación democrática? Es imposible, señor Mas. Por tanto, sí o sí, no. Si podemos, si convencemos, si tenemos mayoría y, si no, pues hagan como nosotros, que cuando pierden votaciones intentan ganarlas en las siguientes. Pero esto de cualquier manera no: de ninguna manera se puede convocar en Cataluña ni en el conjunto de España referéndums ni ningún tipo de convocatoria electoral sin contar con el amparo legal.

Ese es el camino al que nos llevan. Plan A del señor Mas: consulta sí o sí; es decir, o que la convoque el Gobierno de España con el Gobierno de Cataluña –cosa que parece poco probable– o dos, consulta ilegal.

De ninguna manera. Plan B del señor Mas: si no puede hacer la consulta, elecciones plebiscitarias, ese nombre que le han puesto a las elecciones autonómicas ahora. Yo pensaba que eran elecciones autonómicas, pero son elecciones plebiscitarias.

Pues yo le digo una cosa, señor Mas: las elecciones plebiscitarias solo son plebiscitarias sobre su carrera política; si usted se queda o se va, si usted vuelve a perder escaños o no. Porque, ¿qué es esto de poner encima de la mesa y dividir a una sociedad para condicionarlas a su carrera política? Porque el que se las juega en unas elecciones plebiscitarias es usted: serán unas elecciones autonómicas, no se engañe. Usted si quiere puede presentar un programa conjunto con Esquerra, con un único punto, con ninguno –si quiere lo pone en blanco y ya está, pone un programa en blanco–, pero los demás iremos a unas elecciones autonómicas. Y no le quepa la menor duda, iremos a ganar. Iremos a una mayoría social distinta y política a la que hoy hay, porque ustedes tienen el 42 por ciento de los votos, entre Convergència y Esquerra; es cierto, lo tienen: pero el 42 por ciento.

Y usted hablaba ayer de minorías y mayorías. Se lo he dicho en esta cámara otra vez: usted aquí es mayoría –bueno, mayoría simple, ya–, otros somos minoría –más minoría que antes– y usted en el Congreso de los Diputados representa el 4 por ciento del pueblo español. Por tanto, un poco de respeto; primero.

Y segundo, ojo que las minorías de hoy no sean las mayorías del mañana; cuidado –cuidado, cuidado–, porque usted sigue..., sí, sí, si yo no tengo miedo a votar, señor Turull, pero con la ley en la mano, no contra la ley. Por tanto, no tengan ustedes miedo a la urnas, convoquen elecciones autonómicas, convóquenlas. Adelante, estamos preparados. Para tener un presidente de un gobierno a la deriva, elecciones autonómicas. Claro que sí. Claro que sí. ¿A qué tiene miedo? No amenacen: convóquenlas.

Miren, no es nuestro deseo, hacer elecciones cada año, es el *hit* de esta legislatura, o de estos cuatro años; es la especialidad del señor Mas: convocar y amenazar, convocar, amenazar. Oiga, convóquelas; si usted no es capaz de convencer a las mayorías del pueblo español para levantarnos fronteras entre nosotros –cosa que yo no quiero–..., pues si usted no convence a la mayoría del pueblo español y a sus representantes de eso, convoque unas elecciones anticipadas autonómicas, y entonces si usted saca más escaños hablaremos.

La pregunta es: y si vuelve a perder escaños, ¿qué hará usted, señor Mas? ¿Se irá definitivamente? ¿Qué hará usted después de esas elecciones? ¿Se marchará y nos dejará ya un gobierno que por lo menos intente sumar mayorías amplias en este Parlamento y que dé estabilidad? Porque esto es lo que quieren muchos catalanes, independientemente de ideología. Independientemente de colores políticos, de clases social, muchos catalanes estoy convencido que queremos un gobierno estable, un gobierno de todos, un gobierno donde la ideología o donde la condición social, el origen o la lengua no sean determinantes.

En definitiva, señor Mas, si usted amenaza con no cumplir las leyes, yo le invito a que si se ve incapaz de seguir adelante gobernando Cataluña convoque elecciones anticipadas. Porque mire qué le digo: prefiero unas elecciones anticipadas otra vez, aunque sea un trauma, un problema en estabilidad, que tres años de deriva separatista, de conflicto y de fractura. Porque usted, para salvar su carrera política, se lo digo con todo el aprecio del mundo, no puede poner a Cataluña en dos bandos. Su carrera política, señor Mas, ni la mía, ni la de nadie, vale tanto como para fracturar a la sociedad catalana. Ni la suya, ni la mía ni la de nadie. Por tanto, señor Mas, si usted quiere pasar a la historia, cosa que parece ser que quiere, por las referencias históricas que hacía antes, por favor pase por haber sabido rectificar a tiempo, pase por haber sabido irse a tiempo, pase por haber sabido dar un paso atrás y no fracturar a la sociedad catalana, que esto tiene un coste tremendo en la parte humana, en la parte familiar, en la parte económica y en la parte política. Por favor, señor Mas, o rectifique, o márchese o convoque elecciones. No hay más salidas. Rectificación, irse o convocar elecciones. La huida hacia delante tiene un coste tremendo para la sociedad catalana y para el pueblo catalán.

Señor Mas, la última pregunta que quería contestar antes de acabar, que me queda poco tiempo, es qué necesita Cataluña –qué necesita Cataluña–, que yo creo que es la principal pregunta. Pues Cataluña necesita tres cosas. Primero, reconocerse como una Cataluña de todos, donde todos seamos iguales, donde todos estemos dentro de esta comunidad, sin distinciones, donde nadie sea mejor que nadie, donde a nadie se le dé lecciones de nada, donde no se repartan carnés de catalanidad, donde no se diga a nadie cuál es la identidad buena y la identidad mala, donde cada uno tenga su identidad y simplemente compartamos ser ciudadanos, en mayúsculas, en minúsculas, pagar impuestos, recibir servicios, y cada uno en su casa que piense lo que quiera, que ponga la bandera que quiera, que no la ponga, que sea catalán, que sea español, que sea lo que quiera. Me da igual. Yo a lo único que me comprometo es que si algún día nos toca gobernar en Cataluña a nadie se le juzgará ni por la bandera que cuelga, ni por el idioma que habla ni por su ideología. (*Veus de fons.*) No se le juzgará, sí, como ustedes hacen. No habrán buenos ni malos; habrán simplemente ciudadanos de Cataluña, señor Amorós, ciudadanos de Cataluña. Tranquilos, que todavía queda.

Por otro lado, ¿qué necesita un gobierno de Cataluña? Estabilidad económica, que las empresas que inviertan en Cataluña sepan que esto no va a ser un polvorín, sepan que esto no va a convertirse en un sitio sin ley, sepan que el Gobierno de Cataluña está con las empresas y los trabajadores, no contra las empresas y los trabajadores, no creando inestabilidad. Porque las empresas no entienden, y los trabajadores no entienden, y mucho menos en un mundo globalizado, de fronteras, ni entienden de conflictos políticos, ni entienden de inestabilidad. Es más: huyen de la inestabilidad, se van corriendo cuando ven que hay inestabilidad. Y eso es lo que pasa en Cataluña y lo que va a pasar si ustedes siguen por aquí. Saben perfectamente que lo que pasó en el Quebec es eso. Saben la huida

que hubo de capital, saben la caída que hubo de empresas en bolsa y saben perfectamente las consecuencias del mero conflicto. Ya no solo de la separación, sino del conflicto que ustedes generan.

Por tanto, una Cataluña estable, una Cataluña próspera económicamente y socialmente, una Cataluña que no distinga a nadie por todas esas condiciones y una Cataluña con un gobierno que tenga un único objetivo –fíjense qué sencillo: gobernar. Gobernar Cataluña, dejar de construir una nación para gobernar Cataluña, dejar de levantar fronteras para gobernar las competencias del Estatuto de Cataluña; que, por cierto, les recuerdo que el Estatuto de Cataluña, constitucional, es uno de los estatutos..., y estamos en una de las regiones europeas con más autonomía de Europa. ¿Lo saben ustedes, verdad, que estamos entre las principales regiones de Europa con más autonomía? Es así. Eso es Cataluña. Ustedes venderán que estamos intervenidos políticamente, que los presupuestos los hace no sé quién y que aquí no se puede hacer nada. Pero ustedes pueden hacer muchas cosas. Tienen muchas competencias y casi 40.000 millones de euros cada año para gestionar. Por tanto, recuerden que Cataluña es una de las comunidades, eurorregiones, con más competencias.

Por tanto, estabilidad, pluralidad, una Cataluña de todos, un gobierno para todos y un gobierno que sobre todo piense en todos los catalanes.

Nosotros en definitiva soñamos, también, señor Mas. Usted hablaba hace poco..., casi se carga el sueño de Luther King en un cuarto de hora con sus declaraciones, ¿no?, porque usted hace unas afirmaciones justo en el sentido contrario del sentido igualitario, del sentido liberal y del sentido de convivencia que tenía el mensaje de Luther King. Luther King tenía un mensaje –persona a la que algunos admiramos– precisamente para unir a las personas, precisamente para que todo el mundo fuera igual, precisamente para no levantar fronteras entre la gente, sino para unirla, precisamente; un mensaje de fraternidad. Y su mensaje es justo el contrario: división, enfrentamiento, desigualdad, superioridad y conflicto.

Por tanto, le pediría, no soy nadie para hacerlo..., pero ¡hombre!, cuando utilice el discurso de Luther King, por favor, tenga un poco de cuidado. Porque algunos también soñamos con igualdad, libertad, fraternidad. Soñamos con una Cataluña donde el Gobierno se dedique a gobernar, una Cataluña donde la educación sea la base de formar buenas personas, buenos profesionales y buenos ciudadanos, no la base de formar a la gente en la identidad, no en la base de formar a la gente en la construcción de una nación. Queremos una Cataluña donde las administraciones públicas estén al servicio de las empresas y las personas, y no las personas y las empresas al servicio de la Administración. Soñamos con una Cataluña que sea tierra de oportunidades. ¡Ojo!, no de acogida, no. De oportunidades. Aquí no acogemos. Aquí damos oportunidades, porque cada uno se las coje, porque somos ciudadanos y no súbditos, porque aquí cada uno viene a trabajar como puede, y aquí no se regala nada a nadie. Aquí recordaban algunos cómo se construyeron algunos barrios de Barcelona. Yo también lo sé. Mis abuelos también vinieron, y no milita-

ban en ningún partido, y no estaban en ningún sindicato, ni fueron luego diputados, pero también trabajaban catorce horas cada día y también tenían que levantar a sus hijos y su casa para construir aquellos barrios. Pero no eran militantes de Esquerra. Debe ser que todos los militantes de Esquerra..., el señor Heribert Barrera estaba construyendo barrios en Badalona, en Llefià, en Santa Coloma o en Hospitalet. Debe ser eso. Pero yo creo que no estaba, el señor Heribert Barrera. No me suena. Sí que habían muchos millones y millones de ciudadanos en Cataluña venidos de otras partes de España trabajando cada día sin que nadie les regalara nada, muchas horas y por muy poco dinero para levantar Cataluña. Pero, bueno, pueden inventarse ustedes el relato como han hecho.

En definitiva, esa Cataluña de todos que queremos, esa tierra de oportunidades, sin fractura social, por la convivencia; una Cataluña donde sea más fácil, si puede ser, montar una empresa, pedir un crédito, ser autónomo; una Cataluña donde el 3 por ciento y el 4 por ciento sean simplemente cifras matemáticas y no sean mordidas a cambio de obras públicas; una Cataluña, señor Mas, en la que quepamos todos, en la que este-mos todos y en la que usted y yo, discrepando, pensando diferente, podamos convivir y hagamos todo lo posible para convivir con el resto de españoles y con el resto de ciudadanos de la Unión Europea.

Queremos estar dentro de España. España hay que reformarla, pero no hay que romperla. El PP y el PSOE, se lo reconozco, no han hecho las cosas bien; le reconozco que no han sabido vertebrar España; le reconozco que han pensado que pactando con usted o con el señor Pujol Cataluña estaba resuelto, y no, había que pensar sobre todo en los catalanes; le reconozco que España necesita no una mano de pintura roja y azul, sino una reforma profunda del sistema político y democrático; le reconozco que España es un país, hoy, que no funciona bien. Pero ¿sabe qué, señor Mas? No funciona bien, entre otras cosas, la Generalitat, que también es España. Tampoco funciona bien. Por tanto, no se escapen ustedes. Son parte responsable, como recordaba el señor Herrera, también de los que han tomado decisiones y los que han mandado en este país. Convergència i Unió ha mandado en España con sus votos, legítimamente. Sí, han tenido ustedes posiciones de poder, han cambiado leyes, han apoyado la Ley de estabilidad presupuestaria, esa de la que ahora se quejan. Por tanto, ustedes han tenido poder. Igual se quejan ahora porque tienen menos poder. Pero han tenido mucho poder y han hecho cosas en este país. Algunas bien, ¿eh? Otras no tanto, pero algunas bien.

Por tanto, señor Mas, una Cataluña dentro de España, dentro de la Unión Europea. ¿Sabe lo que significa, no, «dentro de la Unión Europea»? Pues lo que decía el señor Barroso: que si ustedes se van, si Cataluña sale, si ustedes nos sacan, habrá que volver a entrar. Eso es de sentido común, eso es una cosa bastante sensata. No hay que explicarlo, está en los tratados, no es interpretable. ¿Que tardará más o menos? ¿Que conseguirán veintiocho apoyos unánimes de otros países? Yo lo veo complicado. Pero le digo una cosa: ¿Y por qué tenemos que irnos? ¿No somos capaces de ponernos de acuerdo? ¿No somos capaces, usted y yo, que discrepamos

en algunas cosas, o podemos estar a favor de otras, de no tener que levantar fronteras con el resto de españoles para solucionar los problemas? ¿Me va a decir usted, señor Mas, que esto no tiene solución salvo poniendo una frontera? ¿De verdad me va a decir eso? No me lo creo. No me creo que usted piense eso. No me creo que usted piense que salir de España, levantar fronteras, cambiar el pasaporte a la gente o dividir a la sociedad sea solución. Solo puede ser fruto de problemas. Por tanto, ¿vamos a reformar la LOFCA? Sí. ¿Vamos a reformar las administraciones públicas? Aquí también, sí. ¿Vamos a reformar el sistema democrático español, la Ley electoral que aquí no tenemos? También. Pero ¡hombre!, de eso a romper el país hay un trecho. Y nosotros no estamos dispuestos, ni creemos que sea negociable, a romper la convivencia en nuestro país.

En definitiva –acabo, presidente, gracias por su tiempo–, dicen que aquellos que no luchan por sus sueños nunca los consiguen, pero que aquellos que luchan por sus sueños a veces los consiguen. Pues déjenme que algunos luchemos por nuestros sueños, y déjenme que me dirija también a los ciudadanos de Cataluña que nos vean y que se atrevan a soñar, que se atrevan a soñar con otra Cataluña distinta, y lo conseguiremos. Podemos, podemos hacerlo. Solo es cuestión de organizarse. Puede haber otras mayorías, hay que sumar otras mayorías. Y ojalá algún día rectifique el señor Mas, o rectifique Esquerra Republicana. Pero mientras no rectifiquen tiene que haber otra mayoría posible. Y Ciudadanos va a trabajar cada día para que en las siguientes elecciones aquí haya otra mayoría posible. En el País Vasco hubo otra mayoría posible. Aquí también puede haberla si nos organizamos. Solo hace falta que el señor Navarro, la señora Valenciano y el Partido Socialista pues en vez de nadar en la ambigüedad, en vez de nadar en la equidistancia, piensen si quieren estar con los que separan o con los que suman, si quieren estar con los que dividen o con los que queremos convivir dentro de España; con matices, con distintas ideologías, con todo lo que ustedes quieran, pero convivir dentro de España.

Señor Navarro, usted y el señor Rubalcaba tienen una responsabilidad histórica en todo esto. Si ustedes siguen en la ambigüedad, siguen haciéndole el juego a Convergència y Esquerra, ustedes van a ser cómplices y partícipes de una fractura social. Si ustedes dicen basta y empezamos a hablar para sumar mayorías distintas, pensando en todos los catalanes, sobre todo también en los votantes que queden del Partido Socialista, yo creo que eso va a ser muchísimo mejor, y pensaremos en todos los catalanes. Por tanto, desde aquí apelo a la responsabilidad también de los partidos que no quieren la separación para sumar fuerzas. Ciudadanos, desde nuestra humilde posición, trabajará para ello. Espero que el Partido Popular, que el Partido Socialista..., yo no sé si Iniciativa, porque también veo que no saben la respuesta al referéndum, todavía. Cuando la sepan que también nos la digan para saber si están a favor de separar o a favor de unir, porque es importante el papel, también, de Izquierda Unida en toda España y de Iniciativa en Cataluña. Lo reconocemos. Sería importante saber si ustedes están por la vía de la declaración unilateral y de la convocatoria ilegal o están por la vía

de buscar soluciones dentro de España, dentro de un modelo descentralizado, pero unido, dentro de nuestro país.

En definitiva –acabo–, nosotros lo que queremos en definitiva, señor Mas, es que Cataluña sea nuestra tierra, que España sea nuestro país y que Europa sea nuestro futuro.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Govern, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé, senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, senyor Rivera, intentaré respondre-li en tres parts diferents. Si ho he entès bé, que crec que sí, doncs una mica..., l'estructura de la seva intervenció.

En primer lloc, vostè ens fa tota una apel·lació, i no sé exactament com explicar-ho, tota una crida, a no ser victimistes. Si no ho he entès malament, ens diu que tot el dia plorem. Ho ha dit així, oi, em sembla? Doncs miri, jo tinc la percepció que tot el dia decidim, i ens queixem poc, molt poc, i prenem un munt de decisions, i ens empassem tots els marrons, els que ens toquen i els que no ens toquen. Perquè fixi's en una cosa: si el Govern de Catalunya l'any 2012 va fer el 17 per cent de tot l'ajust que es va fer a l'Estat espanyol, 17 per cent, quan nosaltres pesem un 6 per cent de la despesa pública espanyola..., un govern que fa això vostè creu que és un govern que plora? Aquest és un govern que decideix cada dia i que pren decisions difícils cada dia, i decisions políticament molt poc rendibles.

D'això se'n poden aprofitar vostès ara que no els toca governar. M'agradaria veure'ls, a vostès, governant en aquest moment. M'agradaria veure'ls. Serien incapaços de prendre aquestes decisions, perquè tindrien pànic a quedar malament. Vostès parlen de cara a la galeria, fan discursos més o menys brillants. Potser a vostès els semblen molt brillants. A mi no m'ho semblen tant. Però això és una valoració subjectiva. Però vostès són això: molts discursos i jo crec que un terror total a prendre decisions. Aquesta és la meva impressió. Ara estan en el seu caldo de cultiu. Poden anar fent tots els discursos, el més abrandats possible; cada vegada són una mica més abrandats. Avui, bé... (*L'oradorriu.*) Avui li he de dir que jo m'ho esperava pitjor, eh?, cosa que no vol dir que... (*Rialles.*) Ara vostè això ho considerarà un estímul perquè quan torni aquí, eh?, carregar amb molta més vehemència, no? D'això n'estic convençut, no? Per tant, si no ho considera un estímul, senyor Rivera, doncs, deixi'm dir-li que avui Déu n'hi do –Déu n'hi do..., però jo tinc aquesta impressió, no?

I, a més a més, tinc la impressió, ara li ho dic en un to, allò, amable, i en un to gairebé de tertúlia, si se'n pot dir d'aquesta manera, perquè no hi hagi cap mena d'ofensa... Vostè ens deia que nosaltres som uns ploramiques, oi?, i jo els he de dir que vostès són uns *cascarrabias*.

(*L'orador riu.*) Sí, jo, cada vegada que els sento a vostès, dic: «Mira, els *cascarrabias*.» Són els *cascarrabias*, no? Vostès diuen: «Vostès sempre ploreu.» I vostès sempre rabien –sempre rabien. Però, bé, suposo que es deuen sentir còmodes en el seu paper, es deuen sentir realitzats, eh? I, per tant, doncs, ens hi hem d'acostumar. Ja està. Vostès s'acostumen que nosaltres plorem, segons diuen vostès, i nosaltres ens acostumem que vostès estan rabiosos –estan rabiosos–, encara que després diu que vostè no, que vostè el que vol transmetre és optimisme, que està content, etcètera, però jo després, quan el sento parlar, més aviat tinc una impressió contrària.

Fixi's una cosa, ara ja li ho dic més seriosament –fins ara era una mica distès, no?–: el victimista és aquell que es queixa i no fa re; aquest és el victimista, el que es queixa sempre i no fa mai re és el victimista. El que fa contínuament, més enllà del que li interessa, molt més enllà del que li interessa des d'un punt de vista egoista, i de tant en tant es queixa perquè reclama algunes coses que són de justícia –després n'hi comentaré alguna–, aquest no és un victimista, perquè pren decisions. Ara, el que no pren mai cap decisió i sempre es queixa, aquest és un victimista. Però precisament crec que no es pot dir que sigui el nostre cas, si es té un mínim de judici objectiu. Després, les decisions que hem de prendre agradaran més o agradaran menys; però de decisions, senyor Rivera, en prenem un munt. I li he de dir una cosa: gairebé totes són desagrades; per tant, moltes d'elles a contracor i moltes d'elles sabent que, des d'un punt de vista egoista i partidista, no en traurem absolutament res, al revés, hi perdrem des d'aquest punt de vista, i, tenint aquesta consciència, les prenem. I vostè creu que això és ser victimista? Doncs, jo crec que no. Però, bé, deu ser una forma de plantejar les coses, i jo ho veig de manera diferent, no?

Segona cosa que li volia dir. Vostè ha dit en un moment determinat: «Vostès apliquen les tisores a tot arreu», ha dit, «menys a les estructures de la Generalitat», ha dit això, i després hi ha posat els mitjans de comunicació. Doncs bé, com que jo suposo que vostè aspira a conèixer la realitat i la veritat, m'ho imagino... –m'ho imagino–, perquè, si no aspira a això, vol dir que el que li interessa és posar arguments sobre la taula, perquè l'escolti determinada gent, i poder quedar bé davant d'aquesta gent, i que aquesta gent puguin dir: «Mira el senyor Rivera, que dur que és» o «que *cascarrabias* que és» –això és una altra visió, no? Bé. Llavors, vostè diu això: «No s'apliquen les tisores aquí.» No és veritat, senyor Rivera, no és veritat.

Ahir els ho vaig explicar en el meu discurs, jo no sé si vostè va escoltar aquella part: en aquests últims dos anys i mig, i quan s'acabi aquest any, per tant, en tres anys, haurem reduït un 30 per cent els organismes públics de la Generalitat, que vol dir que hi eren i hi han deixat de ser. Això vol dir que no hem tocat re de l'estructura de la Generalitat? Doncs, home, si en tres anys hem reduït un 30 per cent els organismes majoritaris de la Generalitat, doncs, Déu n'hi do! I li asseguro que desmuntar estructures administratives, senyor Rivera –si un dia s'hi posa, ja ho veurà–, no és gens fàcil. Però això ho estem fent. Per tant, no em digui que no estem tocant les estructures de la Generalitat.

Miri vostè els alts càrrecs que hi havia tres anys enrere, miri els que hi ha ara; miri vostè el personal eventual que hi havia tres anys enrere, miri el que hi ha ara; miri el personal de confiança que hi havia tres enrere, miri el que hi ha ara; miri els organismes de la Generalitat que hi havia tres anys enrere, miri els que hi ha ara. No em digui que no hem tocat l'estructura política de la Generalitat. L'hem tocada, i molt. I a la baixa.

I li diré més, senyor Rivera: vam començar per aquí, és el primer que vam fer. El primer que vam fer, les primeres decisions del nostre Govern van ser reduir l'estructura política: alts càrrecs, personal de confiança, personal eventual de la Generalitat. Sap per què? Perquè és el més fàcil de fer, es decideix en vint-i-quatre o en quaranta-vuit hores. És el primer que vàrem fer. Amb xifres significatives, entre el 20 i el 40 per cent segons els casos. I després ens vàrem posar –cosa que és molt més difícil de fer– a desmuntar estructures d'organismes públics. I ja portem el 15 per cent fet, i a finals d'aquest any –perquè estan molts processos en marxa– podem arribar al 30 per cent. I el nostre compromís era, en una legislatura de quatre anys, el 25 per cent. Aquesta és la realitat. Per tant, no digui allò que no és cert, perquè això a més a més és demostrable, és comprovable, no?

I després els mitjans de comunicació... –veig que el que jo li explico no li interessa, perquè parla amb tothom, menys escoltar-me a mi, però...–, els mitjans de comunicació... –que això és el que segurament a vostè li deu interessar més, perquè a vegades tinc la impressió que vostè parla sobretot per als mitjans de comunicació, i no precisament els d'aquí; ja m'entén, eh? (*riallles*)–, doncs, mitjans de comunicació..., si vostè agafa el que es gastava en mitjans de comunicació públics i privats tres anys enrere i el que s'està gastant ara, veurà que les reduccions són entre el 30 i el 50 per cent. Retingui aquesta xifra: entre el 30 i el 50 per cent de menys, públics i privats. Això no és una reducció, entre el 30 i el 50 per cent només en dos anys i mig?

I parlem dels públics, que són els que a vostès els pre-ocupen sempre més: la Corporació de Mitjans Audiovisuais, en tres anys, haurà perdut més de 100 milions d'euros d'aportació per part del Govern. El que passa, que vostès no en tindran mai prou, mai en tindran prou en aquest camí. Perquè vostès, senyor Rivera, no ens enganyem: el que volen és que els mitjans de comunicació públics de Catalunya desapareguin; això és el que vostès volen. I, com que els volen fora del mapa, encara que hi poséssim deu euros seguirien criticant els deu euros; que són més, evidentment, són més, però és un 30 per cent menys del que s'hi aportava.

I ho ha fet el Govern que va crear aquests mitjans de comunicació. Ara se celebra el trentè aniversari d'un d'ells, i li asseguro que ho hem fet no precisament amb gran alegria, però ho hem fet, perquè el que no volíem és que fos interpretat a cap nivell que nosaltres no ens atrevíem a fer allò que tocava fer en una època generalitzada de retallades per a tothom, excepte en aquells programes de més sensibilitat social, que són els que he explicat en aquest debat que no s'han tocat, són els únics que no s'han tocat. Allà on hem mantingut els pressu-

postos és en determinats àmbits de gran sensibilitat social, o fins i tot, en alguns casos, els hem apujat una mica quan hem pogut. Aquesta és la realitat. Per tant, no digui, senyor Rivera, allò que no és veritat.

Després, en el tema de l'IRPF autonòmic, jo els demano que ens facin una proposta concreta. Perquè, és clar, rebaixar l'IRPF autonòmic pot voler dir dues coses: o es fa a tots els trams centrals... Si és a tots els trams centrals, la factura és immensa. Ja veurem d'on ho treuen, això, vostès; ens han de dir a on retallem si deixem de tenir aquests ingressos. Vostès ens diuen: «Mirin, retallin aquí, aquí, aquí i aquí...», ja suposo que ens diran: «Carreguin-se els mitjans de corporació públics», ja suposo que ens diran això. No ho farem, ja li ho dic, no ens els carregarem, eh? Però vostès facin la proposta.

Ara, si el que vostès diuen és: «Reduïm els tipus marginals màxims de l'IRPF, el 56 per cent» –perquè aquí es paga més que en altres territoris de l'Estat espanyol–, jo, que puc estar d'acord que aquests tipus són excessius, hi puc estar d'acord, li dic que en aquest moment no ho podem fer. Per una raó molt senzilla: no pels diners que això significa, sinó perquè, si estem en un moment d'ajustos tan durs, és evident que el repartiment de costos ha de ser general i cadascú hi ha de posar una mica, en aquest repartiment de costos. Els treballadors públics hi posen menys salari; els usuaris de serveis públics hi posen menys pressupost que tenen d'aquests serveis públics; els metges, les infermeres, els treballadors socials, hi posen també menys salari públic i algunes vegades més hores o més pressió a la feina. Tothom hi posa alguna cosa. Doncs, escolti'm, la gent que guanya més diners, temporalment, també hi han de posar alguna cosa. I per això nosaltres no hem modificat aquest tipus marginal, sabent que això pot significar que alguna gent que estan aquí cotitzant se'n vagin a cotitzar fora, sabent això, des d'una òptica legal. Però és una manera d'entendre –és una manera d'entendre– que hi ha determinats costos que s'han de compartir d'aquesta manera.

Després em diu: «Aquí tenim tota la llibertat per decidir els nostres pressupostos.» Senyor Rivera, no és veritat, perquè l'exemple que vostè posa d'Europa respecte a Espanya no es trasllada d'Espanya respecte a les autonomies. Recordi això quan analitzi el tema aquest, recordi-ho, això, perquè és molt important. Què ha fet Europa amb Espanya des del punt de vista dels dèficits? Què ha fet? Li ha donat molt més marge, que vol dir molt més temps per anar complint, perquè s'adonen a Europa que, si no li donen més marge a Espanya, Espanya no complirà. Això és el que saben. I què ha fet Espanya amb les autonomies? En lloc de donar-los més marge, els n'ha donat menys, que vol dir que, en lloc de repartir l'esforç sobre tothom, han decidit que la factura principal la pagaran les autonomies. I què vol dir «les autonomies»? La sanitat, l'ensenyament, els serveis socials, en el nostre cas la seguretat pública, la inversió pública, la cultura, etcètera. Vol dir això.

I vostè creu que això és just? A mi m'agradaria, algun dia, a vostès, sentir-los dir: «No, escolti'm, l'Estat espanyol s'està equivocant en el repartiment del dèficit, perquè, igual que a ells els donen més avantatges a ni-

vell europeu per complir millor, ells haurien de repartir aquest dèficit d'una manera més justa, i això no ho fan.»

I quina és una manera justa de fer-ho? Doncs, allò que hem estat defensant des del Govern des de fa molt temps: oi que pesem un terç de la despesa pública de l'Estat, perquè tenim sanitat, ensenyament i moltes altres coses? Doncs, que se'ns concedeixi un terç del dèficit espanyol. Això és tan descabellat, això és ser victimista?

Ara, d'això depèn que en aquesta casa els pressupostos tinguin un volum o en tinguin un altre, d'això depèn que hi hagi més retallades o menys retallades, depèn d'això, senyor Rivera. I això no els escolto mai defensar-ho.

I això no és victimista –això no és victimista–, això té la pura lògica. Si ara fos així, jo els ho vaig dir ahir, si això fos d'aquesta manera, si a nosaltres ens donés un terç del dèficit que tindrà Espanya per a l'any 2014, la Generalitat de Catalunya compliria en aquest moment amb els objectius de dèficit que ells mateixos ens imposen en la seva línia argumental, però si tinguéssim el terç. Però és que ens donaran una sisena part, és a dir, la meitat del terç. I això, senyor Rivera, no és un problema de victimisme: és que hi ha coses que no es poden fer; igual que no les pot fer Espanya. I Europa ho ha entès, que Espanya no ho pot fer i, per tant, li donen temps i li donen marge. I Espanya, amb les autonomies, actua absolutament diferent. I quan l'autonomia està pitjor, com és el cas de Catalunya –i aquí cadascú farà l'anàlisi que voldrà–, doncs, evidentment, aleshores quan t'imposen aquests criteris en una autonomia que està pitjor, l'autonomia pateix més, que és el nostre cas. Igual que Espanya patiria més a Europa si ara li diguessin: «No, vostè no pot fer el 6 per cent de dèficit, vostè n'ha de fer el 3.» Espanya patiria horrors, perquè es carregaria pensions..., s'ho carregaria tot. I, en canvi, Europa no li diu això, li diu: «Escoltin, facin-ho, però a poc a poc, o més a poc a poc.» Això no és victimisme, això és defensar els interessos de la gent del nostre país, de Catalunya, i això no és mai victimisme.

I la darrera cosa..., sobre tot el tema del procés polític, etcètera, jo ja li dic que aquí no ens entendrem, senyor Rivera –no ens entendrem. Hem de seguir parlant, perquè parlar, doncs, s'ha parlar sempre, i jo l'escoltaré en alguns dels seus arguments, però no ens entendrem per una raó: perquè vostè considera que el que està passant a Catalunya és una dèria d'un govern. Vostè l'anàlisi que fa és..., que és el que es fa a Madrid, és exactament el que es fa a Madrid. Vostès diuen, l'anàlisi és: «Aquí hi ha un govern que té una deriva, s'ha tornat boig; un president, a més a més», vostès hi afegeixen, «que l'única cosa en què pensa és en la seva carrera política» –vostè ho ha dit avui aquí, no-més vinc a salvar la meua carrera política–; «un soci en aquest moment, Esquerra Republicana, que està encantat de la vida i que posa condicions de tota mena; uns mitjans de comunicació públics a Catalunya que es dediquen a fer la gara-gara a tot això i que, evidentment, com que tenim una gent inculta i poc madura en aquest país, aquests mitjans de comunicació els mengen el coco cada dia i els convencen de tot» –aquesta

és la seva anàlisi–, «i, per tant, aquest grupet de gent petit, eh? –el president, embogit amb la seva carrera; un govern, allò, desafortat; un soci maligne, i uns mitjans de comunicació que són uns dimonis, allò, amb cua i amb banyes–, tot això junt, que és poqueta cosa, eh?, tot això junt porta el país a la separació, a la deriva i a la frontera.» I es queden tan amples. Aquesta és la seva anàlisi.

I resulta que el problema que tenen és que aquesta anàlisi està absolutament equivocada. Perquè pensin que és exactament al revés: aquí hi ha un país que ha dit «prou» a una determinada relació amb l'Estat espanyol –que, evidentment, no serà tothom del país, evidentment, però una majoria molt important–, que fa les coses que fa i que les fa amb una gran serenitat i, a més a més, doncs, amb una gran esperit pacífic, que surt al carrer de manera reiterada i molt massivament, i el que fem les institucions és intentar, en paral·lel –en paral·lel–, acompanyar un procés que entenem, si la nostra percepció no és errònia, que en aquest moment és molt majoritari en el nostre país.

Vostès podien tenir algun dubte que això fos així abans de les eleccions passades. Podien tenir algun dubte, legítim, no?, podien dir: «No, és que tota aquesta gent que surt al carrer, que són molts, doncs, per molts que siguin, deuen ser tots els que volen això, però tots els que estan allà no ho volen.» I, davant d'aquest dubte que jo sabia que romandria permanentment durant anys, què vaig fer? Allò que vostè considera que és un error monumental: vaig convocar aquelles passades eleccions. Molt bé.

Allò va ser, segons vostè, un gran error, però devia tenir una virtut, una, només una –només una–: que ara sabem –ara ho sabem– en aquelles eleccions que van tenir la participació més alta, quanta gent està a favor que hi hagi una consulta i a favor del dret a decidir, i quanta gent no. Oi que això ho sabem ara? Perquè els programes eren molt clars. Si vostès segueixen negant això, ja neguen, fins i tot, el principi del que passa a les urnes, cosa que és gravíssima.

Fa deu mesos hi va haver eleccions i fa deu mesos en aquesta cambra, com a conseqüència del vot de la gent, es van constituir un parlament i uns grups que molt majoritàriament estan a favor... –i vostè ho ha sentit avui mateix–, estan a favor del dret a decidir, i estan a favor d'una consulta específica –específica.

I vostès estan en un altre lloc comprensible, però no poden pretendre que això no es faci simplement perquè vostès no ho volen. I, aleshores, com que vostès no ho volen, l'argument ja és tremend, aleshores, no? Diuen: «Com que nosaltres no ho volem, són vostès els que ens estan portant en aquest camí absolutament equivocat» –això és el que diuen– «i, per tant» –vostè m'ho diu– «vostè ho ha d'impedir: faci marxa enre-» El que m'està dient és: «Nosaltres» –vostès, eh?– «que som minoritaris completament en contra del dret a decidir, de la consulta...» –minoritaris completament en aquest Parlament és evident que ho són, de minoritaris completament en aquests dos temes. Vostès ens ho diuen: «Vostès vinguin a les nostres, aturin tot això perquè els que tenim raó som nosaltres.»

Jo els demano que facin una mica de repensada sobre aquest argument. Perquè, des d'un punt de vista de qualitat democràtica, que vostès sempre defensen, no s'aguanta això –no s'aguanta.

I, aleshores, vostè em diu: «Consulta sí o sí, no?» Doncs, jo he dit això i sempre he dit, o he intentat dir, que pretenem que la consulta sigui, no només la legal, sinó, a més a més, negociada i acordada amb el Govern espanyol. Ho hem dit sempre, i ho estem intentant –i ho estem intentant–, però partint que la consulta hi serà. Si la consulta, finalment, el Govern espanyol o les institucions de l'Estat consideren que no hi ha de ser de cap manera, i no faciliten cap mena de camí perquè hi sigui, cap ni un, ni toleren que la fem nosaltres, d'acord amb les nostres pròpies lleis del Parlament de Catalunya quan les tinguem aprovades, el que jo els dic, i crec que amb això no enganyo ningú i no amago pas les cartes, no em podran dir que això és opac, etcètera, doncs, l'únic que els dic és que es trobaran un dia –però no és una amenaça, serà la realitat del país, senyor Rivera– de baix a dalt –de baix a dalt, de baix, del poble, a dalt– amb unes eleccions en què, els agradi o no, el gran tema serà la pregunta i la consulta.

Vostès després tenen tot el dret del món a presentar-se en aquelles eleccions com si fossin un extraterrestres. Podran anar-hi, sí, sí..., podran anar-hi i no parlar de res de tot això. (*Veus de fons.*) I vostès parlaran de moltes altres coses, però el que no poden impedir, senyor Rivera, és que molta altra gent..., el que no podran impedir és que molta altra gent, consideri que allò ha de ser la consulta.

Per tant, com que això acabarà passant –com que això acabarà passant–, millor que abans trobem un camí acordat amb l'Estat per poder-ho fer de la manera bona, i la manera bona o la manera millor és fer-ho d'aquesta manera, pactada, negociada, com molts altres estats democràtics han fet en el món, i també en la Unió Europea.

I, finalment, dir-li una cosa. Vostè demà tindrà una gran oportunitat en les votacions –tindrà una gran oportunitat. Vostè diu que si és amb vots i amb llei, d'acord. Doncs, voti alguna resolució que digui «dret a decidir», que vol dir poder votar d'acord amb un marc legal. Si la resolució diu això, voti-la. I aleshores sortirem de dubtes. Perquè, si dient això, la resolució vostè no la vota, el que vol dir és que els discursos que vostè fa, de qualitat democràtica, etcètera, tenen una base molt prima.

I disculpi'm una referència personal, per acabar. Em pot dir moltes coses, jo les acceptaré totes, eh? Perquè, de vostè, n'he sentit, doncs, de bastant grosses.. (*Veus de fons.*) Avui no, però..., vaja, avui no molt, però..., encara –encara. (*Veus de fons.*) El senyor Rivera acabarà el torn, i ara es posarà les botes. (*Veus de fons.*) I serà culpa meua per haver-lo incitat a més a més, eh? Però..., miri, pot dir moltes coses. Però crec, ho crec –li ho dic amb tota la humilitat, eh?, ho crec–, que l'única cosa que no em pot dir és que jo he vingut aquí a salvar la meua carrera política. Me'n pot dir moltes, digui-me-les totes, jo les encaixaré esportivament, però, dir-me que jo he vingut a salvar la meua carrera

política, quan em vaig presentar a les darreres eleccions dient: «Si tenim la força que hem de tenir per tirar endavant tot això, jo sóc molt conscient que això no ha de ser mai en benefici d'una persona ni d'una formació política.» Vol dir que l'última cosa en la qual puc estar pensant és en la meua carrera política. I sap per què? Perquè jo la meua carrera política, per a bé o per a malament, ja la tinc feta. Vostè no, potser, però jo sí, segur. Jo ja em conformo amb la meua trajectòria política, no aspiro a res més. Només aspiro a una cosa, que és acabar aquesta trajectòria política fent el millor servei al conjunt del poble de Catalunya. I avui entenc... –potser m'equivoco, però–, avui entenc que el millor servei al poble de Catalunya és: prendre decisions difícils cada dia, demostrant coratge i sense por, però amb la màxima sensibilitat perquè les coses importants del país segueixin funcionant –i crec que això ho estem aconseguint–, i, segon, donant la veu al poble perquè aquella gent que estigui a favor, fins i tot, de la independència de Catalunya la pugui votar democràticament, i aquells que estiguin a favor, com vostès, del mateix *statu quo* que tenim dintre de l'Estat espanyol també el puguin votar. Amb això en tinc prou.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, honorable president. Consellers, diputats i diputades..., no pateixi, senyor Mas, que he vingut *en son de pau*, que diuen. Però, sap per què –sap per què? Perquè, amb preocupació, però també quasi amb recerca d'alternatives, parlant amb els companys del partit i amb altra gent que ens parla aquests dies amb preocupació, comencem a pensar que només –només– podem tenir una alternativa amb vostès. És a dir, a mi m'agradaria convèncer-lo a vostè que el camí... –potser jo també estic equivocant, eh?–, però que el camí de la separació, de la fractura, que l'única via és sortir d'Espanya i de la Unió Europea no és la solució als nostres problemes. A mi m'agradaria convèncer-lo, però no ho estic aconseguint –no ho estic aconseguint.

Bé. Ser jove és un defecte com qualsevol altra, senyora Rigau. No m'ho digui com un problema. Per tant... Però, miri, els joves tenim somnis també, i, a vegades, som agosarats, plantegem coses i a vegades les aconseguim, a vegades els joves també... Vostè té molta gent jove a la seva cura, com a consellera d'Educació, i hauria de respectar, també, l'empenta de la gent jove. De vegades, no tenim experiència de govern, de vegades, no tenim motxilles; però, de vegades, tenim moltes ganes de fer coses. Per tant, vostè que és consellera d'Educació, podia aplicar una mica això a la seva conselleria.

Però li ho diré al president, que estava parlant amb el president, si m'ho permet: President, no tenim cap intenció de convèncer-lo ja. Hem arribat a la conclusió que vostè segueix –segueix i segueix– cap a la consulta, si no és legal la farà il·legal, si no és il·legal farà unes

eleccions plebiscitàries... I jo li vull fer una pregunta, perquè és que crec que, ja que enfoca vostè aquesta..., no sé si dir-ne amenaça o proposta o cartes sobre la taula, vostès..., jo el convido que..., si vostè fa unes eleccions autonòmiques que vostè vol considerar plebiscitàries, diu: «El centre del debat serà la independència, els agradi o no.»

I jo li dic: «Vostè es presentarà amb un únic punt del programa electoral, que és separar Catalunya de la resta d'Espanya, sí o no? I ho farà juntament amb el senyor Junqueras i el seu partit, sí o no?» I Unió Democràtica de Catalunya es presentarà juntament a un programa que digui: «Separar Catalunya de la resta d'Espanya i sortir de la Unió Europea, sí o no?» Perquè parlant de cartes marcades i de cartes sobre la taula..., juguem les cartes.

Si vostès estan convençuts que aquesta via és l'única via que queda, i volen utilitzar unes eleccions autonòmiques, amb frau, en definitiva, de llei, per convertir-les en un referèndum al marge de la llei..., posin totes les cartes sobre la taula: presentin-se conjuntament en una sola llista, i, si vostès tenen el 50 per cent dels vots, què faran? I si en tenen menys? Marxaran? Ho pregunto. Avui tenen el 42 junts. Què faran, vostès, si tenen el 50 per cent? I si en tenen menys? Vostè a quin balcó pujarà? A quin balcó pujarà a declarar la independència?, li ho pregunto.

Perquè, clar, si vostè diu que aquest serà el motiu, i el senyor Junqueras diu que la via que queda és la declaració unilateral d'independència a l'estil Kosovo..., a quin balcó pujaran, al de la Generalitat o sortiran al carrer, el Parlament? Perquè això és una barbaritat, ho saben –vostès ho saben–, això és la selva –això és la selva.

Si us plau, no juguem amb foc. No incendiïn la societat catalana. No juguïn amb l'estabilitat política i econòmica, que hi ha milers d'empreses i persones, i capitals i persones humanes, i famílies, que veuen que aquesta via que vostès volen agafar és incendiar la societat catalana i és provocar una fractura brutal amb conseqüències irreparables –irreparables.

Perquè, primer de tot, senyor Mas, abans de ser... –sobretot, nosaltres que estem aquí, al Parlament, però–, abans de ser empresaris, treballadors, jubilats, som persones. I, per tant, la condició humana és igual d'important.

Per tant, jo els pregunto: «Estan vostès disposats a anar a unes eleccions amb un punt únic del programa, juntament amb Esquerra Republicana» –i no sé què fareu, li ho pregunto també, no sé si poden contestar o no als d'Unió– «i convocar unes eleccions i fer això?» I la pregunta és: «Si treuen més del 50 per cent dels vots –dels vots–, vostès declararan la independència des d'un balcó a l'estil Kosovo? Això és el que tenen al cap?» Perquè vostès diuen que fem el discurs de la por; por no, pànic, *pavor*, que es diu en castellà, pànic.

És com si vostès diuen: «És que vostès, la veritat, només fan el discurs de la por, eh?, només advertint de tots els mals.» Home, però això és com si anem a un senyor que condueix a 220 per hora, va borratxo i en contra di-

recció, i dius: «Home, no generis pànic.» Home, no, el pànic el tinc amb el que condueix, que m'està dient que vol declarar la independència unilateral. Por no, pànic d'un conductor d'un govern que faci una cosa així! Clar que sí. Ser responsables és tenir pors a la vida; una altra cosa és superar-les, però, a la vida, en general, ser responsable és tenir pors: tenir pors a gent que vol conduir en contra direcció, contra les roques, i declarar la independència unilateral a un territori de la Unió Europea.

Per tant, no és que fem discursos, és que tremolem. Clar que sí. I seria d'irresponsables que algú no tremolés davant d'això. Vostès poden fer els discursos que vulguin, però sortir de la Unió Europea té les conseqüències que té. Per tant, vesteixin-lo del que vulguin. Ja sé que el senyor Junqueras diu que l'exèrcit francès ens donarà suport i serem un protectorat de França, altres s'inventen tesis d'aquestes rocambolesques. La realitat? Espanya, estat membre de la Unió Europea. Catalunya, si va per aquesta via, fractura social, inestabilitat, fugida d'empreses, de capitals, inestabilitat política... Ja està. I no passa res. Vostès han d'assumir les conseqüències de les seves polítiques, de les seves propostes. No passa res.

Deia vostè abans això de *cascarrabias*. Jo no li he dit ploramiques, només he dit que plora molt. Això és veritat –això és veritat. Però no li he dit ploramiques, això s'ho ha posat vostè. Però, miri, sap què passa? Que al final, quan un veu que un govern va cap a un costat, que una societat que podia estar molt més cohesionada, una societat que, al marge d'ideologies i de colors polítics, podria conviure debatent les coses amb molta més tranquil·litat, debatent les coses amb molta més cura... No ho sé..., intentant construir, per què hem d'anar per aquesta via, senyor Mas?

Vostè parlava abans del repartiment de dèficits. Jo estic d'acord amb una cosa amb vostè: el Govern d'Espanya, quan reparteix el dèficit, segurament no ho fa bé. Segurament no ho fa bé, senyor Mas. Però, sap la diferència? Que jo dic que segurament no ho fa bé. Jo el que no dic és que em passo el dèficit..., ja m'entén. Jo el que no dic és: «No presento els pressupostos.» Jo el que no dic és que això és un espoli i un *agravio mesetario contra no sé quien...* Sap per què, senyor Mas? Perquè el dèficit imposa a totes les comunitats i a tots els ajuntaments, no només a nosaltres.

Per tant, no és una conspiració mundial contra Catalunya, és un criteri, segurament un criteri dolent, un criteri equivocat, d'un govern que s'equivoca en totes les comunitats, i, potser, amb els ajuntaments. Però jo li pregunto: «També podia reconèixer vostè que a vostès li atorguen un dèficit més alt que a altres comunitats, en comptes de queixar-se, no? Li sembla bé o no? Li sembla raonable? Sí, oi?» Vostès i el Govern tripartit s'han gastat més, i li atorguen un dèficit més alt. Però és que és una mica estrany sentir algú dir que hi ha una conspiració mundial contra ells, quan és la comunitat a la qual li donen un sostre més alt de dèficit. Entengui vostè que això costa, costa d'entendre que qui més benevolència té, per part d'un govern, sigui qui més es queixa.

Per tant, jo només li demano lleialtat. Si sap el que significa la paraula. Li demano negociació, li dema-

no cintura. Vostè i jo vam parlar del tema del pacte fiscal. I crec que això ho puc dir aquí perquè ho hem parlat i són posicions públiques i conegudes. Jo li vaig dir: «Negociï, vostè, amb les comunitats autònomes que governa el PP, que tenen situacions semblants a Catalunya.» I parlo de la Comunitat de Madrid, i parlo de Balears i parlo de la Comunitat Valenciana. Jo li ho vaig dir. Vostè em va dir: «Què faries tu –o vostè?» I jo li vaig dir. I vostè em va dir: «No, però és que això seria estar dintre del mateix *statu quo*, de la mateixa LOFCA, i nosaltres no volem això, volem sortir d'aquí, volem, en definitiva, un *cupo*.» Doncs, jo li vaig dir: «Doncs, fracassarà, president.» I ha fracassat. Perquè vostès volien un *statu quo* diferent.

Nosaltres no volem ser diferents, simplement volem ser millors. Simplement volem viure millor. No volem ser diferents de la Comunitat de Madrid, simplement volem viure bé, i tenir el que ens mereixem, i que sigui just. Si la Comunitat de Madrid també ho té, doncs, fantàstic. Per tant, aquesta és la posició que Ciutadans voldria tenir d'un govern de la Generalitat: intel·ligència, negociació, lideratge dintre d'Espanya i, si pot ser, anar a Madrid no a dir allò de «¿qué hay de lo mío?», sinó «¿qué hay de lo nuestro?», del projecte comú espanyol també. Perquè és molt complicat també, moltes vegades, només demanar i no participar del projecte comú. I «projecte comú» no és fer aritmètiques perquè el senyor Duran negociï esmenes a favor d'uns lobbys polítics, no; no em refereixo a això, eh? M'estic referint a mirar pel conjunt de l'interès general espanyol. Això també ho és. I això vostès no ho fan –no ho fan.

Vostè va anar a parlar del pacte fiscal i venia ja amb la solució abans. És veritat que el senyor Rajoy no és el president més comunicatiu –diguem-ho així– d'Espanya, ni de la història d'Espanya; és veritat. Jo, si fos ell, mai l'hauria rebut amb un comunicat de premsa a la web i no hauria fet amb vostè una roda de premsa; és veritat. I segurament hauria d'haver obert una comissió per treballar amb totes les comunitats, no només amb Catalunya, el finançament autonòmic; és veritat, jo li ho reconec, jo ho hauria fet d'aquesta manera, però ell no ho va fer. Però d'això a trencar un país hi ha una distància, hi ha una diferència. I jo li demano a vostè que no trenqui i que no vagi per la via de trencar un país, sinó que intenti negociar.

Que hi han errors del Govern d'Espanya? Sempre, segur, i és normal. I vostès també s'equivoquen i tothom ens equivoquem a la vida. Però, home, la convivència d'un país és una cosa molt seriosa. No es trenca d'un dia per l'altre..., i permeti'm que li ho digui, senyor Mas, vostè intentava fer una caricatura del que fèiem nosaltres, diu: «Vostès, què es pensen?, que tot això ho hem provocat des del Govern de Catalunya?» No, vostès..., ara no, durant trenta anys. Vostès porten un pla des del nacionalisme durant trenta anys, construint una nació. Si no se n'amaguen!, si el senyor Pujol ja ho deia!, si vostès ho han dit!: «Volem construir una nació i que Catalunya sigui una nació separada d'Espanya.» Doncs, després d'aquest trajecte, amb una Espanya dèbil, amb una Espanya que no funciona, és veritat, una Espanya amb unes institucions debilitades, amb uns partits debilitats, amb un cap d'estat debilitat des del

punt de vista de la corrupció, que l'esquitxa, amb un sistema financer debilitat, vostès aprofiten l'avinentsa i diuen: «Ara o mai.» Aquesta és la realitat, senyor Mas, vostè ho sap.

Però sap què passa? Que vostès també han debilitat i són part dèbil de tota aquesta Espanya. Aquesta Espanya dèbil, que és veritat, la Generalitat, lamentablement, la lidera. I la Generalitat és la que està més endeutada, on hi ha més corrupció i on tenim problemes socials i econòmics igual. Per tant, la tesi no hi val. No és que Catalunya funcioni i Espanya no funcioni; és que Espanya en el seu conjunt no funciona, i Catalunya forma part d'aquesta Espanya. Per tant, solucions comunes per a problemes comuns, una Espanya dintre d'Europa i una Catalunya dintre d'Espanya.

Diu vostè que no ens entendrem –acabo, presidenta– en el tema de la independència. És veritat. Però vostè potser no ha entès el que jo li deia: jo ni tan sols aspiro que es convoqui una consulta per separar-nos, jo no hi aspiro. No és el meu problema, és el seu. És vostè que vol canviar el *statu quo*, és vostè que vol aixecar una frontera entre Catalunya i la resta d'Espanya, és vostè qui ens vol treure de la Unió Europea. Jo no vull ni sortir d'Espanya ni sortir de la Unió. Per tant, no em veurà perdre ni un minut, ni un segon, ni una coma d'una proposta de resolució per fer propostes per separar-nos. Només trobarà propostes per millorar com funciona el país, només veurà propostes per unir la gent i només veurà propostes per intentar conviure dintre aquest país que es diu Espanya. Això sí que ho trobarà, però no trobarà..., no em demani esforços per fer coses amb les quals no estic d'acord, no li demani esforços al meu grup –ni a d'altres, suposo– per treballar per una cosa en què nosaltres no només no confiem sinó que ens preocupa.

Per tant, siguem honestos amb nosaltres mateixos, no ens demanem coses amb les quals no estem d'acord, intentem posar en comú allò que ens demana la societat, i, en aquest sentit, amb les propostes de resolució..., vostè ha parlat de l'IRPF, parlem-ne; nosaltres tenim una proposta, parlem-ne, perquè potser seria una fórmula de, també, arribar a alguns acords, tot i les diferències. Nosaltres, sempre que sigui un acord en matèria econòmica, d'ocupació, de generació, en definitiva, de prosperitat econòmica i social, ens hi podem posar d'acord, comptin amb nosaltres. Però portin els pressupostos, parlin, facin propostes, llegeixin les nostres... Però si només parlen amb Esquerra, si vostès només van per la via de la independència i tota la resta del Parlament pràcticament no existeix, que és el que passa, serà molt complicat trobar acords.

Per tant, acabo aquesta intervenció amb la nova voluntat de treballar per aquesta Catalunya de tots, de treballar per una alternativa –perquè aquest Govern no vol alternatives, està només per la via de la independència– i dir als ciutadans de Catalunya que ens vegin, que ens veuen –no només a través dels mitjans de comunicació, senyor Mas; avui dia hi han moltes formes d'arribar a la gent–, doncs, que com a mínim hi ha gent treballant en aquest Parlament, com a mínim el nostre grup, perquè algun dia a Catalunya tinguem

un govern que no pensi com dividir-nos, sinó que pensi com unir-nos i sumar forces.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Suspenem la sessió per cinc minuts.

La sessió se suspèn a dos quarts de set del vespre i nou minuts i es reprèn a tres quarts de set i vuit minuts.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, reprenem la sessió.

A continuació, en nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. I bona tarda. Provarem de dir-ho tot sense deixar-nos res en nom de la CUP - Alternativa d'Esquerra i sota els criteris d'unitat popular que ens aixopluguen des de fa dècades. Dues reflexions, llargues o curtes, i algunes preguntes concretes. Abans, això és un brot verd dels de veritat. La resta són beneïtes.

Primera reflexió. Som on som, i més val saber-ho i dir-ho. Des dels primers mesos de compàs en aquesta cambra de la unitat popular hem dit que ens sentíem una mica Matrix, aquella pel·lícula de ciència ficció, potser no tanta ficció, on hi ha dues realitats que conviuen molt antagòniques: la realitat del poder i la realitat del carrer. Ens hem pres, doncs, la píndola vermella, i ahir el president va fer el seu discurs estructurat en quatre grans blocs..., i segurament per un principi freudià de realitat..., cal saber llegir el país. Permetin-nos també un bescanvi del llenguatge d'aquestes dues realitats, perquè també hi ha un llenguatge de les elits, del poder, també dels governs, i els mateixos quatre blocs que va presentar, la CUP també faríem els mateixos quatre blocs però canviant-ne els títols, no?

Respecte del procés polític, diríem, primer punt, abència encara en aquest país, en aquest poble, de sobirania política i econòmica; és a dir, sobirania popular. La segona, que era sobre finances públiques..., nosaltres diríem..., dos, la major socialització de deute privat que mai ha viscut la societat europea contemporània; també la catalana, per descomptat; un frau econòmic també en dimensió d'estafa social. Tres, quan parlava del comportament de l'economia, nosaltres diríem, al nostre criteri i opinió, que seguim amb la dinàmica econòmica del capitalisme més senil i més depredador, que amenaça d'enviar a la paperera de la història conquestes de drets socials i llibertats fonamentals. I, quatre, respecte a la transparència i una nova cultura política democràtica, nosaltres titularíem aquests deu mesos..., una persistència encara de la impunitat efectiva..., *Mecanoscrit del segon origen*.

Sí que ens agradaria rebobinar, i la primera cita seria..., el mateix president, l'autocitaríem, quan vostè, els cent primers dies de balanç, va dir una cosa que és certa; no compartida, però absolutament certa: «Europa està dominada per les polítiques d'austeritat. Les impulsa Alemanya..., les impulsa, les controla i les acata tothom», deia vostè. I d'aquí vénen gairebé, al nostre parer, tots els mals. Hem entrat en una dinàmica de la gran divergència, de la gran desigualtat, de la gran davallada. Això ho diuen reconeguts economistes no necessàriament ubicats en la nostra corda ideològica. Però sí que és veritat que al nostre parer mai tan pocs havien robat tant a tants en tan poc de temps. Serveixi la frase per al món, per a Europa, per als Països Catalans.

Avui parlava també el president de «boira espessa». I és veritat que la boira és espessa i que no està clar quan serà el final de la tempesta. Però la crisi no és conseqüència d'un efecte climatològic, sinó que és una conseqüència directa de la política i respon directament a criteris polítics i ideològics d'aquells que han fet sucumbir la política a la força del diner, a la força dels mercats financers.

Tampoc no ens autoenganyem. Nosaltres pretenem no fer-ho. Això no ve d'ara, això no és la crisi. La crisi ve d'abans. Això va començar amb Reagan i Thatcher, amb una demolició controlada del que s'ha anomenat «estat del benestar», del que s'ha anomenat «constitucionalisme social de postguerra». I l'estratègia del capital és colonitzar l'Estat al servei, precisament, dels interessos dels mercats. La fórmula, aquí i arreu del món, per fer-ho és precisament la concertació pública/privada. És a dir que entrin les multinacionals a mercantilitzar drets socials. Per tant, la crisi només ha aguditzat aquesta realitat.

L'any passat la cancellera Angela Merkel va definir el seu programa polític, el seu projecte polític, el seu projecte de país, que òbviament afecta tot Europa, que era el *Marktkonforme Demokratie*, que és la democràcia adequada als mercats i no els mercats adequats a la democràcia. Hem passat, en tot el continent, a una política severa d'austeritat, que, hi insistim, no va començar amb la crisi. L'agenda Schröder del 2010, amb cínica tinta socialdemòcrata, és del 2003. I en aquella agenda, en plena fase d'expansió, ja es parlava del fet que calia reduir l'abast, universalitat i qualitat dels serveis públics, que calia reduir el rol i el paper de l'estat social, que calia disminuir la protecció social, que calia abaixar els salaris i flexibilitzar les condicions de treball i que calia assaltar les pensions. Tot això ha passat, malaudament. I avui, com s'ha parlat de la complexitat de les esquerres, també cal dir-ho, amb la seva responsabilitat profunda en l'actual cicle polític i econòmic. Hem passat de la llibertat, igualtat i fraternitat a l'austeritat, desigualtat i autoritat. I a prendre vent la democràcia.

La primer pregunta és, precisament, en aquest debat europeu, i també català: què és primer, la gent o els mercats?

Segona reflexió. La culpa de la cara mai la té el mirall. Ahir va presentar algunes dades, i nosaltres presentem altres dades, dades de la tossuda realitat socio-

econòmica dels Països Catalans: 3 milions de pobres, 1,9 milions de persones a l'atur, 150.000 desnonats en els darrers cinc anys. Podríem dir moltes més dades: que el frau fiscal són 16.000 milions a Catalunya, que això a cada ciutadà i ciutadana li costa 876 euros. Però n'hem fet la síntesi, perquè no les podríem dir totes. El resum del 2012, el resum dràstic, és: 72 desnonats diaris, 301 noves aturades i aturats cada dia, 87 acomiadats, 16 ERO quotidians i una mitjana de 493 persones que enfilaven cap a les diferents fesomies, plurals i multidimensionals, de l'exclusió, la marginació i la segregació social. Finalment, Càritas, en aquest primer semestre, ha augmentat un 9 per cent l'atenció a les persones. I, finalment, també, ja que parlem tant d'Alemanya, un 13 per cent de la pobresa a casa nostra es refereix a persones assalariades i que tenen feina.

Més singular és si intentem fer el resum de les retallades. Podríem dir que les retallades dels pressupostos prorrogats equivalen al 50 per cent dels interessos del deute abonats entre l'any passat i aquest; que equivalen a l'1 per cent de la fortuna dels catalans més rics, 196.800.000 euros; que equival a l'1 per cent del que va guanyar la banca espanyola amb el tsunami immobiliari; 169 milions d'euros, van guanyar aleshores i han tornat a guanyar ara amb el rescat; el 0,8 per cent del que han guanyat les empreses de l'IBEX 35 des del 2007; el 200 per cent dels beneficis de l'any passat d'Aber-tis, Endesa i Gas Natural, i em refereixo a aquestes empreses perquè presten serveis públics d'infraestructures d'aigua o de gas..., que a nosaltres és obvi que se'ns presenta..., qui pot assumir que no hi hagi més talls de subministraments de serveis bàsics, els beneficis d'Endesa i de Gas Natural. Podríem dir més coses, més dades, més eloqüents. Però ho deixarem en una: tot el que s'ha retallat en el darrer cicle polític, des del canvi de govern en aquest país, comptant el que serà l'any que ve, seran uns 9.000 milions d'euros; 8.500, 9.000 milions d'euros; 8.000, 9.000. La retallada acumulada equival al 66 per cent del rescat de Catalunya Caixa.

Ahir, avui i demà també, com sempre, la memòria ens aixopluga i ens empara. I val saber d'on venim, perquè en Candel, quan va escriure *Ser obrero no es ninguna ganga*, feia un retrat del que havien significat els plans d'estabilització del 59, o una altra troica, que era el Banc Mundial, l'FMI i els Estats Units..., van aplicar uns plans d'ajustament. Va haver-hi acomiadaments massius, va incrementar l'atur, va haver-hi pujada de preus, va haver-hi desnonaments, en aquella època, i, finalment, la sortida només va ser una sortida intensiva de treballadors cap a l'emigració, de la remesa de divises i de la inclusió del turisme. Candel criticava els que tot ho tenien. I és obvi que avui podem fer una referència entre aquells plans d'austeritat i els d'avui, amb totes les diferències històriques i econòmiques que vulguem fer: més desigualtats fondes i creixents, exili intern.

I permetin-me alguna reflexió d'aquest país farcit de contrastos, de contradiccions i de desigualtats; barri ric, barri pobre, i centres i perifèries. Precisament, l'Escola Paco Candel –i amb això faig referència al model que assenyalava el president d'internacionalització del turisme– fa una demanda per ampliar amb

un barracó prefabricat l'escola pública. Al costat hi ha l'Hotel Renaissance, dissenyat per l'arquitecte de luxe Nouvel, que véu a saber quant va cobrar, que cobra l'habitació a nou-cents euros, no? A Ciutat Meridiana, quan parlàvem de digitalització, de noves tecnologies, de mobilitat, hi ha un centre de creació digital. S'ha ocupat. L'ha ocupat el veïnat de Ciutat Meridiana, Villa Deshaucio, per fer-hi un banc d'aliments. I també quin país..., o quina lliçó moral ens donem a nosaltres mateixos, també al país, quan som un país que clava un 21 per cent a l'IVA, òbviament per imposició de Madrid, però rebaixa els impostos al capitalisme ludòpata al 10 per cent.

Segona reflexió i també segona pregunta: si és conscient, el Govern i el president, que després de la crisi ve la crisi. Si algun dia creix el 0 per cent o l'1 per cent i torna el creixement, tindrem una situació social on un 30 per cent de la nostra societat estarà en dinàmiques d'exclusió i de precarització.

I, finalment, també, tercer punt, radiografia d'un cicle i cartografia d'un bucle, d'un triple esgotament del règim. S'ha parlat molt, durant ahir i avui, de la crisi institucional, de la crisi nacional, de la crisi socioeconòmica, de la crisi democràtica.

En la nacional hem avançat en la visualització de les contradiccions. No hi ha cap conflicte jurídic. Hi ha un pur conflicte polític entre la legitimitat de la majoria d'aquest poble i la cultura de la Santa Inquisició, que encara les seves urpes amb Torquemada, de negar a aquest poble la capacitat de decidir i de negar a aquest poble la seva llibertat política. És veritat que, al nostre parer, també, de vegades, hi ha un excés d'emocionalització del procés, i el que cal és racionalitzar, ampliar i articular el procés polític.

Respecte a l'àmbit socioeconòmic, a vista d'ocell i en el context a què ens referíem d'assalt, saqueig i espoli social, a nosaltres ens fa l'efecte que hi ha una externalització del Govern. És a dir, són Price Waterhouse, Deloitte, Ernst & Young, entre d'altres, qui al final comanden les retallades, el tancament d'empreses públiques, més enllà, òbviament, de la paradoxa que aquest sigui un pressupost prorrogat, pactat per PP i Convergència.

Després en parlarem, sobre model productiu i socioeconomia, però, per acabar aquest bloc del cicle polític que hem viscut en aquests deu mesos, sí que ens agradaria parlar de l'afer de la transparència i quin és l'estat de la qüestió. Les paraules, sempre, només són miratges si no van acompanyades de fets que les acompanyin i que les facin esdevenir realitats. I en aquests deu mesos hem conegut dinàmiques que diuen tot el contrari d'aquelles cinquanta-una mesures anunciades. La Generalitat ha acordat i ha pactat la no-entrada de Pallerols..., en el cas Pallerols, d'entrada a la presó. Els dirigents de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya que van ficar la mà a la caixa han tingut un tracte d'escàndol. Núñez i Navarro, per dir algunes coses, encara no està empresonat, i està condemnat a dotze anys de presó. Millet a hores d'ara deu estar fent un *dry* Martini a l'*upper* Diagonal. Segurament, Bartomeu Muñoz també. Les saques de la diputació continuen, les saques

legals i les il·legals; les il·legals, perquè Manel Bustos és una vergonya que avui estigui cobrant vuitanta mil euros quan està imputat en el cas Mercuri, i les legals, perquè Albiol cobra el seu sou com a alcalde a través de la diputació.

És veritat també que, just avui, s'ha ampliat el cas Innova, imputat l'exalcalde de Reus, en el que és la trama «sociovergent» en la sanitat. És veritat també que els cinquanta-dos directius de Caixa Catalunya han estat imputats per la fiscalia, entre ells Narcís Serra i Adolf Todó; és veritat que aquells dos senyors van cobrar un sou d'escàndol i una pensió milionària aprovada per bona part dels partits d'aquesta cambra; la responsabilitat està aquí. És veritat que hi ha hagut mossos indultats, i al mateix temps és veritat que la impunitat també continua quan Ester Quintana encara avui no hem pogut esclarir..., hi ha cinc versions oficials sobre què li va passar. Per què costa tant la transparència? Per què costa tant la justícia? Per què costa tant l'ètica? Fins quan la impunitat? Fins quan la justícia de classe? De quina mena de democràcia parlem, que s'assembla més a una plutocràcia?

De trànsits –quart punt–, transaccions i transicions, perquè qui té el cul llogat mai seu quan vol. I respecte del procés polític, i aprofitant algunes metàfores habituals del president, doncs, ens posarem marítics i s'hi s'ha d'anar a Ítaca està clar, i el guió hi és, que ja han arribat al cant de les sirenes. Ull viu i calma, perquè estava al guió, però, digui el que digui Homer a *L'odissea*, les sirenes només són tres, i no són silencioses. Ho diem perquè aquesta és una història que ja ha estat explicada i que ja hem viscut. Vostè es referia ahir al procés de l'Estatut. També hi ha la Transició, quan les elits van pactar una constitució, al nostre parer, que tirava a la paperera de la història els anhels de llibertat i justícia social d'aquest poble. I per nosaltres és un risc que existeix. Ai dels reservats de luxe, dels despatxos de les elits i dels viatges a Moncloa.

I això suscita diferents elements i reflexions, no? La primera segurament és: diàleg amb qui? Perquè nosaltres som escèptics del diàleg. No hem après del 2006, quan hi havia un tripartit aquí i hi havia un govern presumptament socialista –després va obeir la Merkel tant com va voler– per buscar un nou encaix, un nou estatut. Que no hem après de com està blindat l'*establishment* de l'Estat espanyol, una anomalia històrica, sense cap mena de dubte, que no vol dialogar ni pot dialogar, segurament, per la seva situació política i socioeconòmica? Nosaltres som escèptics del diàleg, però el diàleg amb qui? Amb el partit de Bárcenas? Amb el partit que està arruïnant les classes populars de l'Estat espanyol? Amb un partit que ha fet bandera de tantes desigualtats i injustícies? I, per tant, avís a navegants.

I això és veritat que requereix també que parlem de les elits, de l'*establishment* de l'Estat espanyol, no de la resta de pobles de l'Estat. A la diada aquí estava Diego Cañamero, a Barcelona, portaveu del Sindicat Andalús de Treballadors, reclamant el dret a l'autodeterminació catalana, tirant ponts i complicitats de solidaritat entre pobles.

També és veritat que ahir, quan parlava del fil roig, no és el nostre fil roig. Per nosaltres el fil roig..., qui de veritat es va deixar sempre la pell en la pista de la vida i de la lluita per la llibertat política i la justícia social d'aquest país han sigut sempre les classes populars, al llarg de la història, sigui la República, sigui sota la dictadura, siguin els maquis, sigui la resistència anti-franquista, siguin els torturats en les presons del franquisme, moltíssims vinguts d'altres indrets de l'Estat espanyol i que es van comprometre amb la causa social i nacional dels Països Catalans.

Però és veritat que en la història recent –després hi insistirem– s'ha deixat un aspecte, que és que el protagonisme..., el que diferencia la cultura del moment de la Transició, que va ser la cultura de la por –és el que havia protagonitzat el procés–, i el que diferencia la fase de l'Estatut, que va ser la cultura de la dilació i la cultura del menyspreu, és que avui el gran protagonisme el té la gent. Ens ho trobarem tot un altre cop: la cultura de la por que fa forjar la Transició, la cultura de la dilació i el menyspreu de l'Estatut, i la cultura també, per descomptat, de l'amenaça. Estava previst; només criden per veure si ens faran callar, i vindran les estratègies de la tensió.

Això ens remet a una reflexió també sobre el tan citat Martin Luter King. Obvio que la senyora Sánchez-Camacho citi Martin Luter King quan els immigrants en aquest país, als centres d'internament, amb les lleis d'estrangeria, estan tractats com estan tractats; obvio el cinisme polític; és de tribunal penal internacional. Però, en tot cas, Martin Luter King parlava de desobediència civil, i nosaltres ho hem dit: no es poden posar portes a la llibertat política d'aquest poble. I segurament, en el joc entre legitimitat i legalitat, algun dia caldrà desobeir. Que ningú s'espanti quan parlem de desobediència civil a favor d'una majoria social, perquè qui avui fa desobediència civil institucional és Bauzá a les Illes Balears, perquè s'ha petat la resolució del Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears. Qui fa avui desobediència civil institucional, no a favor d'una majoria social, sinó d'una minoria, és el Govern espanyol negant-se a detenir els torturadors del franquisme, exigit per la justícia argentina, que ens ha vingut a donar lliçons de com es defensen els drets humans i com es combaten les lleis de punt i final.

Finalment, trànsit, transaccions i transicions, i l'amenaça d'*Il Gattopardo*. Tancredi Falconeri, el nebot del príncep Salina, a l'obra de Lampedusa, deia, situant-se en les elits: «Si nosaltres no hi participem també, aquests són capaços d'encaixar-nos la república.» Efectivament, d'això es tracta, d'encaixar-los, d'encaixar-nos a nosaltres mateixos, la república. Si volem que tot continuï igual, cal que tot canviï. Aquesta tradició històrica remet també al catalanisme polític, una cultura del pacte que mai ha sabut defensar la plena llibertat política d'aquest poble.

Aquest procés, la singularitat del procés per nosaltres és que l'ha iniciat la gent i el materialitzarà la gent. És la gent la que avui no entén de renúncies. Però la pregunta, potser retòrica, potser oberta, potser tançada, és què ha canviat, què ha canviat per pensar que l'estructura política, que l'hegemonia cultural domi-

nant avui a les elits de l'Estat espanyol forçarà un diàleg que no sigui per fer una nova cultura de la Transició, que avui està ensorrada.

Cinquè punt, sobre el minotaure europeu. Nosaltres, com comprendran, encantats que s'obri el debat. Per fi es pot parlar de la Unió Europea sense que sembli un tabú i que caiguin tots els mals. Avui la Unió Europea –la Unió Europea, Europa, la Unió Europea, europeisme– és part del problema i no pas de la solució. De quina Europa, de quina Unió Europea estem parlant? Ens oblidem d'una cosa: no ho decidirà la Unió Europea i no ho decidirà Madrid, ni Brussel·les, ho decidirem nosaltres, si volem o no pertànyer a una estructura supranacional.

Però de quina Unió Europea parlem? De la que mai va escoltar Espriu? La que mai va escoltar el poema d'Espriu? La que va aguantar durant quaranta anys la dictadura franquista? La que va atiar l'orgia immobiliària postfranquista als Països Catalans i a l'Estat espanyol? La que va apostar pel casino irlandès? La que va corrompre Grècia? La que treu i posa governs de Goldman Sachs i Lehman Brothers? L'ajudant del xèrif, el Barroso del trio de las Azores, que ens va posar en l'horror de la guerra de l'Iraq? La que va mirar a una altra banda davant els vols de la CIA que anaven cap a Guantánamo? La que no deixa de ser un politburó no electe de poders fàctics oligàrquics? La troica? Una Unió Europea que té un parlament irrellevant? La del frau de la política agrària comuna, que subvenciona pageses com la duquessa d'Alba o com la reina d'Anglaterra? La dels catorze mil lobbys que es peten la democràcia a Brussel·les? La que de democràtica no té res? La Unió Europea que mai..., des dels seus inicis, a la CECA, ha sigut sobretot, com deia l'estimat i enyorat Ramón Fernández Durán, un projecte d'imposició neoliberal com a bloc imprescindible d'un món cada cop més absurd, injust i desigual.

Europa, europeisme, Unió Europea. Nosaltres, obertament: que el procés d'independència ens posi fora d'aquesta Unió Europea. Estem per l'Europa dels pobles. També per la Mediterrània dels pobles, que ens n'hem oblidat tots, i la ribera sud ens aplega amb cultures amb les quals hem de compartir imprescindiblement i solidàriament el futur, i Europa, també.

I creix el que ofega i creix el que salva en aquest temps contradictori. I és veritat que a Europa el millor que li ha passat..., nosaltres busquem una sortida en clau europea, perquè el millor que li ha passat també és la força de la gent: el 15-M en el cas de l'Estat espanyol, el moviment de les places gregues, els vaguistes francesos, els referèndums islandesos; un *work in progress* de reinvenió política on es pot trobar la sortida a la crisi i, a més a més, el rescat de l'únic que realment importa: la democràcia, els drets humans i fins i tot la mateixa societat europea. Per tant, la pregunta és: de quina Unió Europea parlem? De la que ens matxuca? De la que ens nega? De la que no diu res davant 1 milió i mig de persones reclamant urnes i el dret a votar?

Procés polític. Què fer davant l'estructura de la impotència i de la por que ens trobarem? I permetin-me la metàfora a propòsit de la natació sincronitzada, i també

d'una dita popular catalana que diu que a cal sabater a vegades hi ha sabates de paper. Alliberar un país, qual-sevol país, no és pas fàcil, és un procés llarg i complex, que requereix molta intel·ligència i tot el coratge col·lectiu. Més encara en un país com el nostre, com diria Rubianes, on el goriHa és blanc i la verge és negra. Remet, precisament, a un esport de risc, que és la natació sincronitzada, sovint un esport de risc, i ho explico metafòricament. Remet a una coordinació imprescindible; mai toques el sòl, i la sensació és d'ofec permanent; sense ulleres no t'hi veus; t'has de posar la pinça al nas massa sovint; sovint t'has de posar el casc, també, i taps a les oïdes; a vegades no sents la música i només veus el *trainer* fent gestos; a vegades fins i tot reps una «patada», un cop baix o un cop de colze; i a la grada hi ha de tot, gent que diu que la coreografia és horrible i gent que diu que la coreografia és fantàstica; en el nostre cas, a més, l'aigua de la piscina no està clar si és d'Acciona o d'Agbar, però, en tot cas, quan tornes al vestuari resulta que t'han robat la cartera la gent del teu propi equip. I, malgrat tot i contra tot, depèn de l'equip col·lectiu, depèn de l'esforç col·lectiu, amb totes les contradiccions –que ningú ens vingui amb la sopa d'all, aquest país té profundes contradiccions, té moltes sensibilitats, és plural–, tot depèn de l'equip, no del *trainer*. I és en la força col·lectiva, precisament, en la força de la gent, de l'equip i de cadascuna de les persones que el conformen..., els que ens faran possible avançar.

Ho diem perquè al nostre parer hi ha hagut poca natació sincronitzada. A nosaltres en aquests deu mesos se'ns ha convidat a una declaració de sobirania prèviament redactada, a misses dites, a taula parada, a una foto i a un manifest on no hem participat en la seva elaboració i que, a més, ens autoexclou; no ens exclouem nosaltres, sinó que ens autoexclou el mateix redactat, perquè vam dir que parlàvem d'Europa, que es podia parlar d'Europa i d'uropeisme, però que nosaltres no entrem en la voluntat col·lectiva de pertànyer a la Unió Europea.

Per tant, li cal al procés potenciar els actius socials, sindicals, culturals que poden tirar aquest procés endavant i entendre la política i l'ètica des d'una nova dimensió imprescindible. Qualitat i rigor democràtic portes enfora, però també portes endins, i no patrimonialitzar el projecte o confondre'l amb l'obra de govern. Democratitzar, per tant, el procés també.

I aquí sí que hi ha una reflexió de com s'ha anat desballestant el país. Teníem una política de cooperació que s'ha confós maldestrament amb una política empresarial de cooperació, l'actual Agència Catalana de Cooperació. I precisament si érem coneguts al món era per la qualitat i la solidaritat de la nostra cooperació, sobretot a l'Amèrica Llatina i a l'Àfrica també. Aquest món de la cooperació ha acumulat un bagatge impressionant en la resolució dialogada, pacífica i democràtica dels conflictes, amb els quals també es pot comptar.

Salto i, vuitè punt, *rerum novarum*, sobre les coses noves, perquè no tot són coses antigues. I, encara que sigui una provocació, no ens posarem pas catòlics, perquè no ho som, som ateus i laics, però citarem Bergoglio, que parla, n'ha parlat ell, precisament, d'una nova noció de poble, de ciutadania, de *res publica*, d'un

moment social on estan canviant les relacions de poder, i que s'haurien de definir per l'humanisme enfront de l'autoritarisme tecnocràtic, que és el que ens assejja als Països Catalans, a Europa i al món. I l'oligarquia no és una forma de govern adequada per afrontar els reptes del segle. La política antiga és morta i, per tant, cal avançar en el canvi.

Vostè ahir parlava, en un discurs carregat de *management* –anem a dir-ho així–, d'excel·lència, de lideratge, i per nosaltres el que ha excel·lit en aquests darrers deu mesos, el que ha demostrat la fi de la privatització de la política, són noves institucions socials del comú. Podríem parlar de la PAH; podríem parlar de la marxa verda, de la marea verda a les Illes, o d'Escola Valenciana al País Valencià; podríem parlar d'algunes coses que s'han aconseguit aturar, com el *fracking*, o que des del 14 de novembre hi ha una moratòria *de facto* de les bales de goma; podríem aprofitar que, malgrat no tenir cap suport públic ni institucional, l'economia social i solidària i cooperativa segueix avançant; podríem parlar de cada lluita i de cada ERO, i de com s'han establert mecanismes de solidaritat i suport mutu contra els acomiadaments; podríem parlar de les mobilitzacions en defensa del propi cos i el dret a la interrupció lliure de l'embaràs; podríem parlar d'aquest consens que ha generat aquesta unitat de l'espai gai-lesbià per tirar endavant una llei d'homofòbia, de la ILP de la renda mínima garantida, de les mobilitzacions en defensa dels serveis públics i els drets socials, o fins i tot de la vaga general d'esbós europeu; podríem parlar també d'aquest espai unitari, que és Unitat Contra el Feixisme i el Racisme, que als barris ha curtcircuitat els intents per escampar el discurs de l'odi i la xenofòbia i del racisme.

I m'és inevitable fer un parèntesi ètic respecte a una intervenció de la senyora Sánchez-Camacho d'aquest matí, que ha tingut una virtut absolutament sorprenent, que és, per primer cop, posar d'acord el conseller d'Interior amb la CUP. El feixisme, el 12 d'octubre, és una amenaça. Ho ha sigut durant molts anys. En aquest país, en l'Estat espanyol, han mort vuitanta persones des que va arribar la democràcia. Blanquerina només és un senyal més del que ha fet la violència d'extrema dreta en aquest país, i li recordem coses en què ha mentit obertament. El passat 12 d'octubre, la senyora Sánchez-Camacho estava a deu metres de persones condemnades per agressions; estava al costat de militants de Plataforma per Catalunya; estava al costat de militants neonazis amb esvàstiques i signes del 88, que significa «Heil Hitler». Nosaltres mai celebrarem el 12 d'octubre, perquè tenim memòria i ens salva la memòria, i el 12 d'octubre es va instaurar el 1940 per ordre del *general* Franco, Día de la Raza. I també perquè som un poble internacionalista i solidari –internacionalista i solidari–, i el 12 d'octubre, a tota l'Amèrica Llatina és el dia de la resistència indígena. No pensem celebrar cap genocidi. Tanco parèntesi.

Tancó parèntesi i a la rèplica hi tornaré, però sí que és veritat –acabaré amb aquesta reflexió, després hi tornaré amb temes sobre procés– que el que han excel·lit, que són els moviments socials, l'apoderament col·lectiu, les xarxes comunitàries contra la pobresa, són

els que estan responnent cada dia i a cada cop en aquest país. És un actiu crític i desobedient, que cerca la sortida més democràtica, més social, més ètica i més humana a cada desigualtat i contradicció. El canvi és al carrer i està en la gent, i això és el que ha canviat el cicle polític, i això penso que ho ha dit molt, d'una forma molt interessant, Suso del Toro quan parla d'un context d'eurocrisi, de fi de règim, de degradació profunda de la democràcia, resulta que molta gent està mirant els Països Catalans, i particularment Catalunya, perquè no hi ha espai polític europeu on hi hagi un clima d'un país que parla tant amb si mateix sobre com sortir de la crisi, sobre com trobar nous espais de llibertat política i de promoure la recuperació, el dessegrest, la reinvençió de la democràcia. El país que vindrà ja està venint.

Em queden dos punts més, però després, si no li fa res, continuo.

La presidenta

Senyor Fernàndez... –senyor Fernàndez–, si us plau, retiri... I disculpi, però crec que no és el lloc adequat per penjar una samarreta. No l'he volgut interrompre durant la seva intervenció, però sí que li demano que no la torni a utilitzar.

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., senyor David Fernàndez, alguns comentaris al fil de la seva intervenció, tres o quatre, per part meua, que crec que són els substancials, almenys a parer meu, del que vostè ha comentat.

El primer; vostè –ho feia gairebé en forma de preguntes, si no ho recordo malament– deia: «Gent o mercats?» Era així? «Gent o mercats?» És clar, dit així, la resposta és fàcil. Qui diria «mercats»? Tothom diria «gent». Per tant, no sé si és la pregunta correcta, «gent o mercats», perquè per la mateixa raó jo li podria dir: «Gent o democràcia?» És clar, i vostè em diria: «Home, i per què me la fa, aquesta pregunta?» Perquè vostè em diria: «Escolti'm, doncs, no està en contradicció necessàriament.» I tots sabem que tots els sistemes democràtics, per definició, són imperfectes, i en canvi, no ens plantejem si ha de ser democràtic o no; acceptem que ha de ser així i que això és compatible amb la gent. Aleshores, vostè coneix algun sistema provat en el món que sigui millor que això que se'n diuen «els mercats»? Provat, estès, acceptat, valorat... És clar, sempre trobarà algun exemple concret, en alguna comunitat concreta, que fa les coses molt diferents; això sí, però sistemes organitzats políticament en el món –sistemes políticament organitzats en el món– que tinguin un pes específic i que siguin exemple que hagi quallat i que, per tant, s'hagin estès una mica *urbi et orbe*, no sé si en trobarà algun altre.

Ara, és clar, plantejat així, els mercats són altament imperfectes; encara que des de l'economia diuen que el mercat sempre tendeix a la perfecció; jo no hi estic gens d'acord en això. Els mercats són imperfectes, i la de-

mocràcia és imperfecta. Però des d'un punt de vista de funcionament de les societats, l'alternativa que s'ha provat als mercats històricament no sé si ha funcionat gaire. Perquè, d'alternatives potents, en el món, a això que se'n diu «els mercats» n'hi ha hagut, i d'alternatives potents, en el món, a això que en diem «democràcia» també n'hi ha hagut. I tant les alternatives a la democràcia, com les alternatives als mercats, normalment, senyor Fernàndez, han sigut un desastre molt gran.

Vostè dirà: «Però és que el que tenim no és del tot bo.» Segur, i fan bé a assenyalar moltes de les imperfeccions, perquè hi són. Però a la vida sempre hi ha d'haver alternatives possibles, que, a més a més, es puguin generalitzar i que tinguin experiència de generalització. Jo en conec algunes, d'experiències de generalitzacions, per exemple, en el camp dels mercats. Coneixem tots el que va passar, des d'un punt de vista de mercats, en l'òrbita soviètica. Allò va funcionar a la seva manera. Van anul·lar el mercat –el van anul·lar–, van passar la propietat de tot en últim terme a una esfera que en van dir «pública», en nom de la llibertat van anul·lar les llibertats de gairebé tothom..., això sí, van assegurar que, des del punt de vista de serveis essencials, sobretot l'educatiu i en alguns casos la salut, les coses més o menys funcionessin, però tot allò va petar. Tot allò va acabar molt malament.

I si sortim d'aquell àmbit i ens n'anem a altres, doncs, mirin com han anat derivant, i la deriva que han tingut alguns altres països que avui van, diguem-ne, teòricament bé, no és precisament la que tenien fa trenta o quaranta anys enrere quan estaven absolutament tancats a això que vostè en diu «els mercats». Consti que jo, escolti'm, no vinc a defensar això dels mercats, eh?, hi tinc un interès molt relatiu, perquè sóc conscient de fins a quin punt les imperfeccions són molt grans, i les desigualtats, que abans es deia, també són molt grans. Els mercats no asseguruen la perfecció, i la democràcia tampoc. Però la pregunta és: coneixem alguna cosa que la humanitat hagi sigut capaç de crear millor i que s'hagi generalitzat, que no sigui una experiència molt puntual i molt petita i molt grupal gairebé? Coneixem això o no ho coneixem? A partir d'aquí, si la resposta és «no ho coneixem», el que hem de fer és intentar que això que tenim funcioni el millor possible i cada vegada millor. I aquí li donaria la raó, que en aquests últims anys això ha funcionat clarament malament, i després de molts d'abusos que s'han fet, ara estem en un moment en què segurament estem en una fase de correcció d'una part d'aquests abusos; potser no del tot, però en part, probablement, pot ser d'aquesta manera.

Segona cosa que vostè deia... Vostè deia: «Quan s'ha acabat aquest període dels tres, quatre primers anys –des del 2011 fins ara–, a Catalunya s'hauran retallat entre 8 i 9.000 milions d'euros.» Jo, permeti'm que el corregeixi, perquè s'ha retallat molt, certament, però no 8 o 9.000 milions d'euros. Sen deuen haver retallat, aproximadament, uns 5.000, 5.500, que és el que els he dit avui i ahir, un 20 per cent del pressupost de la Generalitat. Això és el que s'ha fet –això és el que s'ha fet. I també hem dit que no podem anar més enllà, i que si se'ns exigeix anar més enllà, nosaltres, almenys, no sabem com fer-ho i no ho volem fer.

Ara, també li he de dir una cosa: no depèn només de nosaltres. De nosaltres depèn que hi hagin acords molt grans per definir aquest esquema i per dir: «Hem fet molt i tot el que podíem, però no podem anar més enllà, perquè el risc d'anar més enllà és molt gran.» I jo crec que això, doncs..., bé, és molt difícil que segurament ens posem d'acord en un tema així, però, com a mínim, jo el vull deixar sobre la taula, en el seu cas, perquè entenguin que nosaltres no tenim una voluntat de retallar per retallar. Ens hem trobat amb unes condicions que no controlem –que no controlem–, en les quals se'ns obliga, per part de molts –no només d'uns–, a anar per un camí que, certament, és el camí d'Europa –vostè ho reconeixia–, compartit per tothom –i, de governs, a Europa n'hi ha de tots els colors, absolutament de tots els colors–, però un camí que és el que és. I en aquest camí, o hi ets i sobrevis –i sobrevis amb la major dignitat possible, encara que no sigui tota–, o no saps on ets.

Perquè, ens agradi o no, tot això que vostè en diu «els mercats» funcionen. I en aquests mercats algú t'ha de prestar diners, i si aquest algú que et presta diners te'ls deixa de prestar ets mort, perquè, encara que vulguis gastar, no podràs, si no és que vostès plantegen un altre món completament diferent –que podria ser–, on, per exemple, deixin d'existir les monedes. Monedes fora. Sí, sí, escolti'm, també havien funcionat les economies sense monedes, en algun moment. A través del sistema del bescanvi de productes directe, no? –el *barter*, que en diuen els anglesos; el *trueque*, que en diuen els espanyols, etcètera. És clar, es poden plantejar moltes coses, sí, sí, escolti'm, però al final, doncs, si hi ha moneda, saben què passa? Que si hi ha monedes hi ha bancs; si hi ha bancs hi ha bancs centrals; si hi ha bancs centrals tenen poder; tenen poder per fer les polítiques monetàries, tenen poder per fixar els tipus de canvi. Tot això és funcionament de mercats, i tot això provoca abusos, i corregeix desequilibris en alguns casos, també.

Vostè feia una altra pregunta que deia –si no l'he entès malament, senyor Fernández–: «Després de la crisi ve més crisi.» Em sembla que era això, no? Bé, després de la crisi –si és que podem parlar de «després», jo en això seria molt prudent–, després d'això que se'n diu la crisi, que ve? Doncs, no ve el paradís obert. Jo hi estic d'acord. Una vegada superada la crisi, que vol dir haver tocat terra, haver tocat fons, una vegada hem arribat aquí, comença el camí de com ens recuperem i quant temps triguem a recuperar-nos i on arribem. Comença això. I d'això en tenim experiències en el món de països que ho han fet molt de pressa, i tenim experiències en el món de països que ho han fet molt lentament.

Per exemple, països potents i avançats com el Japó ho han fet molt lentament. Van tocar fons fa bastants anys enrere i s'han passat quinze o vint anys en aquell fons. Itàlia, que tampoc és un país, doncs, menor –no tan important com el Japó, però no és un país menor–, doncs, va tocar fons fa molts anys –a mitges, encara han anat caient una mica més–, però s'han passat anys i panys amb una estabilitat clarament a la baixa –clarament a la baixa. En canvi, hi ha hagut països que ana-

ven clarament avall, per exemple, Suècia en els anys noranta, Alemanya a principis dels 2000, d'aquest segle, i que es van recuperar bastant de pressa; bastant de pressa vol dir amb cinc o sis anys. I nosaltres ja en fa cinc o sis.

Per tant, després de la crisi què ve? Doncs, escolti'm, després de la crisi no ve el miracle. Jo hi estic totalment d'acord. Ve el moment de saber quines lliçons hem après tots plegats del que ha passat fins ara, i com, a partir d'aquesta crisi, podem fer les coses entre tots plegats millor. Ve això. I, si no hem après aquesta lliçó, doncs, la crisi no haurà tingut ni un sol aspecte positiu, perquè l'únic que pot tenir de positiu és que hàgim après alguna cosa col·lectivament. I això està per veure; espero que sí, jo espero que hàgim après alguna cosa, però tampoc és segur del tot, no?

Sobre els temes de transparència, corrupció, que vostè deia..., bé, jo li faré una referència. Crec que vostè ha barrejat moltes coses diferents, i també permeti'm que li digui que quan es barreja allò que depèn del Govern o allò que depèn de la justícia és barrejar pomes amb peres. Perquè vostè pot interpellar tot el que vulgui, però jo no puc decidir quan una persona entra a la presó. I quan vostè diu: «Aquest senyor tal,» –el que sigui, no?, vostè n'ha citat un parell o tres o quatre– «aquests no estan a la presó, això...» Bé. Escolti'm, però això no se li pot demanar a un govern, ni aquí ni enlloc. Vaja, i si es demana a un govern que fiqui algú a la presó, millor que estiguem fora d'aquell país i d'aquell govern que hi ha, millor.

Per tant... Ara, ha citat casos en què sí que intervé el Govern; per exemple, ha dit el tema Pallerols, no? En el tema Pallerols, el Govern va fer una cosa, que va ser rescabalar-se, que és, a més a més, el que es deia per part dels advocats, dels danys econòmics que s'haurien pogut produir, i hi va haver aquesta recuperació econòmica. I, a partir d'aquí, el Govern, doncs, havia fet el que necessitava fer, que era recuperar els diners.

En el tema que vostè també citava dels exdirectius de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, el Govern va aplicar la llei que es va aplicar en aquest cas i en molts altres. Això ho va explicar el conseller Germà Gordó en aquest mateix Parlament fa bastantes setmanes enrere. Ara, escolti'm, si vostè creu que aquesta és l'excepció, doncs, vagi-ho dient, però no és veritat; es va fer exactament el mateix que s'ha fet en molts casos que no surten mai a la llum pública; que és, d'acord amb unes normes, aplicar uns règims, que no significa sortir de la presó, sinó que significa un règim diferent. És un règim obert, és un règim, doncs, de tercer grau. Tot això està tipificat perfectament, i s'aplica de manera continuada, fins al punt que això –i suposo que amb això vostè hi estarà d'acord– ens permet alleugerir la pressió que tenim dintre de les presons. I això, a més a més, hi ha una altra cosa en què vostè també estarà d'acord, que la manera que la gent que està a presó sense llibertat pugui anar-se recuperant, des del punt de vista de la seva reincorporació en la societat, una de les maneres..., per cert, senyor Fernández, elogiada com a política penitenciària a tot Europa –a tot Europa–, una de les maneres és tenir un sistema que funciona a casa nostra –i això la presidenta del Parlament

ho coneix molt bé, hi té molta experiència perquè n'ha sigut responsable durant molts anys també-, que funciona i que permet una reinserció i una reincorporació molt més fàcil. Bé, doncs això són les nostres lleis, les nostres normes i la nostra manera de funcionar. I el que jo els demano és que no facin veure que això es fa en un cas concret, com si no es fes mai, quan això és la norma comuna. Aquesta és la norma comuna en molts casos, quan, a més a més, ho decideixen no el Govern, perquè això no ho decideix directament el Govern, això es decideix en els estaments que es decideix, que vostès coneixen perfectament quins són. Bé.

I, finalment, doncs, tota la referència que vostè ha fet en el procés polític català. Vostè em sembla que l'ha esmentada d'una altra manera, però, més enllà del nom de les coses, doncs, una mica el contingut de la seva intervenció, no?

Vostè ens deia: «Diàleg amb qui?» I ha afegit: «Amb el PP?» Nosaltres no dialoguem amb el PP, dialoguem amb les institucions de l'Estat, que ara estan en mans del PP perquè la gent els va votar i tenen majoria absoluta. I nosaltres, ara per ara, aquest vot no el podem canviar. És el vot de la gent. Vostès apellen sempre, doncs, a la sobirania del poble..., doncs, mirin, el poble espanyol fa dos anys enrere va decidir que el PP tingués majoria absoluta. Ho hem de respectar, no?, suposo?

Vostès diran: «Però ara fan una sèrie de polítiques que van dir que no farien, i, per tant, si ara es presentessin en unes eleccions no tindrien aquesta majoria que ara tenen.» Tenen tota la raó, hi estic totalment d'acord, no la tindrien, però la tenen. I, com que són ells que estan en el Govern, hem de parlar amb ells, però per una raó, que jo crec que aquesta vostès la comparteixen, que és que el procés en què està Catalunya es juga a dintre de Catalunya, sobretot, principalment, però també es juga en l'escena internacional –no parlo només de la Unió Europea, parlo de l'escena internacional–, també es juga en allà.

I, en l'escena internacional, que està dominada –no ens enganyem– pels estats, ens agradi o no ens agradi –està dominada pels estats–, en aquesta escena internacional es mirarà com hem fet les coses des del punt de vista del diàleg amb les institucions de l'Estat, en un procés que va començar ara fa deu mesos enrere, a partir de les últimes eleccions catalanes, almenys des d'un punt de vista polític.

I, per tant, estem obligats a fer aquest diàleg, primera, perquè hem de veure què en podem treure. Vostè dirà: «No en traurem re.» D'acord, però ho hem de fer. I, segon, perquè se'ns demanarà què hem fet des d'aquest punt de vista del màxim diàleg possible. I hem de poder dir que ho hem fet tot. Per tant, no serà mai sobrer, mai caurà en sac foradat. Sempre hi haurà, des d'aquest punt de vista del diàleg, encara que sigui amb un govern, doncs, que no vulgui de moment aportar solucions, des d'aquest punt de vista que li deia, des d'aquest punt de vista de l'escena internacional, ens convé molt que sigui així.

Per cert, vostè ha fet una referència a la diada i feia referència també a gent que, des de fora, doncs, dóna suport al principi de l'autodeterminació de Catalunya, i

té raó. I, fins i tot, alguns comentaristes i alguns articulistes i alguns intel·lectuals espanyols –molt pocs, però alguns– han publicat articles i han fet editorials i han pronunciat paraules molt respectuoses no només amb el dret d'autodeterminació, sinó amb l'exemple democràtic que en aquest moment significa el procés que hi ha a Catalunya. Vol dir que aquesta gent hi són, el que passa que són pocs; o potser són més dels que sembla, però no s'atreveixen a parlar, i alguns sí que parlen.

Però un dels que ha parlat més recentment és el senyor Felipe González en sentit contrari a això que diem. Jo els vull recordar que fa quaranta anys enrere, si vostès llegeixen els programes del PSOE d'aquella època, dels anys setanta, en aquells programes, el Felipe González i l'Alfonso Guerra, tota aquella gent defensaven el dret a l'autodeterminació, per exemple, de Catalunya o d'Euskadi, el defensaven. I ara, quan sents declaracions dient: «Escolti'm, això, re de re, impossible.» Fa quaranta anys... –no sé si és perquè eren més joves o perquè no havien passat pel filtre del poder, però–, fa quaranta anys defensaven el dret a l'autodeterminació obertament, programàticament. Està per escrit. És llàstima que gent d'aquesta hagi canviat tant d'opinió, tan radicalment d'opinió.

Vostè ens parlava que la cultura del pacte no ens portarà lluny o no ens portarà enlloc, vaja, ha dit. No sé si ho ha dit així o no, però ha vingut a dir «no en traurem re de la cultura del pacte». Jo, senyor Fernández, li vull recordar que la cultura del pacte forma part de la identitat catalana. Jo no sé si a vostès això els agrada o no els agrada –vostès ja ho explicaran–, però forma part de la identitat catalana, però no dels últims trenta anys, sinó dels últims mil anys.

Aquest és un poble que va néixer com va néixer, es va formar com es va formar, és un poble que no sé si en aquell moment d'això se'n podia dir «mercats» o no, però un poble que es va dedicar a comerciar; es va dedicar, doncs, a navegar pel mar i a portar productes en un lloc i en un altre; va obrir consolats; va fer un dret marítim, el més prestigiós de l'època... Va fer una altra cosa, senyor Fernández, per la cultura del pacte –per la cultura del pacte– va fer allò que no feia gairebé ningú a l'Europa d'aquella època, que era: davant de països completament absolutistes, amb poders unipersonals, a Catalunya, per la cultura del pacte, es va aconseguir que fos de les poques excepcions a Europa que, dintre de la mentalitat de l'època, aquell poder unívoc, unipersonal que hi havia gairebé a tot arreu, aquí quedés compensat, i, amb el pas del temps, d'aquí va néixer, de la cultura del pacte, la Generalitat de Catalunya. Tot això és cultura del pacte, per tant, és identitat catalana. Això no sé si ho hem de menystenir, perquè ha sigut un signe distintiu.

I permeti'm que li digui una cosa, l'altre dia, llegint una intervenció del conseller Mascarell en un lloc, doncs, era interessant en aquest sentit, no? Permeti'm que li digui que, probablement, una part dels problemes que ens trobem avui per fer entendre el nostre procés polític a Espanya és perquè el nostre està més basat en la cultura del pacte que no pas el d'ells, perquè la tenim en la nostra identitat, aquesta cultura del pacte. Jo els demano que no la menystinguin tant, perquè,

potser, és una de les bones diferències, des del punt de vista d'una certa cultura universal, d'un procés que, a més a més, ens mira –ens mira– per les nostres característiques també, les nostres maneres de fer les coses.

I dos comentaris més per acabar. De quina Europa parlem? Vostè ha descrit l'Europa fosca, l'Europa que no agrada, l'Europa que no va bé, i, en part, té raó: aquesta Europa també existeix. Jo no la descriuria com l'ha descrita vostè, però també existeix.

Ara, és just parlar només d'aquesta Europa sense parlar, per exemple, de l'Europa que durant seixanta anys, llargs, setanta, gairebé, no ha tingut internament ni una sola guerra més? Aquesta Europa també és real, i aquesta es va forjar després de moltes guerres, i es va forjar per la cultura del pacte i per sortir de l'esquema de: «Els països són països que només ens hem de mirar nosaltres mateixos, però hem de tenir una perspectiva comuna del que ha de ser un espai de convivència també comuna, que, en aquest cas, és Europa». Aquesta Europa també és real.

No és real, senyor Fernàndez, l'Europa en què, en alguns països, no en el nostre, però en alguns països, els mateixos sindicats, per tant, els representants dels treballadors, estan en els consells d'administració de les empreses que, després, compateixen en els mercats? Però hi són. Aquesta Europa també és real.

No és real l'Europa que tothom enveja, des d'altres punts de vista, des del punt de vista d'haver aconseguit un model de salut, de salut pública que no hi ha ningú més en el món que tingui? Quan els nord-americans... –demòcrates, avançats, productius, rics, tot el que vostè vulgui–, quan els americans s'han plantejat una reforma sanitària, on han mirat? Quan el president Obama va dir «hem de reformar el sistema sanitari nord-americà», va tenir duríssimes crítiques, on va mirar? Va mirar a Europa. Aquesta Europa també és real.

I, per tant, senyor Fernàndez, jo ja sé que hi ha unes parts d'Europa que, en aquest moment, són fosques, que no funcionen, que no van bé, etcètera, no? Però, crec que és just equilibrar, quan parlem d'Europa, allò que té de dolent, que en té, però també allò que té de bo, perquè, si oblidem allò que té de bo, fem una visió injusta sobre Europa. I no sé si hi ha alguna cosa gaire millor –no sé si hi ha alguna cosa gaire millor–, jo algunes vegades li ho he dit, eh?

Darrer comentari: natació sincronitzada. (*Rialles*.) L'ha descrita vostè d'una manera que és per arrencar a córrer i no pots arrencar a córrer quan estàs dintre de l'aigua, el màxim que pots fer és nadar de pressa i moure't com pots. Tal com l'ha descrita vostè, jo pensava, mentre vostè anava parlant, deia: «Home, i potser necessitem una canya, encara que sigui petita, per poder respirar una mica. Perquè, si tot són coces i tot són problemes, etcètera, doncs, hi ha molt aigua i no podem sobresortir i ens costa respirar, almenys que tinguem una canyeta per poder respirar de tant en tant, no? I així sobreviurem.»

Però, de tota manera, dit això i més enllà, doncs, de la metàfora –en aquest cas, no tan marinera, sinó més aquàtica–, dir-li que el principal repte que tenim és si

realment som capaços de «sincronitzar», com vostè deia, tots els passos que s'han de donar.

Vostè deia: «A nosaltres no ens aprofiteu prou.» Em sembla que li he sentit més o menys dir això, no? «Estem esperant i no ens acabeu d'aprofitar.» Bé. Escolti'm, si s'ha d'intensificar el diàleg, doncs, ho farem. Jo no sóc conscient que es deixi de parlar amb vostès. Tot el que se'm diu és que amb vostès s'hi parla. També em diuen una cosa... –i no s'ho prengui malament, eh?, sobretot, no s'ho prengui malament, ja sé que vostè és una persona, doncs, que té bastant *fair play*, no?–, em diuen que, de tota manera, quan vostès han de decidir, costa molt que decideixin. (*Veus de fons*.) Em diuen això. Jo no sé si és cert o no, això ja ho diran vostès o ho sabran vostès, no? Però, és clar, a vegades, no és que els altres vagin lents, és que vostès també van molt lents, eh?, perquè els diuen: «Escolta'm, hem de decidir això.» I vostès diuen: «Espera, nosaltres decidirem, però a la nostra manera, no?» I, és clar, a la seva manera, doncs, va posant setmanes. Ara, escolti'm, com que hem de sincronitzar, doncs, no vindrà de posar-hi una mica més de temps, perquè, realment –i ara ja més enllà de la ironia–, és molt important que la sincronització sigui la màxima possible. I, en aquest sentit, vostès hi són, ho entenc així, estan clarament a favor d'aquest concepte del dret a decidir, clarament a favor d'un concepte democràtic i de l'alliberament, vostès en diuen, d'un país. Doncs, en aquest sentit, hi pot haver molta gent i molta gent que faci feina al més ben sincronitzada possible.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el senyor David Fernàndez.

David Fernàndez i Ramos

Gràcies, president i presidenta. Canvi de *look*, per respectar els rigors del faristol. Molt ràpidament. Models? Altres models. Jo en conec molts, afortunadament, perquè a les males notícies hi estem molt acostumats, era la cita a què fèiem referència abans, de *Rerum Novarum*. Estem acostumats a les males notícies, però hi han molt bones notícies. Al cooperativisme al món hi estan vinculades mil milions de persones, el 20 per cent de la humanitat.

Salvant totes les distàncies i fent la metàfora política, que em penso que hem utilitzat altres vegades, salvant totes les distàncies, el cicle polític que viu el sud d'Europa s'assembla molt al cicle polític que va viure l'Amèrica Llatina. Fins que no s'han apoderat de les seves societats, digui-li Lula, que venia d'una dictadura, torturat, digui-li Mújica, torturat, nou anys pres per la dictadura militar contra els *tupamaros*, digui-li qui vulgui..., el procés d'apoderament, molt distant, són cultures polítiques diferents, el populisme, com s'anomena, té una altra dimensió que des d'aquí es veu amb aquest colonialisme que no s'acaba d'entendre, però el patiment i la desposseïó per acumulació que van fer els mercats financers i les botes de les dictadures militars no es va acabar fins que va haver-hi un procés d'apoderament col·lectiu.

I, després, conec experiències, coneixem experiències de la CUP, sobretot, arrelades al territori i a les comarques. Podria parlar de la Toscana, li podria parlar d'Europa –després m'hi referiré–, Europa són moltes coses, Europa és avui un laboratori d'innovació democràtica i d'aprofundiment democràtic, però no la fan ni els estats, ni la fan els governs, sobretot la fa la societat civil, el teixit associatiu, els moviments veïnals, que estan tornant una democràcia econòmica, urbana, al territori.

I la referència persistent a la fallida del que es va anomenar socialisme real o irreal..., crec que és una cosa ja també parlada, fa deu mesos, però jo penso que l'actual capitalisme senil, així l'anomenem nosaltres, és una fàbrica..., senil –senil, senil–, que ja no sap ni el que fa, que està desbocat, i remet, també..., vostè parla d'economia i de mercats; i els mercats el que són avui, sobretot els mercats financers, estem parlant d'un context de «financiarització» de la crisi, el retorn a l'economia productiva ja la voldríem –ja la voldríem– per a aquest país. Per tant, ha canviat molt el que signifiquen els mercats. I no, els mercats són com Herodes a una festa infantil, o sigui, els deixes lliures i al final fan el que els plau. També és la història recent.

Però, respecte a alternatives, no hi ha prou temps, però, per descomptat, que hi ha mil experiències. Els referèndums islandesos són molt importants. Allà la ciutadania posa fre a l'avarícia i a la usura dels mercats financers que pretenen colar un deute privat com a deute públic. Sobirania popular recuperada per Islàndia.

També s'ha referit a la qüestió de la impunitat. És obvi que jo no..., he ajuntat diverses dinàmiques juridicolègals. No em referia únicament al Govern, però sí que em referia al cicle perfeccionat que condueix permanentment a la impunitat dels corruptes, i no dic dels corruptors perquè ni tan sols s'investiga. I aquí entra tota la cadena del sistema: la mediàtica, la judicial i la política i institucional també. Quan no és un és l'altre. Però, no em pot dir que parlem de reinserció quan la pena mitjana d'un pres pobre a Catalunya és de 2.720 dies de presó. I quan coneixem de prop la realitat penitenciària és mentida que es donin aquesta mena de permisos. Potser són ajustades a dret –després en parlem amb el senyor Gordó, si cal–, seran ajustades a dret, ho vam fer a la primera Comissió de Justícia, vam parlar profundament sobre quin model penitenciari teníem –aquesta és la mitjana amb dades oficials–, potser s'ajusta a dret però no és per res just. És la impunitat, hi insistim, efectiva sobre qualsevol persona de les elits extractives del nostre país.

Respecte a la cultura del pacte, no és cap menyspreu, és que no ens hem entès: no era la cultura del pacte o no, era la cultura de la imposició dels altres –la cultura de la imposició dels altres–, amb qui pactes quan t'estan negant la llibertat política, quan no volen saber res i quan ni volen..., sobretot, ni volen ni poden, no? O sigui, què n'esperem d'un diàleg? Segurament, d'estavellar-nos un altre cop contra el mur d'una anomalia històrica, i així ho és.

Respecte a la Unió Europea..., jo he parlat de la Unió Europea que és. Aquí bescanviaré l'argument i li diré

que no conec una altra Unió Europea mitificada. Vull dir, abans..., no?, ens deia, a nosaltres, que érem un pèl utòpics..., és que no conec una altra Unió Europea. Conec altra Europa i conec altres dinàmiques socials, comunitàries, cooperatives a Europa, i conec altres dinàmiques culturals, i coneixem processos d'apoderament col·lectiu, de lluita contra la població molt, molt interessants. Perquè ho he dit abans, també: «Europa sí que és també Europa.» La societat europea, bona part de la societat europea sí que és part de l'alternativa.

No entenc la meua lletra... (*Pausa.*) Ah, sí..., respecte a nosaltres. Respecte a la natació sincronitzada, era el que hem dit abans; o sigui, exigència de..., qualitat democràtica portes enfora, de fer-ho tot bé, això que sempre..., no?, tots els portaveus aprofitem aquí, però fer-ho també portes endins. És veritat, i no és cap problema, la democràcia, sempre ho hem dit nosaltres, és cara i lenta –que és cara i que és lenta. És cara perquè has d'escoltar tothom, escoltar, dialogar, consensuar, i és lenta perquè has de dedicar-hi temps.

I, després una cosa que també és molt important, nosaltres no parlàvem de «nosaltres». Som uns més que estem en aquest país. Quan parlem d'incorporar tothom, de no patrimonialitzar, que no s'exclougui..., no estem parlant de nosaltres, no és una cosa que demanem per a la CUP, la demanem per al potencial social, civil, sindical, cultural que té aquest país, i que té la clau de volta de desplegar el potencial, d'explicar què significa ser lliures al segle XXI, a cada portal, a cada barri, a cada comarca, a cada municipi, a cada comitè d'empresa. Aquest és el potencial transformador que té el país.

Sí, som assemblearis, és veritat, també són noves formes de fer política. Vostè parlava de colideratge, una tesi que surt molt del marquès d'ESADE, si em permet dir-ho així, nosaltres també parlem d'horitzontalitzar la democràcia, no jerarquitzar-la. I aquí és el que deia quan parlàvem del procés. Nosaltres el vivim com a jeràrquic, i el volem també molt més horitzontal, perquè tan important és el què com el com.

I, finalment, tornant a algun aspecte que ens hem deixat en la intervenció anterior, sí que és veritat que, per a nosaltres, el procés d'alliberament nacional als Països Catalans..., perquè, no ens n'oblidem, el ritme, òbviament, el marca avui Catalunya, nosaltres som federals, som federalistes, som confederals dels Països Catalans: cada territori històric haurà de decidir el seu futur, i, tant de bo, sigui en un projecte compartit, cultural, socioeconòmic, tant de bo –tant de bo– polític. Federalistes sense fer trampes a la història. Miro cap allà... (*Veus de fons.*) Nosaltres som federalistes de Pi i Margall, primer lliures i autònoms i, des de la llibertat recuperada, ja ens federarem amb qui hàgim..., amb qui la majoria de la nostra societat vulgui i desitgi.

Finalment, per a nosaltres, la independència..., la cultura del pacte, a què vostè es referia, genera un cúmul de contradiccions. No passa res, tot procés és contradictori; però hi ha qui entén la independència com un procés de continuïtat, d'un cert continuïum, és a dir, de mantenir un model econòmic, un model de primàcia dels mercats, uns privilegis de les nostres elits ex-

tractives, que les tenim. Per què fracassen els països és la tesi econòmica més concorreguda darrerament. I, a més, els Països Catalans han fracassat per les seves elits extractives, digui-li Illes Balears, País Valencià, però, digui-li, també, l'oligarquia catalana.

I, per a nosaltres, la independència..., el procés, primer, segueix un mandat democràtic clar: el del cicle persistent de mobilització. I, per a nosaltres, la independència no és un procés de continuïtat, és un procés de canvi profund; és una oportunitat oberta, una finestra d'oportunitat per canviar-ho gairebé tot, i és la recuperació... —no és la independència d'un govern o d'una administració—, és la recuperació de la sobirania per a la societat, per debatre, decidir i consensuar a cada injustícia i a cada contradicció d'aquest país, que en són moltes, quina és la sortida més democràtica, més justa i més solidària. Digui-li que és una revolta antioligàrquica, sí, segurament és així. Per a nosaltres, el procés cap a la plena llibertat és retornar el país als seus legítims propietaris, que és la gent.

I, finalment, com que preguntava també, doncs, per la democràcia i què som i què no som i com funcionem..., doncs, a nosaltres el que ens uneix, el que més ha unit aquest país al llarg de la història, és el reclam de llibertat, i el reclam, també, de saber generar comunitats amb justícia social, tanta com siguem capaços de saber generar, no? I som zapatistes: el poble mana i el Govern obeeix; zapatistes en el sentit que no demanem res més que llibertat, justícia i democràcia.

Deia Estellés que algun dia no podrem més i aleshores ho podrem tot. Per a nosaltres, l'important és invertir les preguntes: hi haurà consulta sí o no? No. Què s'ha de fer perquè hi hagi consulta, per fer-la irreversible, per blindar-la. Què s'ha de fer perquè aquest poble decideixi? Què s'ha de fer per arribar a la plena democràcia política, social, econòmica i cultural? Que és un llarguíssim camí, en som molt conscients. Nosaltres no coneixem ni reconeixem més legalitat que la que neix de la sobirania popular als Països Catalans.

I, acabo, també ens toca ser lliures contra la nostra pròpia història, farcida moltes vegades, massa, de frauds i de renúncies. Moment històric, conjuntura crítica, alhora excepcional i històrica, en tots els sentits. Excepcional per la desigualtat social profunda que es viu; és al mateix temps cruïlla i atzucac, i, al mateix temps i a vegades dual, tan esperançador com a vegades també desesperant.

Algú ha parlat d'utopia, avui. Nosaltres ja no parlem d'utopia, perquè el procés qui l'ha fet és la gent, i estem treballant en l'«eutopia», el «sí lloc», que diria Pere Casaldàliga, on cabrem totes i tots, on el país el farem totes i tots.

Algú deia, també, que les millors solucions es troben sempre als carrerons sense sortida; però, finalment, vinciant també que som un poble del món que no reclama res més que el que reclama per a qualsevol poble del món, el nostre Onze de Setembre ens vincia també a un altre Onze de Setembre, que és el de Xile, el de la unitat popular. S'han complert quaranta anys, i jo penso que Allende ho va deixar més que clar, que

la història és nostra i que la fan els pobles. I aquesta història l'està fent el poble de Catalunya.

Acabo, em giro, i aquí hi ha un talonari de suport a la vaga indefinida, ho dic perquè només costa un euro, dels docents a les Illes Balears, a la caixa de resistència, a la lluita, i, com que hem fet abans assemblea, hem decidit que avui, com que els seus salaris públics ho permeten, perquè només costa un euro, doncs, qui vulgui contribuir a una lluita per al català, per a l'educació pública i gratuïta, i per al país, doncs, aquí... (*veus de fons*), o a l'Assemblea de la CUP d'allà baix.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Jordi Turull.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, vicepresidenta, consellers, conselleres, senyores i senyors diputats, un debat de política general és un debat on es proposen i es discuteixen les prioritats que han d'orientar l'acció del Govern en aquest any polític que comencem. Si això és així, nosaltres entenem que el d'aquest any no hauria d'haver estat un debat més, perquè és evident que nosaltres encetem un any d'una enorme transcendència per a la història política de Catalunya. Vivim moments transcendents, vivim moments d'enormes dificultats, en molts àmbits, però també, i cada cop més, moments, com ja s'ha dit, que conviden a l'esperança.

Des del punt de vista nacional és evident que encarem un any absolutament transcendent. Els diputats i les diputades hem de ser conscients que encetem un any en què, a diferència d'anys anteriors, en què per demanar coses o justificar coses de què érem o què volíem ser, explicàvem molts episodis de la història de Catalunya, encetem un any en què estem escrivint història de Catalunya.

Aquest pas d'explicar història de Catalunya pel que volem ser a escriure història de Catalunya ens omple i ens ha d'omplir —a nosaltres ens omple— d'un altíssim honor, poder viure aquest moment; però també, en la mateixa mesura, d'una altíssima responsabilitat —d'una altíssima responsabilitat— perquè la història ens jutjarà si hem estat dignes d'aquest moment. Se'ns jutjarà no sols per què hem fet, sinó, sobretot, per com ho hem fet, i si hem culminat el propòsit que fa pocs dies centenars de milers de persones van clamar sortint al carrer.

La nostra obsessió serà fer-ho possible; és més, fer-ho bé per fer-ho possible. Ni originalitats, ni cures, ni protagonismes, ni tacticismes: fer-ho bé per fer-ho possible. Estem escrivint història i, en primer lloc, no podem fallar a tot aquella gent que ja no hi és, de moltes generacions, que també somniaven aquesta pàtria completa i que gràcies al seu sacrifici, al seu compromís amb Catalunya, amb la seva llengua, amb les seves institucions, amb la seva llibertat, gràcies a ells, que no hi són, ens han deixat aquest pòsit que ens permet ara

poder plantejar-nos aquest pas endavant; no els poden fallar. I, sobretot, no podem fallar a les futures generacions; és com ho fem i com ho completem que es decidirà si les futures generacions tenen més llibertat, més benestar i més progrés. Si no ho féssim bé, i, per tant, no ho féssim possible, no ens ho perdonarien mai. Fer-ho, consultar els catalans i les catalanes, com ha solemnitat el president, ja és una decisió presa que no té marxa enrere. L'obsessió ha de ser ara fer-ho ben fet; no ens podem permetre ni un pas en fals. Si ens guia això, ho farem possible.

Tampoc és un any més des del punt de vista econòmic ni des del punt de vista social. Si seguim fent, en un context com l'actual, allò que va bé, més que allò que es proposa per quedar bé, tenim motius –amb totes les cauteles– que conviden a l'esperança.

Per tant, moments històrics, moments transcendentals, moments d'enormes dificultats encara, però també moments transcendentals i moments per a l'esperança. Aquest no hauria de ser ni hauria d'haver estat un debat més, i no ho és per Convergència i Unió.

I és per això que valorem el contingut de la intervenció del president, perquè evidentment estava marcada per aquesta transcendència del camí encetat a nivell nacional i del moment economicosocial tan delicat, però alhora esperançador. En contraposició, ens sap greu constatar com altres grups, alguns altres, han volgut derivar això cap a un debat més, una mena de molta perdigonada, com si estiguéssim aquí a la casa dels tastets –tastat per aquí, tastat per allà–, molts moments per veure qui la diu més grossa i escassos moments –per no dir cap– per endevinar algun projecte alternatiu amb tots els ets i uts, no?

Això em relliga amb una altra reflexió, que ens ho han sentit a dir més d'una vegada: en situacions com les actuals, amb reptes tan gegantins i amb les enormes adversitats amb què hem de conviure i fer front, tan important com les accions a fer ho són les actituds amb què s'afronten. Això és en tots els estadis de la vida, també en la política, i per això no podem passar per alt que cal entrar també en aquest debat en el terreny de les actituds.

Contrasta l'actitud del president per afrontar el moment amb l'actitud de diversos grups d'aquesta cambra; una actitud, la del president, de no amagar ni dissimular la realitat, respecte a la d'altres que proposen coses que estan absolutament pensades al marge de la realitat. El president ho va dir una vegada molt bé, i del discurs d'ahir també se'n desprèn: «Només a partir d'acceptar la realitat tal com és podem transformar la realitat. Qui no reconeix una malaltia en tots els seus extrems, difícilment la podrà curar.» Això contrasta amb moltes propostes que hem sentit, o inclús amb moltes crítiques que ens hem sentit, que estan fetes o al marge de la realitat o, el que és pitjor, defugint en molt bona part la responsabilitat que alguns tenen sobre moltes de les adversitats a les quals ara hem de fer front.

Per exemple, hem de ser conscients que els tres grans reptes que tenim plantejats en aquesta legislatura, que són aixecar econòmicament el país i generar ocupació, mantenir, enfortir i fer sostenibles els pilars bàsics

del nostre estat del benestar i fer el pas polític més important que s'ha plantejat aquest país els darrers tres-cents anys, els hem d'afrontar, com també va dir un dia el president, en una situació d'emergència de les finances públiques i una situació de supervivència del nostre autogovern.

Una situació d'emergència de les finances públiques –i això tots ho tenen clar o ho hauríem de tenir. Per què tenim aquesta situació d'emergència de les finances públiques? Per la suma de diversos factors.

El primer factor. Resulta que a Catalunya li passa el que, poc o molt, li passa a tothom, que és que amb la gran crisi econòmica que hi ha, doncs, hi ha una baixada dels ingressos de l'Administració, menys diners al calaix.

El segon factor. A Catalunya ens passen coses que ja només ens comencen a passar a Catalunya, i aquí en destacaria dues: d'una banda, l'enorme hipoteca que tenim pendent –70.000 milions d'euros, segons la Sindicatura de Comtes–, que fa que ara, en el pitjor moment, quan hi han menys recursos per la crisi, hàgim de pagar tot allò que es va fer i no es va pagar quan hi havia molts diners al calaix, i ara s'ajunta això, i ara cada dia, només llevar-nos, hem de pagar 6 milions d'euros d'interessos, i que hàgim de pagar moltes Inversions que ja estan fetes, que es van fer, però que s'han de pagar ara.

Un altre factor dins d'aquest que ja només ens passa bastant a Catalunya, i és que se'ns hi ajunta, a més a més, la deslleialtat d'un estat que ha decidit que els seus esforços consistiran a no pagar-nos el que ens deuen i retallar totes aquelles transferències que venien cap a Catalunya per a la gestió de diversos serveis que està fent la Generalitat de Catalunya, que curiosament són serveis bàsicament en l'àmbit de les polítiques socials. No ens paguen i en transfereixen menys.

I, finalment, a Catalunya ens passa una cosa, que aquesta sí que només ens passa a Catalunya i ho hem estudiat des d'Austràlia fins als Estats Units, i només ens passa aquí, en la proporció en què ens passa, i és l'espoli fiscal que viu Catalunya, els milions i milions que paguen els catalans i les empreses de Catalunya que no es poden dedicar als catalans i les catalanes; cada dia, 45 milions d'euros que se'n van de Catalunya i no tornen. I, és clar, allò que dèiem de les actituds: sorpren i es posa en evidència que alguns dels que són responsables d'alguns d'aquests factors o bé per com ho han deixat d'empantanegat, o bé perquè aplaudeixen els d'aquí, que aplaudeixen els d'allà, quan cargolen i cargolen la Generalitat de Catalunya, avui s'erigeixin aquí en abanderats contra de les retallades o ens proposin gastar més i més.

El senyor Navarro ens parlava de prioritats. De moment, l'única prioritat que li detectem, senyor Navarro, és voler quedar bé amb tothom –volar quedar bé amb tothom. Només repassant les comissions del Parlament, tot han de ser prioritats: prioritat en el pagament d'aquests, prioritat en el pagament d'aquests, etcètera; a tothom s'ha de prioritzar. Ens agradaria una llista, en el supòsit que si només tenim cent euros i se n'han de pagar cent setanta, que ens digui a qui pa-

guem i per quin ordre. Perquè de moment, d'alternatives de pagament, no n'hem sentit de ningú.

I, per tant, nosaltres el que demanem és això: almenys una mica de serietat, perquè, en comptes de donar mostres de responsabilitat que es té per alguns d'aquests factors, el que es ve aquí és i es fa és una exhibició d'incoherència i d'irresponsabilitat.

Contrasta també l'actitud del president, primer d'autocrítica, però de coratge, assumint la responsabilitat de les decisions preses, per dures que siguin. Contrasta això amb mirar cap un altre cantó quan es tracta d'intentar implicar algú en la solució real. I, a més a més, ni una sola autocrítica; al revés, algú s'erigeix..., i diu: «Jo proclamo i faig meva tota l'acció que es va fer durant l'època del tripartit.» Però sense ni una autocrítica.

Contrasta, a més a més, l'actitud del president, tot i això, amb la seva actitud de mà estesa, d'intentar que tot hom que vulgui implicar-se en o amb el Govern per tirar endavant el país, contrasta això amb les curses que veiem aquí per veure qui és més oposició, és a dir, escapar-se i fugir de la implicació real de la solució dels problemes. Aquí el que hi ha és una cursa per veure qui és més contundent contra el Govern, qui la diu més grossa. És legítim, és absolutament legítim, però és una llàstima —és una llàstima—, perquè jo crec que la gent n'està esperant, i més en aquesta situació, una altra cosa.

I, finalment, lligat a això, l'actitud que es desprèn de la intervenció del president, de confiança en el país. Tot i les dificultats, en aquest país hi ha potencial, hi ha país, hi ha senyals cada cop més constants, amb les que vulguin, amb tota la cautela, que conviden a l'esperança. Contrasta aquesta confiança en el país amb el derrotisme que ha surat pels quatre costats en moltes intervencions de diversos grups; derrotisme, evidentment, trufat amb grans dosis de demagògia. I vostès saben que des del derrotisme i la demagògia no es supera mai res.

Vostès, al llarg del debat d'avui, s'han permès donar moltes lliçons al president. Nosaltres a vostès no els en donarem cap, Déu me'n guard, però sí que els convidem a una reflexió. En un moment tan transcendent, com deia, tan delicat, tan difícil, però també tan esperançador, quan vostès veuen com fa quatre dies centenars de milers de persones s'han implicat donant-se les mans, amb una actitud proactiva i positiva, pel futur d'aquest país; quan vostès veuen tanta i tanta gent i tantes entitats que en el camp social, malgrat les enormes dificultats, estan aportant el bo i millor per fer front a les escruïdores conseqüències socials de la crisi; en un moment en què molts i molts emprenedors i empresaris estan innovant, arriscant, obrint nous mercats, per seguir endavant i aguantar el vendaval d'aquesta crisi; és a dir, en un moment en què la societat catalana entoma la situació, les dificultats, i les afronta amb la seva millor actitud, veient això consideren que és normal que alguns de vostès exhibeixin tant derrotisme, tanta demagògia i tanta manca de voluntat d'implantar-se per fer front als reptes i a les adversitats, però de manera efectiva? Ho he dit abans: és absolutament legítim, però és una llàstima. Només els convidem que

facin aquesta reflexió, perquè un parlament també ha de ser el reflex de la societat.

Si entrem en el terreny de les accions, del que ens proposava el president, que relligava el que s'ha fet, el que es vol fer i el que cal fer per assolir els objectius, el mentrestant i l'horitzó, podríem resumir de la intervenció del president... Òbviament, compartim les propostes concretes que ahir va proposar el president, que eren moltes i realistes, i sobretot eren amb sentit; perquè no es tracta de fer coses per fer coses, sinó que es tracta de fer coses amb sentit. Crec que seria sobrer que les repetís en tots i cada un dels camps; les compartim, i ajudarem a impulsar-les. No les repetiré, però sí dues reflexions, molt diferents entre elles, si volen, entorn del que ens va dir el present, però crec que en el fons relliguen.

La primera, situada més en el mentrestant: han tingut sentit tots els esforços i sacrificis que hem fet durant aquests dos anys? I la segona, en l'horitzó: quin projecte ofereix el president i quins altres projectes i horitzons, al nostre país, hi han plantejats?

Entorn de la primera, de si han tingut sentit tots els esforços i sacrificis i tantes decisions doloroses que hem fet aquests dos anys, nosaltres creiem que sí. Un d'ells, que afecta molt la resta, que ahir s'hi va referir a bastament el president, és justament el tema de les finances públiques; comença a albirar-se la seva estabilització. Anàvem a caure pel precipici, al bloqueig, al col·lapse de les finances públiques. Hem fet molts esforços; s'han demanat molts sacrificis, decisions dures, a contracor, i sabem perfectament quines són; se'ns ha criticat moltíssim, però sabíem i vostès també saben perfectament que sense unes finances estabilitzades no et pots plantejar massa res per recuperar-te i aixecar el vol, no pots sortir del forat, és més, t'hi vas enfonsant cada vegada més i, a més a més, hi acabes enfonsant més generacions. I nosaltres volíem deixar i volem deixar un país millor, no pitjor ni més hipotecat a les presents i a les futures generacions. I això, com en tots els camps de la vida, a vegades vol dir esforços i sacrificis, i, sobretot, si abans hi ha hagut alguns excessos que m'estalvio de qualificar.

Doncs bé, ara es comença a albirar l'estabilització, i té sentit tot el que hem fet, i es veuran els resultats d'aquella lògica que hem aplicat: esforços per estabilitzar, estabilitzar per recuperar i recuperar per poder revertir; revertir algunes decisions preses. Si no haguéssim fet això aquests dos anys, la paraula «reversibilitat» no hauria existit durant més d'una generació. I per això ha tingut sentit el que nosaltres hem fet. Molts sacrificis i molts esforços, amb un límit, i ho hem dit sempre: no traspassar una línia vermella, que és aquella que posés en risc els pilars bàsics del nostre estat del benestar, la nostra cohesió social.

I el debat dels objectius de dèficit i la decisió de no presentar els pressupostos del 2013 respon justament a això. És un acte de coherència a no ser coautors ni dignificar uns números absolutament injustos d'una decisió injusta del Govern de l'Estat que posaven en risc el nostre estat del benestar. Altres, ho hem sentit avui, inaudítament aquells que més criden contra les reta-

llades, ens exigien en cada pas que presentéssim els pressupostos. Ja sabem què volien: que els pintéssim; tothom content i tothom enganyat. I nosaltres no ho farem, nosaltres no enganyarem la gent de Catalunya; els explicarem les coses com són, però no posarem en risc el nostre estat del benestar, no ho farem enganyant. I, per tant, nosaltres sempre ens mourem en aquesta màxima, en aquesta línia vermella: no posar en risc l'estat del benestar, evitar dualitats i desigualtats.

Forma part de l'ADN de Convergència i Unió prioritzar sempre la cohesió social del país. Amb aquesta lògica vam participar en l'edificació de l'estat del benestar de Catalunya durant vint-i-tres anys. I, amb aquesta mateixa lògica, el salvarem i el reforçarem. Ha valgut la pena el que hem estat fent amb aquests esforços.

Ha valgut la pena el que s'ha fet en el camp econòmic? Nosaltres creiem que també ha valgut la pena, des de les lleis òmnibus, la reorientació de l'ICF, l'aposta per molts sectors estratègics del país. Ahir ho apuntava el president: comencen a albirar-se dades positives. Han tingut sentit moltes de les decisions preses, sobretot n'hi ha una que era d'aquelles que vam dir en el seu moment que no costaven diners però que podien ajudar, que era aquella de canviar la lògica i que a l'Administració se la veïés com una solució i no com un problema per generar activitat econòmica. Ajudar a generar activitat econòmica vol dir ajudar a generar ocupació. I en això hi hem treballat molt. I generar ocupació evidentment i llocs de treball és i ha de ser la nostra obsessió, perquè l'atur és el principal problema d'aquest país.

I malgrat la insuficiència d'instruments que nosaltres tenim, malgrat tot això, nosaltres, tots els nostres esforços aniran orientats en aquesta línia: generar ocupació, perquè ningú ha de perdre de vista que la millor política social que hi ha és que la gent tingui feina. La majoria de gent que està a l'atur no vol perpetuar-se amb un subsidi. La gent el que vol és treballar, i és en això que nosaltres ens concentrarem. Té tot el sentit el que hem fet, encara que alguna vegada sigui amb la lògica aquella de fer un pas enrere per agafar embranzida. Però nosaltres creiem que ara estem en situació que quan hi hagi el repunt econòmic el puguem aprofitar. Si no haguéssim fet això, hi hauria hagut repunt econòmic i l'hauríem vist passar de llarg. I per això té sentit tot el que hem fet.

La segona reflexió, i entro en el que segurament és el tema nuclear d'aquesta legislatura, i és el tema del dret a decidir i l'estat propi, i, com he dit abans, el proper any hem de fer passos molt determinants en aquesta direcció. Ahir el president en va parlar a bastament i de manera molt ferma, molt clara, i ens desgranava el full de ruta, un full de ruta que té com a base, com a fonament tant la legitimitat democràtica com que estarà fet des de la radicalitat democràtica.

Perquè la democràcia no divideix. Que ningú ens vulgui vendre la cosa absolutament al revés. La democràcia el que fa és que tothom per igual se senti protagonista de les decisions més importants d'un país. El dret a decidir no divideix. Els partits que estem a favor del dret a decidir, segurament tots aquests partits

tenim el *copyright* de frases com «Catalunya, un sol poble», «tothom qui treballa i viu a Catalunya és català», «som 6 milions». No forma part dels que estem a favor del dret a decidir aquesta paraula que vostès intenten col·locar que amb el que volem fer estem dividint la societat. La democràcia *mai* divideix. Algú va dir, sí, allò: «Antes se partirá Cataluña que se partirá España.» I aquí tenim els seus delegats aquí que intenten crear aquesta divisió. (*Veus de fons.*) Però no pateixin..., però no pateixin, perquè, com deia, de tots els partits, i això ja ve del PSUC amb el «Catalunya, un sol poble», fins allò del president Pujol, «tothom que viu i treballa a Catalunya és català» fins al «som 6 milions»..., forma part de l'ADN de tots els partits que defensem el dret a decidir la cohesió social d'aquest país. I, per tant, el risc de divisió només pot venir pels seus esforços en aquest sentit, no pas per nosaltres.

Fixin-se que des del dret a decidir el que estem proposant, en definitiva, és un horitzó per al país; oferim un projecte al país fet i pensat des de la convicció i la voluntat que ha de servir per una banda perquè evidentment Catalunya pugui seguir sent com a nació, com a país; que pugui mantenir, que pugui revifar les seves senyes d'identitat; però per altra part també s'ofereix aquest projecte al país amb les garanties que la gent pugui viure millor: millor progrés i millor benestar.

El president, el Govern i una majoria parlamentària molt àmplia d'aquesta cambra estem oferint al país, a la seva gent, un projecte en positiu, il·lusionant, mogut, hi insisteixo, per seguir sent com a país i, sobretot, també, per viure millor. Oferim un projecte al país; a les presents i a les futures generacions.

I la pregunta és: l'Estat espanyol i en general els que hi estaran radicalment en contra, què estan oferint al país, a la seva gent? Què estan oferint? Estan oferint algun projecte per al país? La resposta és cap; al contrari, per la via dels fets cada dia el que ens ofereixen és més residualitat nacional, menys autogovern, menys protecció de la nostra llengua, més ofec econòmic i més ofec social.

Vostès ens ofereixen la resignació com a bandera, i la paraula «resignació» és una paraula que no existeix al diccionari polític del catalanisme, ni existeix en la manera de ser i de fer d'aquest país. Vostès ens ofereixen la resignació com a bandera. Ens parlen només de la Constitució, és l'únic que ens ofereixen: la Constitució. Però, a més, ens l'ofereixen com un mur –com un mur.

Vostès han de saber, i només fa falta un curs de P3 d'història, P3, nivell P3, per saber que Catalunya com a nació i el seu autogovern no neixen amb la Constitució del 78. Catalunya i el seu autogovern no neixen amb la Constitució del 78. No diguin que volen treballar per una majoria silenciosa, perquè en definitiva el que volen és silenciar la gran majoria. (*Aplaudiments.*) Vostès volen silenciar la gran majoria. Nosaltres volem treballar, doncs, perquè hi hagi una majoria que parli i una majoria que se l'escolti.

No s'estranyin si cada cop més hi ha gent compromesa, favorables al dret a decidir i a l'estat propi, perquè mentre uns oferim de manera molt transversal un

projecte de futur, de reacció, d'illusió per anar millor, vostès, els qui hi estan en contra, però sobretot des de l'Estat espanyol, sols ens ofereixen el discurs de la por, de l'amenaça i el de la resignació. I tothom al món sap que, des de l'amenaça, des de la resignació i des de la por, no s'edifica res de positiu i no hi ha futur, i la gent el que vol és futur. I per això, cada vegada, mentre vostès vagin fent aquests discursos, hi haurà cada vegada més adeptes al dret a decidir i a l'estat propi.

I amb relació a això, deixi'm fer dos comentaris. El president poc o molt s'hi ha referit, però com a grup parlamentari també ens hi volem referir. I, sobretot, això va per la gent del Partit Popular d'aquí, però també els d'allà, i a la gent de Ciutadans, no? Que si la deriva independentista, que si el deliri independentista de Convergència i Unió, que si aquests exaltats, que si estem en mans d'aquests, que si estem en mans de l'altre, que si portem el país cap aquí, que si portem el país cap allà, no? (*Remor de veus.*) Uns comentaris..., perquè jo tinc la sensació sincerament que vostès en aquest moment, segurament perquè no volen, eh?, però és que no és que no vegin la pilota, és que no veuen l'estadi.

En primer lloc, nosaltres no estem portant el poble de Catalunya cap aquest camí o cap a l'altre, no –no, no–; és molt diferent, és que és el poble de Catalunya que ha decidit començar aquest camí. I nosaltres com a Convergència i Unió el que volem és transformar políticament els anhels del poble de Catalunya. Això és el que nosaltres estem fent. I no confonguin, no confonguin..., no veig el senyor Rivera, però no confonguin «camí sense sortida» amb «camí sense retorn». Hi ha una decisió presa i no hi ha marxa enrere. No és un camí sense sortida, és un camí sense retorn.

I, en segon lloc, per situar de manera objectiva les coses en el seu just terme, perquè sembla que nosaltres en tres mesos hàgim canviat i hàgim donat, bé, la volta al mitjó i que no tingui res a veure el que fem amb al que nosaltres ens vàrem comprometre amb els ciutadans de Catalunya, no?

Deixin que els llegeixi un document, un document que almenys per nosaltres té algun valor, per vostès no ho sé, però que explica molt clarament què és el que volem fer, on volem anar i com ho com ho volem fer, no? Insisteixo que és un document que per nosaltres té valor.

El document es diu «Programa electoral de Convergència i Unió». A la pàgina 12 diu: «Volem construir una majoria social àmplia perquè Catalunya pugui tenir un estat propi dins el marc d'Europa, perquè Catalunya té l'aspiració de ser un poble normal entre els països i les nacions del món.»

Pàgina 13: «El proper Govern de la Generalitat impulsarà una consulta la propera legislatura» –aquesta– «per tal que el poble de Catalunya pugui determinar lliurement i democràticament el seu futur col·lectiu.»

A la pàgina 15 diu: «Durant tota aquesta nova etapa, sempre mantindrem una total predisposició al diàleg amb les institucions de l'Estat espanyol.»

També diu a la pàgina 15: «Aquesta consulta es farà d'acord amb la legalitat» –legalitat– «que s'esdevingui i amb tota la legitimitat democràtica.»

I a la mateixa pàgina 15 diu: «Davant dels dubtes i la incertesa que aquesta nova etapa que ara comença pot comportar, des de Convergència i Unió tenim clar que el camí a seguir és aconseguir un estat propi en el marc europeu.» Programa electoral de Convergència i Unió. Es pot dir més alt però no es pot dir més clar.

Deliri? Deriva? Estar presos en mans d'uns? Estar presos en mans de no sé qui? Potser per alguns de vostès, amb el seu peculiar concepte que tenen de la democràcia, complir un programa electoral és un deliri; per nosaltres és una obligació. I això és el que nosaltres des de Convergència i Unió mirarem de tirar endavant. Perquè nosaltres tenim 1.127.000 raons per tirar això endavant, que és una raó per cada un dels ciutadans que a nosaltres ens van votar, que m'imagino que deuen ser igual de respectables que els milers de ciutadans que els van votar a vostès.

I, per tant, tot el que ens proposava el president i els acords en aquest estadi del dret a decidir, de la consulta, troben la seva raó en la legitimitat democràtica. Una legitimitat democràtica, a més molt potent, perquè aquí on volem situar l'acord és d'una gran transversalitat, i per tant ja no és un tema d'1.127.000 raons per tirar-ho endavant, sinó que això es multiplica per dos pels vots a tots els partits i les forces polítiques que estan a favor del dret a decidir. En definitiva, es tracta de fer normal al Parlament i tirar endavant des del Parlament allò que la gent ja ha tirat endavant des del carrer.

I acabo, acabo com he començat. Des de Convergència i Unió entenem que aquest és un moment transcendental, tan històric, tan sensible en el camp econòmic i en el camp social. Més enllà del que s'ha pogut dir en aquest debat –més enllà del que s'ha pogut dir en aquest debat–, nosaltres convidem de nou que tots plegats siguem dignes d'aquest moment, del clam de la ciutadania, i actuem amb lleialtat al país, amb visió de futur i, sobretot, amb sentit de transcendència, perquè en té.

Nosaltres, president, com deia, el nostre nord serà fer-ho bé per fer-ho possible i fer-ho possible per ser dignes del mandat del poble de Catalunya.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Govern, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé. Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, senyor Turull, la veritat és que he de canviar una mica la mentalitat de la meua darrera intervenció, perquè fins ara estava entrenat per respondre crítiques i ara he de respondre d'una altra manera, he de fer una mica de... (*remor de veus*), una mica de reciclatge. Però, vaja, m'hi posaré ràpid.

No, breument, perquè a mi no em constaria gaire de subscriure íntegrament la seva intervenció i dir que estic d'acord amb tot, i alliberar els diputats i les diputades perquè puguin fer altres coses, no? Però això em semblaria una descortesia. I, per tant, permetin-me que, encara que sigui, doncs, breument, faci alguna referència sobre la seva intervenció.

En primer lloc, jo em quedo amb una idea que crec que és central, de la seva intervenció, i que jo comparteixo plenament, que és: en el moment transcendent en el qual estem fem-ho bé perquè només fent-ho bé ho farem possible. Em sembla que això és exactament com hem d'actuar. Per tant, jo li agraeixo que ho resumeixi amb una frase, doncs, tan gràfica, tan entenedora, tan real i que guia permanentment la nostra acció: fem-ho bé, fem-ho el millor possible, per fer-ho possible i perquè surti el millor possible.

I aquesta és la nostra feina, no? I evidentment no és una feina que la puguem fer sols; molta altra gent ens hi ha d'ajudar i ens hi ajuden, però nosaltres també tenim la nostra part de la feina. I vostès, com a grup majoritari d'aquesta cambra, tenen la seva part de la feina, no? I és una feina en aquest moment, doncs, molt transcendent i, per tant, doncs, molt important que es faci d'acord amb aquest guió: fem-ho bé per fer-ho possible.

La segona cosa que crec que val la pena destacar de la seva intervenció és que ha fet també un resum molt clar i molt sintètic de per què estem administrant les finances públiques de la manera que les estem administrant. Hi ha una barreja de quatre coses. Vostè ho ha dit, no?: crisi, hipoteca rebuda, deutes de l'Estat i dèficit fiscal. Claríssim. Les quatre coses sumen en sentit negatiu, diguem-ne, que resten. Ens hem d'enfrontar a aquest cicle que tot junt resta. Però ens hi hem d'enfrontar, i és el que fem.

Permetin-me que en aquest punt, de com tots plegats administrem la situació que tenim de les finances públiques, faci notar que, a més a més de les decisions polítiques que pren aquest Parlament i a més a més de les decisions que ha de prendre diàriament el Govern de Catalunya, a més a més de tot això, la situació del país no es podria administrar, per molta majoria que hi hagués en aquest Parlament i per molta decisió que tingués el Govern, des del punt de vista de les seves finances públiques, i per tant dels seus serveis públics, sense una molt alta dosi d'actitud positiva dels servidors públics. Ho he dit en altres ocasions en aquest debat. Ho repeteixo: sense una molt alta dosi d'actitud positiva dels servidors públics, que malgrat que veuen que les seves condicions laborals han estat reduïdes temporalment, saben que finalment, en últim terme, de la seva actuació en depèn el servei a la gent en coses bàsiques.

I, al costat d'aquesta actitud molt positiva dels servidors públics, una actitud també de molta consciència d'una majoria molt gran de la nostra població, que de tant en tant es queixa, amb raó, que de tant en tant protesta, amb raó, que de tant en tant crida, diguem que amb raó, però que en últim terme, des d'un punt de vista de majories molt àmplies, és conscient, aquesta majoria social de Catalunya, de fins a quin punt la pre-

rietat que tenim i la manca d'instruments que tenim en aquest moment per resoldre aquesta situació..., és molt gran. I davant d'aquesta consciència, que és molt transversal, per cert, això aguanta i aguanta raonablement bé, salvant, òbviament, el que s'ha dit en aquest debat, que també és molt important: que això no treu que ha-guem de tenir molt present en tot moment que hi ha, es deia abans, desigualtats, i és així, que hi ha precarietat, i és així, que hi ha poblacions molt vulnerables, i és així, que hi ha gent molt castigada, i és així. I això no treu el que he dit abans. Totes dues coses són, crec, veritat i totes dues coses són complementàries.

Aquesta actitud molt positiva de servidors públics i de consciència de la gent respecte a l'administració de les nostres finances i dels nostres serveis públics també val en un altre sentit per al procés polític que fa Catalunya. En aquest sentit, l'actitud de mobilització, serenitat, continuïtat en l'acció, compromís amb la línia seguida i il·lusió amb la meta final, tot això combinat, que crec que és el que mou la societat catalana en aquest moment, des d'un punt de vista de la seva actitud, és molt positiu. I tot això, ho recordo una altra vegada avui en el Parlament, també és una manera que el món ens vegi. I això és mèrit sobretot de la gent d'aquest país. Nosaltres, com vostè deia, senyor Turull, procurem acompanyar tota aquesta mobilització gran de la gent de la millor manera que sabem, amb la major intel·ligència que coneixem, amb serenitat, també, posant-hi el coratge i la cara quan rebem les bufetades, etcètera. Però intentem acompanyar un procés que és un procés de molta profunditat de la societat catalana, que es fa amb aquestes condicions. I això, crec que vostè ho ha dit, potser d'una altra manera, val la pena també recordar-ho.

La tercera cosa, i penúltima, que li volia comentar és que vostè deia: «El dret a decidir, i finalment la consulta, no divideix, perquè la democràcia no divideix.» I té tota la raó. En aquest debat de política general hem assistit a molts posicionaments diferents. Hi ha gent que està a favor del dret a decidir, gent que hi està en contra, en aquest mateix Ple del Parlament, en aquesta mateixa cambra; gent a favor de la consulta, gent que hi està en contra, gent que veu la consulta com una separació, o com un gran perill, o com un enorme risc, etcètera. Però, en últim terme, vostè ho ha dit: dret a decidir i consulta no és res més que democràcia. I això no pot dividir. Pot dividir perquè les societats sempre tenen posicions diferents; pot dividir el resultat d'aquesta consulta, perquè lliurement cadascú haurà votat el que hagi volgut, i uns estaran més d'acord amb el resultat i uns altres menys. Exactament igual que quan hi ha eleccions: uns estan més d'acord amb les majories que han sortit i uns altres hi estan menys d'acord. Però, oi que ningú discuteix les eleccions, cada quan toquen, perquè són democràcia clara, de base? Doncs, per què hem de considerar que una consulta divideix quan és democràcia de base i a més a més directíssima?

Deixin-m'ho dir d'una altra manera, vostè ho deia així, no? «El que pretenem és tan democràtic, i ha de fer tanta poca por, i divideix tan poc, és a dir, re, com una persona, un vot.» Això és la consulta. La consulta a Catalunya, fins i tot els que hi estan més en desa-

cord..., és una persona, un vot. Quina divisió és, aquesta d'una persona, un vot? Cada persona podrà votar, i cada persona podrà votar el que vulgui. Quina separació és aquesta? Quina divisió és aquesta? Quin perill és aquest? Quin risc és aquest? Mirem-nos-ho d'una altra manera, que mai es veu així: com podem negar a una majoria del poble català que vol votar que voti? Això no és separació? Això no és divisió? És a dir que tenim una majoria molt important a favor d'una consulta pel dret a decidir, que vol votar, i li direm: «No, no, escoltin, vostès no votaran.» Això no és separar? Això no és dividir? Aquesta és la pitjor de les divisions. Quan un poble s'ha posat en marxa, com ho està el de Catalunya, i té l'objectiu que té s'ha de facilitar que aquest objectiu es pugui complir. I aquesta és la nostra funció, la de tots plegats. Això no ha de fer por. Exactament al revés: aquest és el vehicle que hem inventat, i és el millor possible, per poder resoldre les discrepàncies.

Històricament, a Espanya les discrepàncies s'han resolt d'una altra manera, que no ha de tornar a passar mai més. I la història espanyola n'està farcida, de discrepàncies resoltes de maneres no democràtiques. No ha de tornar a passar mai més. I jo estic convençut que no tornarà a passar mai més. Per tant, en una època diferent que feliçment vivim, les discrepàncies, que hi són, no les neguem, les hem de resoldre de la millor manera possible. I la millor manera, com vostè deia, és no posant a la democràcia l'etiqueta de separadora o de divisora.

I la darrera cosa que volia dir és que..., bé, jo vull fer un agraïment a Convergència i Unió, si m'ho permeten, perquè sóc conscient que el paper que fa el grup parlamentari és un paper que no és gens fàcil. Això és així, s'ho troben en el dia a dia. Per tant, com que ningú mai els deu agrair re deixin-me que ho faci jo (*l'orador riu*), encara que alguns deuran dir que això és escombrar cap a casa, etcètera. Però perquè no només es digui així, permetin-me que faci extensiu aquest agraïment a Esquerra Republicana de Catalunya... (*Remor de veus.*) Bé. No deu ser cap pecat fer agraïments, no? I a més a més no acabarem aquí. N'hi haurà algun més. El meu agraïment a Esquerra Republicana de Catalunya perquè, en aquest moment, donar suport al Govern, encara que sigui, òbviament, defensant això, defensant allò, amb una posició algunes vegades crítica, altres vegades menys, jo crec que, en aquest moment, és un servei al país. No és un servei al Govern. El Govern ja ho té prou difícil. No sé si cal afegir-hi gaires més dificultats. Per tant, als que els agrada posar dificultats, no es preocupin, perquè de dificultats tenim totes les que podríem tenir i unes quantes més, i cada dia que ens llevem en tenim més. Per tant, no serà aquesta la cursa segurament més interessant, anar posant dificultats al Govern, que ja les té, sinó ajudar un govern perquè faci una feina que serà millor o pitjor, això ja ho jutjarà la gent quan toqui jutjar-ho, però que en últim terme és un feina que s'ha de fer. I als que ens ajuden a fer-la, doncs, jo els ho vull agrair, encara que ho facin amb aquest sentit crític, potser una mica més des de fora del que nosaltres voldríem, etcètera. Però se'ls agraeix. També voldria agrair a tots els altres grups d'aquesta cambra que estan a favor del dret a

decidir i del procés nacional de Catalunya que facin pi-nya no al costat d'un govern, sinó al costat d'un poble que es mobilitza, com és el poble de Catalunya.

Jo crec que hi haurà un abans i un després d'aquesta legislatura que vivim. Hi haurà un abans i un després, és evident. Un dia o altre hi havíem d'arribar. En el curs natural dels pobles i de les nacions aquests fets arriben. Afortunadament, ens arriba en democràcia i dintre d'Europa, deixin-m'ho dir així. I, per tant, deixin-me manifestar l'esperança, finalment, que, encara que no ho sembli en aquest moment, tant l'Estat espanyol, avui en democràcia, com Europa, que s'ha forjat amb els valors que s'ha forjat, podran veure en aquesta actitud pacífica, democràtica, però també majoritària del poble de Catalunya, un lloc on inspirar-se des del punt de vista de valors positius.

I vull recordar, parlant de Convergència i Unió, perquè a vegades hi han debats que poden despistar una mica, que des del punt de vista de l'autodeterminació de Catalunya un partit i un altre sempre l'han defensat. Unió, que és molt més antiga que Convergència, en els seus estatuts fundacionals, l'any 1931. I Unió Democràtica va tenir gent, dirigents, que van morir per haver estat catalanistes i per haver defensat l'autodeterminació de Catalunya. I Convergència, que és un partit molt més recent, també ha defensat sempre l'autodeterminació i ha parlat sempre de la plenitud nacional del país. I ara estem en un punt en què aquells principis es poden convertir en realitat. Però sobretot ho intentem des d'un punt de vista, que és donant la veu al poble perquè el poble decideixi lliurement allò que vulgui, encara que no sigui allò que nosaltres defensem. I crec que més democràtic que això no hi pot haver res més. I creiem que aquesta és la solució.

I, finalment, com que Europa també ha anat sortint i se n'ha parlat, jo només en vull fer una petita referència: jo demano que, encara que hi hagi pronunciaments per part de dirigents europeus, moltes vegades representants d'estats europeus, no es confonguin aquests posicionaments previs amb el que han de ser els posicionaments finals. Deixin-m'ho dir d'una altra manera: a Europa sempre s'ha facilitat..., a aquells que hi volien ser. Gairebé sempre. Hi ha algun cas concret en què no ha sigut així. Parlo de Turquia. Perquè hi ha hagut països europeus que han estat a favor de la integració de Turquia i països que hi han estat en contra. I deixin-m'ho dir d'una altra manera. Hi ha hagut països que han enganyat Turquia, perquè els van dir: «Feu els deures, perquè si els feu entrareu.» I quan els turcs es van posar a fer els deures van dir que no, o que encara no. Però en tots els altres casos –i vostès saben que el cas de Turquia és un cas completament diferent, perquè les raons per les quals no s'obre la porta a Turquia saben perfectament que no tenen res a veure amb les raons que pot tenir un país com Catalunya–, començant, per cert, per la reunificació alemanya, mai es va parlar de problemes jurídics. Sempre es van abordar aquests temes amb consciència política de resoldre les coses.

I vull acabar d'aquesta manera. Vaig acabar la meua intervenció d'ahir amb uns versos de Salvador Espriu. Celebrem el centenari del seu naixement. Ara

voldria recordar el següent: voldria recordar que Catalunya, dintre d'aquest context europeu, és un país que ha demostrat durant molts segles que ha sigut capaç de defensar una cultura, una llengua, una identitat, i que no ho ha tingut gens fàcil. Però no només això: és un país que a més a més es pot presentar davant d'Europa com un país que probablement no n'hi haurà cap altre dintre del context europeu que arribi a tenir un nivell de cohesió social tan alt amb una població tan diversa com la que tenim nosaltres. En trobaran molt pocs exemples. I si vostès agafen un país que té des de fa segles el capteniment, per dir-ho així, la voluntat, de defensar una cultura, unes institucions –la Generalitat de Catalunya, aquesta que avui representa..., aquí–, una llengua, un dret civil, que ha trobat obstacles a la història importantíssims per poder fer això, que hem sigut pocs a poder-ho defensar, perquè Catalunya no és un país de gran demografia, a diferència d'altres països europeus, un país que durant els últims cent anys ha aconseguit la integració de tanta gent vinguda de fora, de la resta d'Espanya, però també de molts altres països del món..., a un país així, que a més a més només vol expressar-se democràticament, se li pot girar l'esquena?

Haurem d'interpel·lar també, senyores i senyors diputats, aquests valors d'Europa. I estic segur que Europa, quan es mira endins, com sempre ha fet, quan se l'interpella sobre aquests valors i reacciona com reacciona el poble català, no té més remei que obrir les portes. I en aquest

obrir les portes nosaltres hi serem, perquè des de fa molts segles formem part del cor d'aquesta Europa que també hem ajudat a construir.

Moltíssimes gràcies per la seva atenció.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, recordo que la tramitació de les propostes de resolució..., s'han de presentar abans de les 21.15 –abans de les 21.15. Després es reunirà la Mesa per qualificar-les, i abans de les deu es tornaran als grups parlamentaris. El termini per presentar propostes transaccionals i la comunicació de les propostes de resolució a votar separatament serà demà a dos quarts de dues, 13.30. La comunicació als grups es farà a les 14.00 hores, i la sessió per al debat i votació de les propostes de resolució es reprendrà demà, divendres, a la tarda, a una hora encara per determinar, en funció del volum i naturalesa de les propostes de resolució presentades –entre les sis i les set, suposem.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i sis minuts.